

Charlaine Harris
Határozottan halott

- Definitely dead -

(A Déli Vámpírrejtélyek sorozat 6. kötete)

1. fejezet

(Fordította: Maminti)

Az egyik legszebb férfinak a karján kerültem el, akit valaha láttam, és bámult a szemeimbe.

- Gondolj... Brad Pittre - suttogtam. A sötétbarna szemek még mindig távoli érdeklődéssel tekintettek rám.

Oké, rossz nyomon voltam.

Elképzeltem Claude utolsó szeretőjét, egy kidobó volt egy sztriptíz-bárban.

- Gondolj Charles Bronsonra. - javasoltam. - Vagy, ööö... Edward James Olmosra - jutalmul azok a hosszúpillás szemek forrón izzani kezdtek.

Egy pillanat múlva azt gondoltad volna, hogy Claude felrántja az én rusztikus szoknyámat, letépi a mély kivágású push-up ruhaderekamat és elragad engem, amíg könyörületért nem esedezek. Sajnos - számomra, és Louisiana összes többi nője számára - Claude egy másik csapatnak szurkolt. A bögyös és szőke nem volt Claude ideálja; kemény, durva és tűnődő, talán egy kevés borostával, ez gyújtotta őt lángra.

- Maria-Star, fogd meg, és húzd hátra azt a hajtincset - vezényelt Alfred Cumberland a fényképezőgép mögül. A fényképész erős testalkatú, fekete férfi volt, őszülő hajjal és bajusszal. Maria-Star Cooper tett egy gyors lépést a fényképezőgép elé, hogy elrendezze hosszú szőke hajam egy elkóborolt tincset. Hátrafelé hajoltam Claude jobb karja fölött, a (legalábbis a fényképezőgép számára) láthatatlan bal kezemmel kétségbeesetten kapaszkodtam fekete szalonkabátja hátuljába, jobb karom finoman a bal vállához emelve pihent. A bal keze a derekamnál volt. Azt hiszem, hogy a póz azt a hatást akarta kelteni, hogy a földre enged engem, hogy keresztülvigye velem az akaratát.

Claude fekete szalonkabátot viselt fekete térdnadrággal, fehér harisnyával, és egy fehér habos inggel. Én hosszú kék ruhát viseltem hullámzó szoknyarésszel, és vagy húsz alsószoknyát. Ahogy említettem, a ruha felsőrésze elég vékony volt, rövid ujjai lecsúsztak a vállaimon. Boldog voltam, hogy a hőmérséklet a stúdióban mérsékelten meleg volt. A nagy fény (a szemeimben parabolaantennának tűnt) nem volt olyan forró, mint vártam.

Al Cumberland tovább kattintatott, ahogy Claude izzón tekintett le rám. A lehető legjobban parázslottam vissza. A magánéletem, mondhatjuk, az elmúlt néhány hétben eseménytelen volt, szóval túlságosan is készen álltam az izzásra. Valójában készen álltam arra, hogy lángra lobbanjak.

Maria-Star, akinek szép halvány-pirítós színű bőre és göndör sötét haja volt, egy nagy sminktáskát, valamint keféket és fésűket hozott, hogy elvégezze az utolsó javításokat. Amikor Claude és én megérkeztünk a stúdióba, meglepődtem, hogy a fényképész fiatal asszisztensét felismertem. Nem láttam Maria-Star a néhány héttel korábbi shreveporti falkavezér választás óta. Akkor nem volt sok esélyem, hogy az ijesztő és véres falkamester-versenyen megfigyeljem őt. Most ráérő időmben

megállapíthattam, hogy Maria-Star teljesen kiheverte azt, hogy a múlt januárban elütötte egy autó. A vérfarkasok gyorsan gyógyulnak.

Maria-Star szintén felismert engem, és megkönnyebbültem, amikor visszamosolygott rám. A viszonyom a shreveporti falkával enyhén szólva bizonytalan volt. Bár nem önként jelentkeztem erre, akaratlanul sorsközösséget vállaltam a falkavezéri posztért induló sikertelen versenyzővel. Annak a versenyzőnek a fia, Alcide Herveaux, akit talán egy barátnál többnek tekintettem, úgy érezte, a verseny alatt cserbenhagytam őt; az új falkavezér, Patrick Furnan tudta, hogy kapcsolatban voltam a Herveaux családdal. Meglepődtem, hogy Maria-Star tovább csevegett, miközben a ruhám cipzárját húzta, és a hajamat fésülte. Több sminket alkalmazott, mint amennyit valaha életemben viseltem, de amikor a tükörbe bámultam, köszönetet kellett mondanom neki. Klassznak tűntem, bár nem úgy néztem ki, mint Sookie Stackhouse.

Ha Claude nem lett volna homoszexuális, lehet, hogy szintén le lett volna nyűgözve. Ő a barátom, Claudine testvére, és abból él, hogy levetkőzik a hölgyek éjszakáján a Hooligansben, a tulajdonában lévő bárban. Claude egyszerűen ínycsiklandozó; több, mint 180 centi magas, hullámos fekete hajjal és nagy barna szemekkel, tökéletes orral, és kellően telt ajkakkal. Haját hosszúra növesztette, hogy eltakarja a füleit: műtéti úton megváltoztatta őket, hogy kereknek látszódjanak, mint az emberi fülek, nem pedig hegyesnek, amilyen eredetileg volt. Ha ismered a természetfölöttit, akkor a műtéti hegből rá lehet jönni, hogy Claude tündér. Ez nem egy pejoratív kifejezés a szexuális irányultságára. Úgy értem, a szó szoros értelmében, hogy Claude egy tündér.

- Most a szélgépet! - utasította Al Maria-Star, és egy kis igazítás után bekapcsolt egy nagy ventilátort. Úgy nézhettünk ki, mintha viharos szélben állnánk. A hajam szőke lepedőként hullámozott, bár Claude lófarokba kötött haja a helyén maradt. Miután néhány képet ellőtt ezzel a beállítással, Maria-Star kioldotta Claude haját és a vállá fölött úgy igazította el, hogy előre fújva egy hátteret adjon tökéletes profiljának.

- Csodálatos - mondta Al, és tovább fotózott. Maria-Star párszor mozgatta a gépet, hogy a szélvihar különböző irányokból fújjon. Végül Al szólt, hogy felállhatok. Hálásan kiegyenesedtem.

- Remélem, nem voltam túl nehéz a karodon, - mondtam Claude-nak, aki megint hűvösnek és nyugodtnak tűnt.

- Á, nem, nem probléma. Tudnál adni valamilyen gyümölcslevet? - kérdezte Maria-Star. Claude nem volt egy Mr. Szociális Érzék.

A csinos Farkas rámutatott egy kicsi hűtőszekrényre a stúdió sarkában. - A poharak a tetején vannak - mondta Claude-nak. Tekintetével követte őt és sóhajtott. A nők gyakran tették ezt, miután ténylegesen beszéltek Claude-dal. A sóhaj egy „milyen kár” sóhaj volt.

Miután meggyőződött arról, hogy a főnöke még mindig a felszerelésével foglalatostkodik, Maria-Star rám villantott egy ragyogó mosolyt. Bár ő egy Farkas volt, ami megnehezítette gondolatainak olvasását, felfogtam, hogy van valami, amit el akar mondani nekem... és nem volt biztos benne, hogyan fogadom majd azt.

A telepátia nem szórakoztató. Szenvedsz, amikor tudod, hogy mások mit gondolnak rólad. És a telepátia majdnem lehetetlenné teszi azt, hogy rendes fickókkal járjak. Gondolj csak bele. (És ne feledd, én tudom... ha igen, vagy ha nem.)

- Alcide nehéz időközön ment keresztül, mióta az apját legyőzték - mondta Maria-Star halkán. Claude-ot lefoglalta, hogy önmagát tanulmányozza egy tükörben, amíg itta a gyümölcslevét. Al Cumberland-et hívták a mobiltelefonján és visszavonult az irodájába beszélgetni.

- Biztos vagyok benne - mondtam. Mivel Jackson Herveaux-t az ellenfele megölte, számítani lehetett arra, hogy Jackson fiát viszontagságok érik. - Elküldtem egy emlékiratot az ASPCA-nak, és tudom, hogy értesíteni fogják Alcide-ot és Janice-t, - mondtam. (Janice Alcide fiatalabb testvére volt, emiatt ő nem Farkas. Azon töprengtem, hogy Alcide hogyan magyarázta meg az apjuk halálát a húgának.) Visszaigazolásként kaptam egy nyomtatott köszönő üzenetet, azt a fajtát, amit otthoni temetéseken adnak, egyetlen személyes szó nélkül.

- Hát...- úgy tűnt, hogy képtelen kinyögni, bármi volt is beragadva a torkába. Vettem az alakjára egy pillantást. A fájdalom késként hasított belém, de leráztam magamról, megacéloztam a büszkeségem falát magam körül. Meg kellett tanulnom ezt, túlságosan korán az életemben.

Kivettem egy albumot Alfred referencia munkái közül, és elkezdtem átlapozni, alig látva meg a menyasszonyok és vőlegények, bármicvók, elsőáldozások, ezüstlakodalmak fényképeit. Becsuktam az albumot és letettem. Megpróbáltam lazának tűnni, de nem hinném, hogy sikerült.

Ragyogó mosollyal arcomon, ami Maria-Star kifejezését tükrözte, így szóltam:

- Tudod, Alcide és én soha nem voltunk igazán egy pár. - Lehet, hogy reménykedtem, és vágytam erre, de soha nem nyílt alkalmuk arra, hogy beteljesüljön. Mindig rossz volt az időzítés.

Maria-Star Claude-énál sokkal világosabb barna szeme tágra nyílt a tisztelettől. Vagy inkább a félelemtől?

- Hallottam, hogy képes vagy erre, - mondta - de nehéz elhinni.

- Igen - mondtam fáradtan. - Nos, örülök, hogy te és Alcide randevúztok, és nincs jogom ellenezni, még akkor sem, ha voltam. Ami nem voltam. - Ez elég zavarosan jött ki (és nem is volt teljesen igaz), de azt hiszem, hogy Maria-Star felfogta a szándékomat: megőrizni a méltóságom látszatát.

Amikor nem kaptam híreket Alcide-től az apja halálát követő héten, tudtam, hogy bármiféle érzés, amit irántam érzett, kialudt. Ez egy csapás volt, de nem végzetes. Valójában nem számítottam semmi többre Alcide-től. De az átkozott kutyafáját, kedveltem őt, és mindig fáj, amikor rájössz, hogy téged láthatóan könnyedén felváltottak. Végére is az apja halála előtt Alcide felvetette, hogy éljünk együtt. Most összeköltözött ezzel a fiatal Farkassal miközben talán azt tervezte, hogy vele kölykei lesznek.

Leállítottam az ilyen irányú gondolataimat. Szégyelljem magam! Nincs értelme leszukázni. (Ami, gondolj bele, Maria-Star voltaképpen volt, legalább havonta három éjszakát.)

Duplán szégyelljem magam.

- Remélem, hogy nagyon boldog vagy - mondtam.

Szótlanul átadott nekem egy másik albumot, amire csak annyi volt bélyegezve, hogy SZEMEK. Amikor kinyitottam, rájöttem, hogy a Szemek a természetfölötti volt. Itt ember által sohasem látott szertartások képei voltak... egy vámpírpár bonyolult viseletbe öltözve, egy óriási amulett előtt beállítva; egy fiatalember a medvévé változás közepén, feltehetőleg első alkalommal; egy kép egy Farkas farkáról, melynek minden tagja farkas formában van. Al Cumberland, a természetfeletti fotósa. Nem csoda, hogy ő volt Claude első választása a képeihez, amelyek Claude reményei szerint elindítanák a borító-modell karrierjét.

- Következő felvétel, - kiáltott Al, ahogy sietett ki az irodájából, csattanva csukta be a telefonját. - Maria-Star, csak előjegyeztek minket, egy dupla esküvőre Miss. Stackhouse környékére. - Töprengtem, hogy rendes emberi munkára vagy egy természetfölötti eseményre szól az előjegyzés, de durva lett volna megkérdezni.

Claude és én újra beálltunk egy közeli és személyes pózba. Al utasításait követve felhúztam a szoknyámat, hogy megmutassam a lábaimat. Nem hinném, hogy abban a korszakban, amit a ruhám képviselt, a nők borotválták, vagy napoztatták a lábukat, és én barna és sima voltam, mint a baba popsi. De mit számít? Valószínűleg a fickók sem sétáltak kigombolt ingekkel.

- Emeld fel a lábadat, mintha köré akarnád tekerni- vezényelt Alfred. - Claude, itt az esély, hogy ragyogj. Úgy nézzen ki, hogy bármelyik másodpercben leránthatod a nadrágodat. Azt akarjuk, hogy ziháljanak az olvasók, amikor rád néznek!

Claude portfóliója a Mr. Románc versenyre készült, amit a Romantikus Idők Könyvklub magazin hirdetett meg minden évben.

Amikor elmesélte a terveit Al-nek (tudtam, hogy egy buliban találkoztak), Al tanácsolta Claude-nak, hogy készítsen néhány képet egy olyan fajta nővel, aki gyakran jelenik meg a romantikus regények borítóján; azt mondta a tündérnek, hogy Claude sötét kinézetét kiemelné egy kék szemű szőke. Történetesen Claude ismerősei közül én voltam egyetlen szőke bögyös, aki hajlandó volt ingyen segíteni neki. Természetesen Claude ismert néhány sztriptíz táncosnőt, aki elvállalta volna, de csak fizetség fejében. A szokásos tapintatával Claude ezt el is mondta nekem, úton a fényképész stúdiójába. Claude megtarthatta volna ezeket a részleteket magának, meghagyva engem abban az érzésben, hogy segítettem a barátom bátyjának – de Claude szokása szerint megosztotta.

- Rendben, Claude, most le az inggel - kiáltott Alfred.

Claude hozzászólt ahhoz, hogy megkérjék, hogy vegye le a ruháit. Lenyűgözően izmos, széles, kopasz mellkasa volt, úgyhogy az inge nélkül valóban nagyon jól nézett ki. Én érzéketlen voltam rá. Talán immúnissá váltam.

- Szoknya, láb- emlékeztetett Alfred, és én azt mondogattam magamnak, hogy ez egy munka. Al és Maria-Star határozottan profi és személytelen volt, és senki nem lehet hüvösebb Claude-nál. De nem szoktam hozzá ahhoz, hogy mások előtt húzzam fel a szoknyámat, és ez elég személyesnek tűnt nekem. Bár ennyi látszott a lábamból olyankor is, mikor sortokat hordtam és soha nem voltam zavarban emiatt, valahogy

a hosszú szoknya felhúzása tele volt szexualitással. Összeszorítottam a fogaimat és feltornáztam a szoknya anyagát, helyenként beráncolva azt, hogy a helyén maradjon.

- Miss Stackhouse, úgy kell kinéznie, mintha élveznéd ezt - mondta Al. Bámult rám a fényképezőgépe mellől, homlokát határozottan boldogtalanul ráncolva.

Megpróbáltam nem duzzogni. Azt mondtam Claude-nak, hogy megteszek neki egy szívességet, és a szívességeknek szívből jövőnek kellene lenniük. Felemeltem a lábamat, úgyhogy a combom a padlóval párhuzamos volt, és csupasz lábujjaim hegyét a padlóhoz érintettem, reményeim szerint bájos pozícióban. Mindkét kezemet Claude meztelen vállaira tettem és felnéztem rá. A bőre melegnek és sima tapintásúnak tűnt – nem erotikusnak vagy izgatónak.

- Unottnak tűnsz, Miss Stackhouse - mondta Alfred. - Az a dolgod, hogy úgy nézz ki, mintha le akarnád teperni. Maria-Star, rendezd el úgy, hogy... jobb legyen. - Maria átrepült, hogy a karjaimon lejjebb tolja a kicsi buggyos ruhaujját. Egy kicsit túl lendületes volt, és örültem, hogy a ruhaderék szoros volt.

Tény, hogy Claude képes volt egész napon át szépnek és csupasznak tűnni, és még mindig nem akarnám őt. Morcos volt és rossz modorú. Még akkor is, ha heteró lenne, nem lett volna az esetem – miután tíz percet beszélgettem vele.

Mint Claude-nak korábban, nekem is a fantáziámhoz kellene folyamodnom.

Billre, a vámpírra gondoltam, az első szerelmemre minden téren. De vágy helyett haragot éreztem. Bill pár hete egy másik nővel járt.

Oké, mi van Erickel, Bill főnökével, a korábbi Vikinggel? Erickel, a vámpírral januárban néhány napon keresztül megosztottam a házamat és az ágyamat. Nem, ez egy veszélyes helyzet. Eric tudott egy olyan titkot, amit rejtve akartam tartani életem hátralévő részére; bár mivel neki amnéziája volt, amikor megszállt nálam, nem volt tudatában, hogy ez a memóriájában lappangott valahol.

Néhány másik arc ugrott be az elmémbe – a főnököm, Sam Merlotte, a Merlotte's Bár tulajdonosa. Nem, nem jó, meztelenül a főnöködre gondolni rossz. Oké, Alcide Herveaux? Dehogyan, ő nagyon-nem, különösen mióta az aktuális barátja társaságában vagyok... Oké, kifogytam a fantázia-anyagból, és elő kell vennem a régi képzelte kedvenceim egyikét.

De a filmsztárok szelídnek látszottak az után a természetfölötti világ után, amiben éltem, mióta Bill bejött a Merlotte's-ba. Az utolsó, halványan erotikus tapasztalat, amivel rendelkeztem, elég furcsamód az volt, hogy a nyavalyás lábamat nyalják. Ez engem... összezavart. De még az adott körülményekhez képest is, ettől megremegett a bensőm. Emlékeztem, hogy Quinn kopasz feje hogyan mozgott, amíg nagyon személyes módon tisztította a karcolásomat, a határozott szorítása a nagy meleg ujjával a lábamon...

- Így jó lesz - mondta Alfred, és elkezdett tovább kattoztatni. Claude kezét a csupasz combomra tette, így érezhette, hogy az izmaim elkezdtek remegni az erőfeszítéstől, hogy felemelve tartsam. Még egyszer említeném, egy ember fogta a lábam. Claude megfogta a combomat, hogy egy kis támogatást nyújtson. Ez nagymértékben segített, de egy kicsit sem volt erotikus.

- Most pár képet fekve - mondta Al, épp akkor, mikor már úgy éreztem, nem bírom tovább.

- Nem - mondtuk Claude-dal kórusban.

- De ez része a csomagnak - mondta Al. - Nem kell levetkőznöd, tudod. Olyasfajta képet nem készíték. A feleségem megölne engem. Csak lefekszel az ágyra, úgy, ahogy vagy. Claude föléd kerekedik egy könyökre támaszkodva, és néz le rád, Miss Stackhouse.

- Nem - mondtam szilárdan. - Készíts pár képet egyedül, ahogy áll a vízben. Az jobb volna. - Egy mű tó volt a sarokban, és Claude meztelen, vízcseppekkel borított csupasz mellkasáról készült felvételek kétségtelenül rendkívül vonzóak lennének (minden nőnek, aki valójában nem találkozott vele).

- Mi a véleményed erről, Claude? -kérdezte Al.

Claude nárcizmusra közbeszólt. - Azt hiszem, hogy ez nagyszerű lenne, Al - mondta, megpróbálva nem túlizgatottnak hangzani.

Indultam az öltözőbe, alig várva, hogy levegyem a jelmezt, és visszabújjak a rendes farmerembe. Körbepillantottam, egy órát keresve. Fél hatra mennem kellett dolgozni, és vissza kellett vezetnem Bon Temps-ba és fel kellett kapnom a munkaegyenruhámat, mielőtt a Merlotte's-ba mentem.

- Kösz, Sookie - kiáltotta Claude.

- Persze, Claude. Sok szerencsét a modell-szerződéshez. - De már önmagát csodálta egy tükörben.

Maria-Star kikísért engem. - Viszlát, Sookie. Jó volt újra látni téged.

- Téged is - hazudtam. Még egy Farkas elme vörösés eltorzult átjáróin keresztül is láthattam, hogy Maria-Star nem érti, hogy miért mondanék le Alcide-ről. Végül is a Farkas markánsan jóképű, szórakoztató társ, és a heteroszexuális meggyőzés forróvérű hímje volt. Valamint most a saját tulajdonában van a földmérő vállalata és vagyonos ember.

A válasz az eszembe jutott és beszéltem, mielőtt gondolkodtam volna. - Valaki még mindig keresi Debbie Peltet? - Kérdeztem, nagyjából úgy, ahogy megböksz egy fájós fogat. Debbie sok éven át volt Alcide se-veled- se-nélküled szeretője. Botrányos volt.

- Nem ugyanazok az emberek - mondta Maria-Star. Arckifejezése elsötétült. Hozzám hasonlóan Maria-Star sem szeretett Debbie-re gondolni, bár kétségtelenül különböző okokból. - Azok a detektívek, akiket a Pelt család felbérelt, feladták, azt mondták, hogy megvágják a családot, ha folytatják. Így hallottam. A rendőrök pontosan nem mondták, de szintén zsákutcába jutottak. Csak egyszer találkoztam Peltékkel, amikor eljöttek Shreveportba, közvetlenül miután Debbie eltűnt. Ők elég vad pár. - Csak pislogtam. Ez egy meglehetősen drasztikus nyilatkozat volt egy Farkastól.

- Sandra, a lányuk van legrosszabbul. Ő odavolt Debbie-ért, és a kedvéért még mindig konzultálnak emberekkel, különös emberekkel. Részemről azt gondolom, hogy Debbie-t elrabolták. Vagy talán megölte magát. Mikor Alcide esküvel megtagadta őt, talán elvesztette a méltóságát.

- Talán - mormoltam, de meggyőződés nélkül.

- Alcide jobban járt. Remélem, nem kerül elő - mondta Maria-Star.

A véleményem ugyanez volt, de a Maria-Staról eltérően pontosan tudtam, hogy mi történt Debbie-vel; ez vert éket Alcide és közém.

- Remélem, hogy soha többé nem látja őt - mondta Maria-Star, csinos arca elsötétült, megmutatva egy keveset a saját vad oldalából.

Lehet, hogy Alcide Maria-Starral jár, de nem bízott meg benne teljesen. Alcide tudta biztosan, hogy soha nem fogja újra látni Debbie-t. És ez az én hibám volt, rendben?

Agyonlőttem őt.

Én többé-kevésbé megbékéltem a tettemmel, de maga a tény, hogy megtettem, újra és újra felbukkant. Nem lehet megölni valakit, és úgy tenni, mintha semmi nem történt volna. A következmények megváltoztatják az életedet.

* * * * *

Két pap besétált a bárba.

Ez úgy hangzik, mint milliónyi vicc kezdete. De nem volt kenguru ezekkel a papokkal, sem egy rabbi, aki ül a bárnál, vagy egy szőke, egyik sem. Láttam sok szőkét, egy kengurut az állatkertben, viszont rabbit még soha. Mindazonáltal nagyon sok alkalommal láttam korábban ezt a két papot. Minden második héten egy megbeszélte időpontban együtt vacsoráztak.

Dan Riordan atya simára borotvált és pirosposzgás katolikus pap, aki hetente egyszer eljött a kicsi Bon Temps-i templomba misét celebrálni, és Kempton Littrell atya, sápadt és szakállas epizkopális pap, aki Oltáriszentséget tartott az apró epizkopális templomban Clarice-ben minden második héten.

- Szia, Sookie - mondta Riordan atya. Ő ír volt; igazán ír, nem csak ír származású. Szerettem hallani, ahogy beszélt. Fekete keretes vastag szemüveget hordott, negyvenes éveiben járt.

- Jóestét, atyám. És neked is szia, Littrell atya. Mit hozhatok nektek?

- Kérnék egy skót whiskyt jéggel, Miss Sookie. És te, Kempton?

- Oh, csak egy sört szeretnék. És egy kosár csirke csíkot, kérlek. - Az epizkopális pap aranykeretes szemüveget hordott, és Riordan atyánál fiatalabb volt. Lelkiismeretes szíve volt.

- Persze. - Mosolyogtam mindkettejükre. Mivel tudtam olvasni a gondolataikat, tudtam mindkettőről, hogy őszintén jó emberek, és ez boldoggá tett engem. Mindig lehangoló hallani egy pap fejének a tartalmát és rájönni, hogy nem jobbak, mint te, és még csak nem is próbálnak jobbak lenni.

Mivel kint már teljesen sötét volt, nem lepődtem meg, amikor Bill Compton besétált. Nem mondhatnám ugyanezt a papokról. Amerika egyházai nem birkóztak meg a vámpírok valóságával. A politikáikat zavarosnak nevezni egy enyhe kifejezés volt. A katolikus egyház ebben a pillanatban tartott egy egybehívást, hogy eldöntse, hogy az egyház kijelentsen-e minden vámpírt elkárhozottnak, és kiátkozottnak a katolikusok számára, vagy potenciális megtértekként fogadja be őket a nyájba. Az epizkopális egyház az ellen szavazott, hogy vámpírokat fogadjon el papokként, bár megengedték nekik, hogy vegyék a szentségeket - de a világiak egy jelentős szezete azt mondta, hogy ez csak a holttesteiken keresztül lesz. Sajnos, legtöbbször nem értette meg, hogy ez milyen lehetséges volt.

A két pap sajnálkozva nézte, ahogy Bill adott egy gyors csókot az arcomra és letelepedett a kedvenc asztalánál. Bill alig vetett egy pillantást rájuk, hanem szétnyitotta az újságát és elkezdett olvasni. Mindig komolynak tűnt, mintha a pénzügyi oldalakat tanulmányozná, vagy a híreket Irakból; de tudtam, hogy először a tanácsadó rovatokat olvasta el, azután a képregényeket, bár gyakran nem értette a vicceket.

Bill egyedül volt, ami egy pozitív változás. Általában vele volt a csinos Selah Pumphrey is. Utáltam őt. Mivel Bill az első szerelmem és az első szeretőm volt, talán teljesen soha nem leszek túl rajta. Talán nem is akartam túl lenni. Úgy tűnt, hogy a Merlotte's-ba hozza Selah-t minden egyes randijukra. Úgy véltem, hogy az orrom alá dörgölte őt. Nem igazán így viselkednél, ha valaki már nem érdekel téged, ugye?

Megkérdezése nélkül hoztam neki a kedvenc italát, egy nullás True Blood-ot. Szépen elé állítottam egy szalvétára, és elfordultam, hogy elmenjek, amikor egy hűvös kéz megérintette a karomat. Az érintése mindig megrázott engem; talán ez mindig is így lesz. Bill mindig tudtomra adta, hogy felizgatom őt, és egy kapcsolat és szex nélküli élet után elkezdtem emelt fővel járni, amikor Bill megértette velem, hogy vonzónak talált engem. Más férfiak is úgy néztek rám, mintha sokkal érdekesebb lettem volna. Most tudtam, hogy az emberek miért gondoltak annyit a szexre; Bill alapos oktatásban részesített.

- Sookie, maradj egy pillanatra. - Lepillantottam a barna szemekbe, amik sötétebbnek tündek, a Bill fehér arcában. A haja szintén barna volt, sima és fényes. Karcsú és széles vállú volt, karjain kemény izmok, mint egy gazdálkodónak, hisz ő is az volt. - Hogy vagy?

- Jól vagyok - mondtam, megpróbálva nem meglepettnék hangzani. Nem gyakran fordult elő, hogy Bill váltson pár szót; a csevegés nem volt az erőssége. Ráadásul, amikor mi egy pár voltunk, ő nem olyasfajta volt, akit beszédesnek neveznél. És még egy vámpír is lehet munkamániás; Bill számítógépstréber lett. - Helyrejöttek a dolgaid?

- Igen. Mikor mész New Orleansba, hogy átvedd az örökségedet?

Most igazán megdöbbsentem. (Ez azért lehetséges, mert a vámpírelméket nem tudom olvasni. Épp ezért szeretem a vámpírokat annyira. Csodálatos olyasvalakivel lenni, aki egy rejtély számomra.) Az unokatestvéreimet majdnem hat héttel ezelőtt meggyilkolták New Orleansban, és Bill velem volt, amikor Louisiana királynőjének küldöttje... elmesélte ezt, és kézbesítette nekem a gyilkost az ítéletemért. - Úgy vélem, hogy nagyjából a jövő hónapban valamikor megyek Hadley lakását átnézni. Nem beszéltem Sammel a szabadság kivételéről.

- Sajnálom, hogy elvesztetted az unokatestvéreidet. Szomorú voltál?

Évek óta nem láttam Hadleyt, és ez furcsább lett volna, mint ha azt mondanám, hogy láttam őt, mióta vámpírrá vált. De mivel nagyon kevés élő kapcsolattal rendelkeztem, utáltam elveszteni még egyet is.

- Egy kicsit, - mondtam.

- Nem tudod, hogy mikor mész?

- Még nem döntöttem el. Emlékszel az ügyvédére, Mr. Cataliadesre? Azt mondta, hogy szólni fog nekem, mikor az örökösödési eljárás lezajlott. Megígérte, hogy

sértetlenül fogja tartani nekem a helyet, és amikor a királynő tanácsadója azt mondja neked, hogy a hely sértetlenül marad, akkor elhíheted, hogy érintetlen is lesz. Nem igazán érdekelt túlságosan, hogy elmondjam neked az igazságot.

- Lehet, hogy veled tarok, amikor elmész New Orleansba, ha nincs kifogásod az ellen, hogy legyen egy útitársad.

- Jé! - mondtam, enyhén szarkasztikusan - Selah nem bánja? Vagy őt is hozni készültél? - Az lenne csak a vidám utazás.

- Nem. - És bezárkózott. Egy szót sem tudnál kiszedni Billből, amikor így tartotta a száját, tapasztalatból tudtam. Rendben, zavaromban elpirultam.

- Tudatni fogom veled - mondtam, miközben megpróbáltam megfejteni őt. Bár fájdalmas volt Bill társaságában lenni, megbíztam benne. Bill soha nem ártana nekem. Nem engedné meg senki másnak, hogy bántson engem, senkinek. De a bántásnak több fajtája is létezik.

- Sookie! - hívott Littrell atya, és elsiettem.

Visszapillantottam, és rajtakaptam Billt, hogy mosolyog, kicsi mosolyában nagy elégedettség bujkált. Persze nem tudtam, hogy ez mit jelent, de szerettem látni Billt mosolyogni. Talán remélte, hogy feléleszti a kapcsolatunkat?

- Nem voltunk biztosak, hogy azt akartad-e, hogy félbeszakítsanak, vagy sem. - Mondta Littrell atya. Zavarodottan néztem le rá.

- Aggódtunk, hogy olyan hosszan érintkeztél a vámpírral, és annyira feszülten. - mondta Riordan atya - A pokol koboldja megpróbált téged a varázslata alá vonni?

Hirtelen az ír akcentusa egyáltalán nem volt bájos. Csúfondárosan Riordan atyára néztem.

-Viccelsz, ugye? Tudod, hogy Bill és én jó darabig jártunk. Nyilvánvalóan, nem tudsz sokat pokolbéli koboldokról, ha azt hiszed, hogy Bill bármi olyasmi. - Láttam dolgokat, amik Billnél sokkal sötétebbek és dolgokat a mi becsületes Bon Temps városunkról. Ezek közül a dolgok közül néhány emberi volt. - Riordan atya, én értem a saját életemet. Jobban értem a vámpírok természetét, mint te valaha fogod. Littrell atya, - mondtam - a csirkecsíkjaidhoz mézes mustárt vagy ketchupöt kérsz?

Littrell atya elég kábultan mézes mustárt választott. Elsétáltam, azon dolgozva, hogy lekezeljem a kis incidenst, közben azon töprengtem, hogy a két pap mit tenne, ha tudnák, hogy mi történt ebben a bárban néhány hónappal ezelőtt, amikor a bár vendégköre összefogott, hogy megszabadítson engem valakitől, aki megpróbált megölni.

Mivel az a valaki vámpír volt, valószínűleg helyeselték volna.

Mielőtt távozott, Riordan atya odajött „pár szót váltani” velem.

- Sookie, tudom, hogy pillanatnyilag nem vagy igazán jóban velem, de kérnem kell tőled valamit, valaki más nevében. Ha a viselkedésem miatt kevésbé vagy hajlandó meghallgatni, kérlek, hagyd figyelmen kívül azt, és úgy fontold meg ezeknek az embereknek a kérését, mintha nem történt volna meg.

Sóhajtottam. Legalább Riordan atya megpróbált jó ember lenni. Vonakodva bólintottam.

- Jó kislány. Egy család Jacksonban kapcsolatba lépett velem...

Az összes riasztóm jelezni kezdett. Debbie Pelt Jacksonból való volt.

- A Pelt család, tudom, hogy hallottál róluk. Továbbra is kutatnak a lányukról szóló hírek után, aki januárban tűnt el. Debbie, így hívták. Felhívtak, mert a papjuk ismer engem, tudja, hogy a Bon Temps-i gyülekezetet szolgálom. Pelték szeretnének látni téged, Sookie. Beszélni akarnak mindenkivel, aki látta a lányukat azon az éjszakán, amikor eltűnt, és féltek, ha csak megjelennek a küszöbödön, lehet, hogy nem állsz velük szóba. Tartanak tőle, hogy dühös vagy, mert a magánnyomozóik kikérdeztek téged, és a rendőrök is beszéltek veled, és talán lehet, hogy mindettől felháborodtál.

- Nem akarom látni őket - mondtam. - Riordan atya, elmondtam mindent, amit tudok. - Ez igaz volt. Csak nem a rendőrségnek vagy Peltéknek mondtam el azt. - Nem akarok már Debbie-ről beszélni. - Ez szintén igaz volt, nagyon igaz. - Mondd el nekik, a legnagyobb tisztelettel, hogy nincs semmi, amiről beszélhetnénk.

- El fogom mondani nekik - mondta. - De meg kell, hogy mondjam, Sookie, csalódott vagyok.

- Nos, úgy vélem, hogy számomra ez egy rossz éjszaka volt minden téren - mondtam. - Elvesztettem a jó véleményed, meg minden.

Egyetlen további szó nélkül távozott, és én pontosan ezt akartam.

2. fejezet

(fordította: Ági)

Közeledett a záróra másnap este, mikor még egy furcsa dolog történt. Épp mikor Sam intett, hogy szóljunk a vendégeknek, hogy ez volt az utolsó italuk, valaki, akiről sohasem gondoltam, hogy újra látom, bejött a Merlotte-ba.

Hatalmas testéhez képest gyorsan mozgott. Megállt az ajtóban, tekintetével egy szabad asztalt keresett, és én felismertem, mert a bár gyenge fénye megcsillant borotvált fején. Nagyon magas volt és nagyon izmos, szép orrak és fehér fogakkal.

Telt ajka volt és olajbarna bőre, egy bronz sportdzsekit viselt fekete pólója és nadrágja felett. Habár sokkal természetesebben festett volna motoros csizmában, kifényesített papucscipőt hordott.

- Quinn.- mondta Sam halkán. Keze megállt a levegőben, noha éppen egy Tom Collins-t mixelt.- Mit csinál ő itt?

- Nem tudtam, hogy ismered.- mondtam, éreztem, hogy elvörösödöm, mikor eszembe jutott, hogy éppen egy nappal ezelőtt gondoltam a kopasz férfira. Ő volt az egyetlen, aki a nyelvével tisztította le a vért a lábamról- érdekes élmény volt.

- Az én világomban mindenki ismeri Quinn-t.- mondta Sam, arca közömbös volt.- De meg vagyok lepve, hogy te találkoztál vele, mivel nem vagy alakváltó.- Ellentétben Quinn-nel, Sam nem volt egy nagydarab férfi, de nagyon erős volt, ami jellemző volt az alakváltókra, és hullámos vörös-arany haja angyszerűen övezte fejét.

- Találkoztam Quinn-nel a falkavezérek küzdelmén.- mondtam.- Ő volt a, hm, műsorvezető.-Természetesen Sam és én beszéltünk a Shreveport-i falka vezérének váltásáról. Shreveport-t nem volt túl messze Bon Temps-től, és ami fontos volt a Vérfarkasoknak, az érdekelte az alakváltókat is.

Egy igazi alakváltó, mint Sam, bármivé át tudott változni, habár minden alakváltónak megvolt a kedvenc állata. És hogy még zavarosabb legyen a dolog, mindenki, aki át tudott változni emberi formájából egy állattá, alakváltónak nevezte magát, habár nagyon kevesen voltak olyan sokoldalúak, mint Sam. Azok az alakváltók, akik egyetlen állattá tudtak átváltozni, voltak a vér-állatok: vértigrisek (mint Quinn), vérmedvék, vérfarkasok. A farkasok voltak az egyetlenek, akik egyszerűen csak Vér-nak nevezték magukat és felsőbbrendűnek tekintették magukat más alakváltókkal szemben.

Nagyon sokfajta alakváltó csoport létezett, noha a teljes vámpír populációhoz képest talán kevesebben voltak Számos oka volt ennek. A Vérfarkasok születési rátája alacsony, halálozási rátájuk magasabb volt, mint az embereké, és csak az elsőszülött született tiszta Vérfarkasnak a vértiszta szülőktől. A vonások a serdülőkorban jöttek elő-mintha az nem lett volna már elég nehéz nélkül is.

Az alakváltók nagyon titokzatosak voltak. Nehéz természetük volt, még egy olyan furcsa embernek is, mint nekem. A váltók még nem jelentek meg a nyilvánosság előtt és nagyon keveset tudtam a világukról.

Még Sam-nek is sok titka volt, amikről nem tudtam, pedig a barátomként tartottam számon. Sam juhászkutyává változik át, és gyakran meglátogat abban az alakjában.(Néha az ágyam melletti takarón alszik.)

Quinn-t még csak emberi formájában láttam.

Nem említettem Quinn-t, amikor Sam-mel a Jackson Herveaux és a Patrick Furan közti harcról beszéltünk, amit a Shreveport-i falka vezetéséért vívtak. Sam rosszallóan nézett rám most, bosszankodva, hogy ezt elhallgattam előle, de nem szándékosan tettem. Hátrapillantottam Quinn-re. Egy kicsit felemelte az orrát. A levegőbe szagolt egy illatot követve. Kit kerestett?

Quinn csalhatatlanul az én asztalaim egyikéhez ült, noha számos üres asztal volt Arlene területén. Tudtam, hogy engem kerestett.

Oké, teljesen összezavarodtam.

Sam felé pillantottam, a reakciójára kíváncsian. Bíztam benne immáron 5 éve, és sosem hagyott cserben.

Sam biccentett nekem. Nem tűnt valami boldognak. – Menj, nézd meg mit akar.-
dörmögte.

Egyre és egyre idegesebb lettem minél közelebb kerültem az új vendégünk
asztalához. Éreztem, hogy elpirulok. Miért vagyok ennyire izgatott?

- Hello Mr. Quinn.- mondtam. Hülyeség lett volna úgy tennem, mintha nem
ismerném meg.- Mit hozhatok? Nemsokára zárunk, de még hozhatok egy sört vagy
egy italt.

Becsukta a szemét és vett egy mély levegőt, mintha be akarna lélegezni engem.

- Még egy koromfekete szobában is felismernélek.- mondta és rám mosolygott.

Gyönyörű mosoly volt.

Elfordítottam a fejem, elfojtva önkéntlen mosolyomat. Valahogy olyan...félénknek
éreztem magam.

Sosem voltam félénk. Vagy talán a szemérmes jobb kifejezés lenne és jobban
jellemezné állapotomat.- Gondolom, ezt illene megköszönnöm.- kockáztattam meg
óvatosan. -Ez egy bók volt?

- Annak szántam. Ki az a kutya a bárpult mögött, aki olyan tartsd magad távol
pillantással méreget?

A kutya meghatározást tényként gondolta, nem pedig lekicsinylően.

- Az a főnököm, Sam Merlotte.

- Érdekl, hogy mi van veled..

- Remélem is. Már 5 éve dolgozom neki.

- Hmmm. Mi van a sörrel?

- Persze. Milyet kérsz?

- Bud-ot.

- Rögtön jövök.- mondtam és elmentem. Tudtam, hogy tekintetével követ engem,
ahogy a bárhoz mentem, mert éreztem a pillantását. És láttam a gondolataiban is,
noha nagyon óvatosak voltak a gondolatai, mint az alakváltóknak, de tudtam, hogy
csodálattal néz engem.

- Mit akar? -Sam valahogy olyan...feszültnék tűnt. Ha a kutya alakjában lett volna, a
szőr felállt volna a hátán.

- Egy Bud-ot.- mondtam.

Sam haragosan nézett rám.- Nem így értettem, te is tudod.

Vállat vontam. Ötletem sem volt, mit akart Quinn. Sam becsapta a bár jobb oldalán
lévő hűtő üveg ajtaját, amitől felugrottam. Határozottan ránéztem, majd
bosszankodva elindultam, és Quinn asztalára tettem a sört.

Quinn kifizette a sört és szép borraivalót adott-nem képtelenül nagyot, amitől
kényelmetlenül éreztem volna magam-amit becsúszttam a zsebembe. Elkezdtem
körbejárni a többi asztalomat. – Meglátogatsz valakit a környéken?- kérdeztem
Quinn-t, amint visszaértem hozzá, miután letöröltem a több asztalt. A legtöbb
vendég fizetett és elhúzott a Merlotte-ból. Volt egy késő éjszakáig nyitva tartó hely az
államhatárnál, amiről Sam úgy tett, mintha nem tudott volna, de a legtöbb Merlotte-i
törzsvendég hazafelé tartott. Ha egy bár családiasnak volt nevezhető, akkor a
Merlotte az volt.

- Igen.- felelte.- Téged.

Ezzel nem sokra mentem.

Elindultam és az üres üvegeket a tálcámra raktam olyan szórakozottan, hogy majdnem leejtettem az egyiket. Nem is emlékeztem, mikor voltam ennyire nyugtalan.

- Üzlet, vagy személyes?- kérdeztem, mikor ismét a közelébe értem.

- Mindkettő.- felelte.

Egy kis öröm futott végig rajtam, mikor meghallottam az üzleti részét, felkeltette a figyelmemet...és ez jó dolog volt. Észnél kell lenned, mikor egy természetfeletttel üzletelsz. A természetfelettieknek mindig olyan céljaik és kívánságaik vannak, amik a hétköznapi ember számára nem megfejthetetlenek, én csak tudtam, mivel egész életemben akaratlanul is hallottam a normális emberek céljait és kívánságait.

Quinn volt azon kevés emberek egyike, akik a bárban maradtak- a többi pincéernőn és Sam-en kívül- és csak állt és várakozóan nézett rám. Ahogy gondolkodtam, ragyogóan mosolyogtam, mint mindig, mikor feszült vagyok. Érdekelt, hogy Quinn is ennyire feszült-e. Éreztem a nyomást az agyában.

- Találkozzunk a házadnál, ha ez megfelelő neked.- nézett rám komolyan. -Ha ettől ideges leszel, találkozhatunk máshol is. De beszélni akarok veled ma este, kivéve ha fáradt vagy.

Ez elég udvarias volt. Arlene és Danielle próbálták nem bámulni- igazság szerint akkor bámulták, mikor Quinn nem vette észre- Sam pedig a bár mögött babrált valamivel, semmibe véve a másik alakváltót. Nagyon csúnyán viselkedett.

Gyorsan átgondoltam Quinn kérését. Ha a házamhoz jön, meg kell bíznom benne.

Elzárt helyen élek. A legközelebbi szomszédom az exem, Bill, aki a temető túloldalán lakik. Másrészt ha Quinn randizni szeretne velem, hagynom kell, hogy hazavigyen. Amit elkaptam a gondolataiból, azok alapján tudom, hogy nem akar ártani nekem.

- Rendben.- mondtam végül. Ellazult és újra rám mosolygott.

Elsuhantam az üres üvegekkel, és tudtam, hogy három szempár helytelenítően követi a mozdulataimat. Sam elégedetlen volt, Danielle és Arlene pedig nem értették, valaki miért részesít engem előnyben helyettük, holott Quinn-től még a két tapasztalt pincéernőnek is tátva maradt a szája. Quinn olyan szagot bocsátott ki, ami még a hétköznapi emberek számára is érzékelhető volt.- Egy perc és készen vagyok.- mondtam.

- Ne siess.

Végeztem a cukor és édesítőtartók újratöltésével. Újra megnéztem, hogy a szalvéta tartók tele vannak és ellenőriztem a só- és borsszórókat. Mindjárt kész vagyok.

Összeszedtem a tárcámat Sam irodájában és elköszöntem mindenkitől.

Quinn utánam jött és egy a sötét zöld teherautóhoz ment. A parkoló fényei alatt a teherautó nagyon újnak nézett ki csillogó gumijaival és dísztárcsaival, valamint megnövelt utasterével. Fogadok, jól keresett. Quinn kocsija volt a legkülönlegesebb jármű, amit valaha láttam. A bátyám, Jason csorgatta volna a nyálát, pedig az ő kocsija oldalán is rózsaszín díszítés örvénylett.

A Hummingbird úton délre mentem és balra fordultam a felhajtóm felé. Miután az utat követve elhagytam a kéthektárnyi erdőt, elértem a tisztásra, ahol a régi családi házunk állt. Felkapcsolva hagytam a külső világítást, mielőtt elmentem és volt egy biztonsági fény is a ház sarkán, ami automata volt, így a tisztáson világos volt.

Leparkoltam a ház mögött, Quinn pedig az autóm jobb oldalán állt meg.

Kiszállt a teherautójából és körülnézett. A biztonsági fény bevilágította a takaros udvart. A felhajtó szépen ki volt javítva és korábban újrafestettem a szerszamos kamrát. Volt az udvaron egy nagy gáztartály, ami nem illett az összképbe, de a nagyim sok virágágyást alakított ki, amiket a 150 éve itt élő családtagjaim alapoztak meg. Itt éltem ebben, a házban 7 éves koromtól, és imádtam.

Semmi előkelő nem volt az otthonomban. Egy családi parasztházként épült, amit az évek folyamán megnagyobbítottak és átépítettek. A házat tisztán tartottam és próbáltam az udvart is megfelelően gondozni. A nagy felújítások meghaladták a képességeimet, de néha Jason kisegített ebben. Nem volt boldog, mikor a Nagyi rám hagyta a házat és a földjét, de a szüleink házába költözött, mikor 21 éves lett és én sosem kértem tőle, hogy fizesse ki nekem a vagyon felét. A Nagyi szerint így volt tisztességes. Jason-nek eltartott egy darabig, míg beismerte, hogy a nagy helyesen cselekedett.

Az utóbbi néhány hónapban Jason-nel közelebb kerültünk egymáshoz.

Kinyitottam a hátsó ajtót és bevezettem Quinn-t a konyhába. Kíváncsian körbenézett, míg én felakasztottam a kabátomat az egyik szék támlájára, ami a konyha közepén lévő asztal alatt volt, ahol enni szoktam.

- Nincs befejezve.- mondta Quinn.

A szekrények a földön voltak, készen állva a felszerelésre. Mivel az egész konyhát ki kellett festeni és a bútorokat visszaállítani. Majd akkor pihenhetek.

- A régi konyhám néhány hete leégett.- mondtam.- az építőnek visszamondták az egyik megrendelését, így rekord idő alatt végzett, de a szekrények nem érkeztek meg akkorra, ő pedig a brigádjával új munkába fogott. Mire a szekrények megérkeztek, ők már végeztek itt. Gondolom, majd visszajönnek. -Időközben legalább annak örülhettem, hogy visszaköltözhettem a saját házamba. Sam szörnyen kedves volt, mikor megengedte, hogy az egyik kiadó házában lakjak (és a fenébe is, élveztem az egyenletes padlókat, az új vízvezetéket és a szomszédokat), de semmi sem olyan jó, mint otthon lenni.

Az új tűzhely be volt szerelve, így tudtam főzni, és lefektettem egy furnérlemezt a szekrény tetejére, így munkalapként tudtam használni, míg főztem. Az új hűtő ragyogott és halkán zümmögött, ellentétben azzal, amit a nagyim használt 30 évig. A konyha az újdonság erejével hatott rám minden alkalommal, mikor bejöttem a hátsó verandán-ami most nagyobb és fedett volt- hogy kinyissam az új és nehéz hátsó ajtót, amin kukucskáló és tolózár is volt.

- Innen kezdődött a régi ház.- mondtam, ahogy a konyhából az előszobába mentem. Csak néhány deszka maradt a régi padlóból, minden új és frissen festett volt.

Nemcsak a fal és a mennyezet lett foltos a füsttől, de én kiirtottam mindenhol a füstszagot. Feltettem néhány függőnyt, kidobtam egy-két szőnyeget, és csak sikáltam és sikáltam és sikáltam. A feladat elvett néhány órát az alvásidőmből, mert eltartott egy darabig.

- Szép munka.- jegyezte meg Quinn, azt vizsgálva, hogyan építették egymáshoz a két különálló részt.

- Gyere be a nappaliba.- mondtam elégedetten. Élvezettel mutattam meg a házat valakinek most, hogy tudtam, a kárpitozás tiszta, nincsenek porcicák és a képek üvegezése ragyog. A nappali függőnyei ki lettek cserélve, amiről legalább egyszer egy évben gondoskodtam.

Hála a biztosításnak és hála a pénznek, mit Eric-től kerestem, mikor az ellensége elől bújtattam. Rendesen megcsapoltam a számlám, de volt mihez nyúlnom, mikor tényleg szükségem volt rá, és ezért hálás voltam.

A kandalló készen állt arra, hogy begyújtsam, de túl meleg volt, ami ezt nem indokolta. Quinn leült a karosszékembe, én pedig vele szemben.- Hozhatok neked egy italt-sört, kávé, vagy jeges teát?- kérdeztem, háziasszonyi kötelességem tudatában.

- Nem, köszönöm.- felelte Quinn. Rám mosolygott.- Még egyszer újra akartalak látni, miután Shreveport-ban találkoztunk.

Próbáltam a szemébe nézni. Erős késztetést éreztem arra, hogy a lábaimat vagy a kezeimet nézzem. Tekintete igazán sötét volt, sötét lila, jutott eszembe. - Az egy kemény nap volt a Herveaux-oknak.- mondtam.

- Randiztál Alcide-del egy darabig.- jegyezte meg semleges hangon.

Eszembe jutott pár lehetséges válasz. Emellett döntöttem.- Nem láttam őt a falkavezérek versenye óta.

Szélesen elmosolyodott.- Szóval ő nem az állandó partnered?

Megráztam a fejem.

- Akkor szabad vagy?

- Igen.

- Senki orrára sem koppintok rá?

Próbáltam mosolyogni, de nem járt sikerrel a fáradozásom. - Nem ezt mondtam.- Voltak orrok. Akik nem lettek volna ettől túl boldogok. De nem volt semmi joguk sem beleszólni ebbe.

-Gondolom tudok kezelni néhány elégedetlen exet. Nos, eljössz velem valahová? Egy-két másodpercig csak bámultam rá, kitisztítottam az elmémet, hogy jobban tudjak figyelni. Az agyából semmi mást nem kaptam el, csak a reménytelenséget: nem vettem észre semmi csalárdságot vagy önös érdeket. Mikor megvizsgáltam a fenntartásaimat, szertefoszlottak a semmiben.

- Igen.- mondtam.- Elmegyek.- Rám ragyogott gyönyörű mosolya, és visszamosolyogtam, ezúttal őszintén.

- Akkor.- mondta.- Az élvezetes részét megbeszéltük. Most térjünk rá az üzleti részre, ami nem függ össze ezzel.

- Oké.- mondtam és már nem mosolyogtam. Reméltem, hogy erre később kerül sor, de minden üzlet, amit felajánlhat, a természet felettiekhez kell, hogy kapcsolódjon, és ez okot adott az aggodalomra.

- Hallottál a helyi csúcstalálkozóról?

A vámpír csúcstalálkozó: a királyok és királynők összegyűlnek, hogy tanácskozzanak...vámpír dolgokról.- Eric mondott róla valamit.

-Felbérelt már, hogy ott dolgozz?

- Említette, hogy talán szüksége lesz rám.

- Mert a Louisiana-i királynő megtudta, hogy én is itt leszek és megkért, hogy kérjem a szolgálataidat. Szerintem az ő kívánsága felülírja az Eric-ét.

- Eric-et kell megkérdezned erről.

- Szerintem neked kellene megmondanod neki. A királynő kívánsága szemben Eric utasításaival.

Éreztem, hogy leesik az állam. Nem akartam megmondani Eric-nek, az Ötös Körzet serifjének, semmit sem. Eric érzései irántam zavarosak voltak. Biztosíthatlak róla, hogy a vámpírok nem szeretik az olyan érzéseket, amik zavarosak. A serif elvesztette az emlékezetét rövid időre, míg a házamban rejtőzködött. A hézagos memóriájától Eric majd megbolondult, szeretett kontroll alatt lenni, ami azt jelentette, hogy irányítása alatt volt az összes cselekedete éjszakái minden percében. Így kivárta, míg szívességet tehetett nekem, amiért cserébe azt követelte, számoljak be arról, mi történt, míg velem volt.

Talán egy kicsit túl őszinte voltam. Eric nem igazán lepődött meg, hogy szexeltünk, de elképedt, mikor elmondtam neki, hogy felajánlotta, feladja nehezen kiharcolt pozícióját a vámpír hierarchiában és velem fog élni.

Ha ismered Eric-et, akkor tudod, hogy ez elég nehezen elviselhető számára.

Nem beszélt velem többet. Csak bámult rám, mikor találkoztunk, mintha próbálna ő maga emlékezni azokra az időkre, azt bizonyítva, hogy hazudok. Szomorú volt látnom, hogy a kapcsolatunk- nem a velem töltött pár nap titkos történései miatt, hanem a szórakoztató kapcsolat miatt, ami férfi és nő között volt, akik együtt töltötték a hétköznapjaikat egy kis humorral fűszerezve- nem létezett többé.

Tudtam, hogy nekem kell elmondanom neki királynője felkérését, ami hatástalanítja az övét, de ezt nagyon nem akartam.

- Lehervadt a mosoly az arcodról.- figyelte meg Quinn. Komolynak tűnt.

- Nos, Eric egy...- nem tudtam, hogy fejezzem be a mondatot.- Ő egy komplikált fickó.- mondtam ügyetlenül.

- Mit csináljunk az első randinkon?- kérdezte Quinn. Ügyesen tudott témát váltani.

- Mehetnénk moziba.- mondtam társalgást kezdeményezve.

- Mehetnénk. Aztán vacsorázhatnánk Shreveport-ban. Talán a Ralph és Kacoo-nál.- javasolta.

- Hallottam, hogy a rák felfújtuk nagyon jó.- mondtam fenntartva a beszélgetést.

- És ki nem szereti a rák felfújtat? Vagy bowling-ozhatnánk.

A megboldogult nagybátyám nagyon jó dobó volt. Szinte láttam magam előtt a lábait a bowling cipőben. Megborzongtam.- Nem tudok játszani.

- Mehetnénk hockey meccsre.

- Talán az jobb lenne.

- Főzhetnénk együtt a konyhában, aztán megnézhetnénk egy filmet a dvd lejátszódon.

- Jobb lenne, ha ezt elhalasztanánk.- túl személyes volt ez az első randihoz, nem mintha túl sok tapasztalatom lett volna az első randikkal. De tudtam, hogy a hálósoba közelsége sosem jó ötlet, hacsak nem bánod, hogy az estéd abba az irányba haladjon.

- Elmehetnénk megnézni a Producert. Most adják a Strand-ben.

- Tényleg?- oké, most izgatott lettem. Shreveport felújított színháza adott otthont a turnézó balett társulatoknak. Sosem láttam igazi előadást korábban. Nem lenne borzasztóan drága? Biztosan nem javasolta volna, ha nem állna módjában megtenni.

- Mehetnénk?

Bólintott, elégedett volt a reakciómmal. - Elintézem a jegyeket erre a hétvégére.

Hogy vagy beosztva dolgozni?

- Péntek este szabad vagyok.- mondtam boldogan.- És, hm, örülnék, ha hozzájárulhatnék a jegyem árához.

- Meghívtalak. A vendégem vagy.- mondta Quinn határozottan. Ki tudtam olvasni a gondolataiból, hogy meglepte az ajánlatom. És meghatotta. Hmmm. Nem semmi.- Akkor rendben. Téma lezárva. Ha visszakapom a laptop-omat, megrendelem a jegyeket az interneten. Tudom, hogy van még jegy, mert megnéztem a lehetőségeinket, mielőtt idejöttem.

Természetesen elkezdtem gondolkodni az alkalomhoz illő ruhán. De erre majd később visszatérek. – Quinn hol is élsz tulajdonképpen?

- Van egy házam Memphis környékén.

- Ó.- mondtam, elég nehéz lesz így egy kapcsolatot fenntartani.

- Társtulajdonos vagyok a Speciális Események nevű vállaltnál. A titkos Extrém Sporteseményekben utazunk. Szerintem láttad már a logónkat. E(E) E?- A zárójeleket a kezével mutatta. Bólintottam. Az E (E) E sok különleges nemzeti sporteseményt szervezett.- Négyen vagyunk üzlettársak, és éjjel-nappal a Speciális Eseményeknek dolgozunk, valamint mindannyian alkalmazunk néhány embert rész- vagy teljes munkaidőben. Mivel sokat utazunk, országszerte vannak szálláshelyeink, néhol csak egy szoba egy házban, vagy a barátoknál, vagy a kisegítőknél és néhány igazi lakás. Mikor ezen a környéken vagyok, Shreveport-ban szállok meg egy alakváltó kúriája mögötti vendégházban.

Sok mindent megtudtam róla két perc alatt.- Szóval versenyeket bonyolítasz le a természetfeletti világában, mint pl. a falkavezér küzdelem.- Veszélyes munka volt és sok különleges felszerelést igényelt.- De miket csinálsz még? A falkavezér küzdelem csak hébe-hóba jöhet számításba. Mennyit utazol? Milyen más különleges eseményeket rendezel?

-Általában a dél-keleti területekkel foglalkozom, Georgia-tól Texas-ig. -Előredőlt a székben, nagy kezeit a térdein nyugtatva. -Tennessee déli részétől Florida-ig. Azokban az államokban ha meg akarsz rendezni egy falkavezér küzdelmet, vagy egy sámán, illetve egy boszorkány felemelkedésének rítusát, vagy egy hagyományos vámpír esküvőt-és azt akarod, hogy jól sikerüljön az összes körítés-akkor hozzám jössz.

Eszembe jutottak az Alfred Cumberland fotó galériájában látott különös fotók.- Szóval ezek eléggé lefoglalnak téged?

-Ó igen.- mondta.- Persze néhány csak időszakos. A vámpírok télen házasodnak, mivel az éjszakák akkor sokkal hosszabbak. Ebben az évben januárban csináltam egy hagyományos esküvőt New Orleans-ban. És néhány alkalom a Wiccan naptárhoz kötődik. Vagy a serdülőkorhoz.

Nem tudtam elképzelni a ceremóniákat, amiket megrendezett, de a leírásukra várnom kellett egy másik alkalomra.- Van 3 társad, akik szintén éjjel-nappal ezt csinálják? Sajnálom. Úgy tűnik, mintha vallatnálak. De ez annyira érdekes.

- Örülök, hogy így gondolsz. Ehhez szakképzettségre van szükséged, és a részletekhez, szervezéshez való érzékhez.

- És nagyon, nagyon szívósnak kell lenned. -morogtam, hozzátéve a saját gondolataimat.

Megfontoltan elmosolyodott.- Ez nem probléma.

Igen, nem úgy tűnt, hogy a kitartás problémát okozna Quinn-nek.

- És jól kell felmérned az embereket, így a megfelelő irányba tudod terelni őket, hogy örülni tudjanak az általad elvégzett munkának.- mondta.

- Mesélnél nekem néhány történetet? Vagy a titoktartás hozzátartozik a munkádhoz?

- A vásárlók aláírnak egy szerződést, de nem mindegyikük kér titoktartási záradékot.- mondta.- Speciális Események, nyilvánvalóan nem sok esélyed van a tevékenységedről beszélni, mivel a kliensek többnyire a hagyományos világ számára láthatatlanok. Éppenséggel megkönnyebbülést jelent beszélni erről. Általában azt mondom egy lánynak, hogy tanácsadó vagyok, vagy valami hasonlót.

- Megkönnyebbülés számomra is, hogy tudsz erről beszélni velem anélkül, hogy amiatt aggódnál, kifecsegem a titkaid.

- Akkor szerencse, hogy egymásra találtunk, hm?- ismét a gyönyörű mosoly.- Jobb, ha hagylak egy kicsit pihenni, mivel csak most végeztél.- Quinn felállt és kinyújtózkodott. Ez egy lenyűgöző mozdulat, ha valaki olyan izmos, mint ő. Quinn biztosan tisztában volt vele, milyen látványos, ha nyújtózkodik egyet. Lehajtottam a fejem, hogy elrejtsem a mosolyom. Nem kifogásoltam, hogy le akart nyűgözni engem.

Megfogta a kezem és egy könnyed mozdulattal talpra állított. Éreztem, hogy le sem veszi rólam a szemét. Keze meleg volt és erős. Össze tudta volna roppantani a csontomat vele.

Egy átlagos nőnek nem kellett mérlegelnie, milyen gyorsan meg tudná őt ölni a randija, de én sosem voltam átlagos nő. Mikor már elég idős voltam ahhoz, hogy megértsem, rájöttem, hogy nem minden gyerek tudja *pontosan*, mit gondolnak róla a családtagjai. Nem minden kislány tudja, hogy a tanára kedveli őt, vagy lenézi, vagy a bátyjához hasonlítja (Jason más akkor is elbűvölő volt). Nem minden kislánynak van egy *vicces* nagybátyja, aki próbál vele kettesben maradni minden egyes családi összejövetelen.

Tehát hagytam, hogy Quinn megfogja a kezemet, belenéztem árvácska-lila szemébe és egy percre megengedtem magamnak, hogy elismerésében fürödjek.

Igen, tudtam, hogy ő egy tigris. Nem úgy értem, hogy az ágyban, bár hajlamos voltam azt hinni, hogy ott is vad és erőteljes.

Mikor adott egy jó éjt puszit, és ajka az arcomat súrolta és elmosolyodtam.

Szerettem, ha egy férfi tudja, mikor siettesse a dolgokat... és mikor nem.

3. fejezet

(fordította:Ági)

Másnap este a Merlotte-ban felhívtak.

Természetesen nem volt valami jó dolog, ha a munkahelyeden hívnak fel, Sam nem szerette, hacsak nem valami otthoni vészhelyzetről volt szó. Mivel a pincérnők közül engem hívtak fel a legkevesebbszer- tényleg, egy kezemen meg tudtam számolni a hívásokat, amiket munka közben kaptam- próbáltam nem bűnösnek érezni magam, mikor intettem Sam-nek, hogy felveszem a telefont az irodájában lévő asztalon.

- Hello.- mondtam óvatosan.

- Sookie.- mondta egy ismerős hang.

- Ó Pam. Szia.- megkönnyebbültem, de csak egy másodpercre. Pam Eric jobb keze volt és a gyermeke, vámpír értelemben.

- A főnök látni akar.- mondta.- Az irodájából hívlak.

Eric irodája a Szemfogadó nevű klubjának hátsó részében zajmentes volt. Alig hallottam a KDED-t, a vámpírok rádió adóját, a háttérben: az „Éjfél után” szóló Clapton verziójában.

- Nos éljen. Túl büszke ahhoz, hogy saját maga bonyolítsa a telefonhívásait?

- Igen.- mondta Pam. Ez az ő olvasatában annyit jelentett: szó szerint értve.

- Miről szól ez az egész?

- Az utasításait követem.- mondta.- Ő mondta, hogy hívjam a telepatát, így felhívtalak. Be vagy idézve.

- Pam, ennél egy kicsit több magyarázatra van szükségem. Nem feltétlenül akarom látni Eric-et.

-Ellenszegülsz?

Húha. Ezt a szót még nem olvastam a Minden napra egy szó naptáramban. – Nem vagyok benne biztos, hogy értem. -Jobb, ha bevallom a tudatlanságomat és nem próbálom azt a látszatot kelteni, hogy értem a dolgot.

Pam fájdalmasan felsóhajtott. -A saját sírodat ászod. -világosított fel, angol akcentusa még kivehetőbbé vált.- És nem kellene. Eric nagyon jól bánik veled.- elég hitetlenkedőnek hangzott.

- Nem áldozom fel a munkámat, vagy a szabad időmet, hogy Shreveport-ba menjek, mert Mr. Előkelő és Hatalmas azt akarja, hogy ugorjak a parancsára. -tiltakoztam érthetően, legalább is szerintem.- Vonszolja ide a seggét, ha beszélni akar velem valamiről. Vagy felveheti a telefont saját maga is.

- Ha saját maga akarja felvenni a telefont, ahogy mondtad, akkor azt is fogja tenni. Legyél itt péntek este 8-ra, ő parancsolta, hogy mondjam meg neked.

- Sajnálom, nem fog menni.

Jelentőségteljes csend következett.

- Nem fogsz jönni?

- Nem tudok. Randim van. – mondtam, próbáltam az önelégültség minden nyomát eltüntetni a hangomból.

Megint csend következett. Aztán Pam vihogni kezdett.- Ez nagyon szórakoztató.-

mondta, hirtelen amerikai akcentusra váltva. -Ő imádni fogom elmondani neki.

Reakciójától kényelmetlenül kezdtem érezni magam.- Um, Pam...- kezdtem visszakoosva.- Figyelj...

- Oh, nem.- mondta majdnem hangosan nevetve, ami annyira nem Pam-es volt.

-Mondd meg neki, hogy köszönöm a naptárat.- mondtam. Eric mindig azon gondolkodott, hogyan lehetne a Szemfogadó még nyereségesebb, így kiadott egy vámpír naptárat, amit a kis ajándék boltban árultak. Eric volt Mr. Január. Egy ágyon pózolt és egy fehér, hosszú szőrme köntőssel. Eric az ágyon egy halvány szürke háttér előtt foglalt helyet, amelyre hatalmas csillogó hópelyheket akasztottak. Nem volt rajta a köntös, ó nem. Nem volt rajta semmi. Egyik lábával a feldúlt ágyon térdelt, másik lába a padlón volt és egyenesen a kamerába nézett perzselően.

(Vehetett Claude-tól egy pár leckét.) Eric szőke haja kócos sörényként hullott a vállára, jobb kezével a köntöst markolta, mintha most dobta volna az ágyra, így a szőrme eltakarta a *felszerelését*. Testével csak annyira fordult el, hogy felvillantsa világ

klasszis fenekét. Egy sötét szőke hajához hasonló világos csík futott a köldöke felé. Egyenesen üvöltve, hogy *Fedezd fel a titkot!*

Véletlenül tudtam, hogy Eric pisztolya inkább volt egy 357-es Magnum, mint egy gallyacska.

Valahogyan sosem lapoztam el a januárt.

- Ó, a tudomására fogom hozni.- mondta Pam.- Eric azt mondta, hogy sok embernek nem tetszene, ha benne lennék egy naptárban, amit nőknek készítettek...így benne leszek egy férfiaknak készült naptárban. Örölnél neki, ha én is küldenék neked egy másolatot a fotómból?

- Ez meglep.- mondtam neki.- Tényleg. Úgy értem, ez nem jellemző rád.- Nehezen tudtam elképzelni, hogy részt vegyen egy olyan projektben, ami az emberi ízlésnek felel meg.

- Eric azt mondja, hogy pózoljak, így pózolólok.- mondta gyakorlatiasan.

Noha Eric-nek jóval nagyobb hatalma volt Pam felett, mivel ő volt a teremtője, meg kell mondjam, hogy sosem gondoltam volna, hogy Eric megkéri valami olyanra Pam-et, amit ő nem igazán akar megtenni. Vagy nagyon jól ismerte Pam-et (ami persze így volt) vagy Pam hajlandó volt bármit megtenni neki.

- A képen egy korbács van a kezemben.- mondta Pam.- A fotós azt mondta, legalább 1 milliót fogunk eladni belőle. - Pam ízlése a szex területén széles skálán mozgott. Egy hosszú pillanat után, míg elképzeltem a képet, azt mondtam:- Biztosan így lesz Pam. Ki fogom akasztani.

- Mindannyian százalékot kapunk az eladásból, akik pózoltunk.

- De Eric nagyobb százalékot fog kapni, mint a többiek.

- Nos, ő a serif.- mondta Pam érthetően.

- Igaz. Nos, szia.- készültem letenni.

- Várj. Mit mondjak Eric-nek?

- Csak mondd neki az igazat.

- Tudod, hogy mérges lesz.- Pam nem hangzott valami ijedtnek. Inkább jókedvűnek.

- Nos, ez az ő problémája.- mondtam, talán egy kicsit gyerekesen, és ezúttal letettem. Egy mérges Eric biztosan az én problémám is lesz.

Kellemetlen érzésem volt, mivel komoly lépést tettem azzal, hogy visszautasítottam Eric-et. Ötletem sem volt, mi fog most történni. Mikor először találkoztam az Ötös Körzet seriffjével, Bill-lel jártam. Eric fel akarta használni a szokatlan tehetségemet. Egyszerűen a markában tartotta Bill-t, hogy engedelmesskedjem neki. Mikor szakítottam Bill-lel, Eric-nek már semmi sem volt a kezében egészen addig, míg szívességet nem kértem tőle, cserébe a lehető legnagyobb fegyvert adtam a kezébe- a tudást, hogy én lőttem le Debbie Pelt-et. Nem számított, hogy elrejtette a testet, a nő kocsiját és nem emlékezett arra, hogy hová, a gyanú árnyékának is éppen elegendőnek kellett lennie ahhoz, hogy örökre tönkretegyje az életemet, még ha soha nem is bizonyosodik be. Még ha tagadnám is.

Míg az est hátralévő részében kiszolgáltam a vendégeket, azon kaptam magam, hogy gondolkodom, Eric tényleg leleplezné-e a titkomat. Ha Eric elmondja a rendőrségnek, mit tettem, el kell ismernie, hogy ő is részt vett benne, nem?

Andy Bellefleur nyomozó állított meg, ahogy a bárban sertepertéltem. Ismertem

Andy-t és a nővérét Portia-t egész életemben. Egy pár év különbséggel, de

ugyanabba az iskolába jártunk, ugyanabban a városban nőttünk fel. Mint engem, őt

is a nagymama nevelte fel. A nyomozóval a viszonyom egyszer fent, egyszer lent volt. Andy a fiatal tanítónővel járt, Halleigh Robinson-nal egy pár hónapja. Ma este volt egy titka, amit meg akart osztani velem és meg akart kérni egy szívességre.

- Figyelj, egy kosár csirkefalatkát fog rendelni.- mondta minden bevezetés nélkül. Az asztaluk felé pillantottam, hogy megbizonyosodjam, Halleigh háttal ül nekem. Háttal ült. - Mikor az asztalhoz hozod az ételt, tedd ezt bele, és takard le.-Egy kis bársonydobozkát nyomott a kezembe. Egy tíz dolláros volt alatta.

- Persze Andy, semmi probléma.- mondtam mosolyogva.

- Kösz Sookie.- mondta és hirtelen visszamosolygott egy egyszerű, gondtalan és félős mosollyal.

Andy-nek igaza volt. Halleigh egy kosár csirkefalatkát rendelt, mikor az asztalukhoz mentem.

- Extra hasáburgonyával.- mondtam az új szakácsunknak, mikor leadtam a rendelést. Jól el akartam rejteni a dobozt. A szakács elfordult a sütőtől és rám bámult. Minden fajta szakácsunk volt már, mindenféle korú, bőrszínű, nemű és szexuális beállítottságú. Még egyszer egy vámpír is volt. Jelenlegi szakácsunk egy középkorú fekete nő volt, akit Callie Collins-nak hívtak. Callie kövér volt, annyira kövér, hogy nem tudtam, hogyan tud talpon lenni annyi órán keresztül a forró konyhában. - Extra hasáburgonya?- kérdezte Callie, mintha még sosem hallott volna ilyet.- Aha. Az emberek azért kapnak extra hasáburgonyát, mert kifizetik, nem azért, mert a barátaid.

Lehet, hogy Callie azért volt ilyen éles nyelvű, mert elég idős volt ahhoz, hogy emlékezzen azokra a régi rossz időkre, mikor a feketék és a fehérek különböző iskolába jártak, más váróteremben vártak és más kútból ittak. Én ezekből az időkből semmire sem emlékeztem és nem voltam hajlandó figyelembe venni Callie sérelmeit, akárhányszor csak beszéltem vele.

- Fizettek érte.- hazudtam, nem akartam magyarázkodni a kiadó ablakon keresztül, nehogy valaki maghallja. Egy dollárt betettem a borralalómból a kasszába kipótolva a pénzt. Összetűzéseink ellenére minden jót kívántam Andy-nek és a tanárnőnek. Valaki, aki Caroline Bellefleur nagy *menye* lesz, kiérdemel egy romantikus pillanatot. Mikor Callie szól, hogy készen van a kosár, sietősen mentem érte. Becsúsztattam a kis dobozt a hasáburgonya alá nehezebb volt, mint elképzeltem és igényelt egy kis átcsoportosítást a kosárban. Csodálkoztam volna, ha Andy felfogta, hogy a bársony zsíros és sós lesz. Nos ez nem az én romantikus akcióm, hanem az övé.

Örömteli várakozással odavittem a tálcát az asztalukhoz. Andy figyelmeztetett engem (egy rideg pillantással) hogy semleges arcot vágjak, amint felszolgálom az ételt. Andy előtt már volt egy sör, Halleigh előtt pedig egy pohár fehér bor. Halleigh nem volt valami nagy ivó, ahogy az egy általános iskolai tanárhoz illet. Amint az étel az asztalon volt el is mentem, még azt is elfelejtettem megkérdezni, hogy kérnek-e még valamit, ahogy egy jó felszolgáló tenné.

Erőfeszítéseim ellenére nem tudtam közömbös maradni a dologgal kapcsolatban.

Noha próbáltam nem feltűnő lenni, olyan közelről figyeltem a párt, ahogy csak tudtam. Andy tükön ült, és hallottam a fejében, hogy nagyon izgatott. Tényleg nem volt benne biztos, hogy Halleigh elfogadja-e az ajánlatát, és fejében átfutott egy lista

azokról a dolgokról, amiket a nő kifogásként felhozhat: a tényt, hogy Andy majdnem 10 évvel idősebb nála, a veszélyes foglalkozását...

Láttam a pillanatot, mikor Halleigh észrevette a dobozt. Talán nem volt szép tőlem, hogy hallgatózom a gondolataikban egy ilyen különleges pillanatban, de az igazat megvallva nem gondoltam erre ezúttal. Habár általában fenntartom a pajzsom, belenézek az emberek fejébe, ha észreveszek valami érdekeset. A képességemet hátránynak, nem előnynek tartottam, így jogosnak gondoltam, hogy használom, ha bármi érdekes történik.

Hátat fordítottam nekik egy asztalt törölgetve, amit a pincértanulóra kellett volna hagynom. Így elég közel voltam hozzájuk, hogy halljam őket.

Halleigh egy hosszú pillanatig meg sem mozdult. – Egy doboz van az ennivalómban. – mondta végül nagyon csendesesen, mert azt gondolta, hogy kényelmetlen lenne Sam-nek, ha nagy hűhót csapna.

- Tudom.- mondta Andy.- Tőlem van.

Akkor megértette, az agya teljesen felpörgött, gondolatai gyakorlatilag egymás sarkát taposták.

- Ó Andy.- suttogta. Biztos kinyitotta a dobozt. Csak erre gondolhattam anélkül, hogy megfordultam volna és ránézek.

- Tetszik?

- Igen, gyönyörű.

-Hordani fogod?

Csend volt. Nagyon össze volt zavarodva. Egyik fele azt mondta, hogy Juhhé!, a másik, hogy Ajjaj!

- Igen, egy feltétellel.- mondta lassan.

Éreztem Andy ijedségét. Bármit is remélt Andy, az nem ez volt.

- És mi lenne az?- kérdezte, hirtelen sokkal inkább hangzott egy zsarunak, mint egy szerelmesnek.

- A saját házunkban kell élnünk.

- Mi?- ismét meglepte Andy-t.

- Mindig is tudtam, hogy te azt tervezed, hogy a családi házban maradsz a nagymamáddal és a nővéreddel, még akkor is, ha megnősülsz. Az egy csodálatos régi ház, és a nagyid és Portia nagyszerű nők.

Tapintatos volt. Ez kedves Halleigh-től.

- De én azt szeretném, ha lenne egy saját otthonom.- mondta gyengéden kiérdemelve az elismerésemet.

Ezt követően tényleg elvonszoltam a seggemet, volt más asztalom is. De amint megtöltöttem a sörös korsókat, elvittem az üres tányérokat és még több pénzt tettem Sam-nek a pénztárgépbe, tisztelet töltött el Halleigh iránt, mivel a Bellefleur kúria volt Bon Temps legfontosabb lakóhelye. A legtöbb fiatal nő az ujját is odaadta volna érte, hogy ott éljen, különösen most, hogy a régi nagy házat alaposan átépítették és felújították egy titokzatos ismeretlen adományának köszönhetően. Az az ismeretlen éppenséggel Bill volt, aki rájött, hogy a Bellefleur-ok a leszármazottai. Tudta, hogy nem fogadnák el a pénzt egy vámpírtól, így kitalálta ezt a „titokzatos örökség” trükköt, és Caroline Bellefleur nagyobb elánal vetette bele magát a pénz elköltésébe, mint ahogy Andy a sajtburgert eszi.

Pár perccel később Andy elkapott engem. Sid Matt Lancaster asztala felé kormányzott, ahol az idős ügyvéd az extra adag hamburgerére és hasáburgonyájára várakozott.

- Sookie, tudnom kell.- mondta sűrgetően, de nagyon halkán.

- Mit Andy?- eszültsége riadóztatott engem.

- Szeret engem?- megalázottnak érezte magát, hogy pont engem kérdez. Andy büszke ember volt, csak bizonyos akart lenni benne, hogy Halleigh nem a családja nevére, vagy házára pályázik, ahogy a többi nő. Nos, kitalálhatta volna Halleigh feltételéből. A nő nem ezt akarta, és Andy-nek el kellett volna vele költöznie egy szerényebb, kisebb házba, ha tényleg szerette őt.

Senki sem kért meg erre korábban. Miután évek óta azt akartam, hogy az emberek higgyenek nekem, értsék meg a furcsa képességemet, most rájöttem, hogy sosem vágytam komolyan erre. De Andy válaszra várt és én nem utasíthattam el. Ő volt az egyik legmakacsabb férfi, akivel valaha találkoztam.

- Annyira szeret téged, amennyire te szereted őt.- mondtam, és elengedte a karomat. Odamentem Sid Matt asztalához. Mikor visszanéztem rá, Andy engem bámult. Töprengj el ezen Anfy Bellefleur.- gondoltam. Egy kicsit szégyelltem magam. De nem kellett volna megkérdeznie, ha nem akarta tudni a választ.

Volt valami a házam körüli erdőben.

Éppen be akartam bújni az ágyamba, mikor hazajöttem, mert az volt az egyik kedvenc pillanatom a nap 24 órájából, mikor felvettem a hálóingemet. Elég meleg volt, nem volt szükségem fürdőköpenyre, így a régi, térdig érő hálóingben kóboroltam a házamban. Azon gondolkodtam, hogy bezárom a konyha ablakot, mivel a márciusi éjszaka egy kicsit hűvössé vált. Az éjszaka neszeit hallgattam, míg mosogattam, a békák és a bogarak kórusa töltötte meg a levegőt.

Hirtelen a zajok, amelyek olyan barátságossá tették az éjszakát elhallgattak.

Megálltam, kezem belemerült a forró mosogatószeres vízbe. Kibámultam a sötétségbe, ami nem volt valami nagy segítség, majd rájöttem, milyen észrevehető vagyok a nyitott ablakban, amiről elhúztam a függönyt. Az udvart bevilágította a biztonsági fény, de a fákon túl, amiket a tisztás zárt körbe, az erdő sötét és csendes volt.

Valami volt odakint. Lecsuktam a szemem, kiterjesztettem az elmém és próbáltam valamit elkapni. De nem volt elég kivehető, hogy meghatározzam.

Arra gondoltam, hogy felhívom Bill-t, de azelőtt akkor hívtam, mikor a biztonságomért aggódtam. Nem viselkedhettem így. Hé, talán az erdőben lévő leskelődő Bill? Néha kóborolt az éjszakában, és időről – időre eljött, hogy megnézzen engem. Hosszadalmasan bámultam a telefont a falon a szekrény végében. (Legalább is ahol a szekrény volt, mikor össze volt szerelve.) Az új telefonom hordozható volt. Foghatnám és bevihetném a hálómba, és remegő ujjakkal tárcsázhatnám Bill-t, mivel benne van a gyorshívómban. Ha felveszi a telefont, tudni fogom, hogy bármi is van odakint a fák között, aggódnom kell –e miatta.

De ha ő otthon volt, akkor ide fog jönni. Ilyennek tűnhet számára a hívásom: Ó Bill, kérlek ments meg! Nem tudom mit tehetnék, így felhívtam egy nagy, erős vámpírt, hogy mentsen meg!

Magamban elismertem, hogy tényleg tudtam, bármi is van a fák között, az nem Bill. Elkaptam valamiféle agyhullámot. Ha a leskelődő vámpír lett volna, akkor semmit sem érzékelt volna. Csak kétszer kaptam el egy halvány kis jelet egy vámpír agyából, ami olyan volt, mint egy kis elektromos szikra.

És igazság szerint a telefon a hátsó ajtónál volt, ami nem volt bezárva.

Semmi a világon nem tudott volna a mosogatónál tartani, miután eszembe jutott, hogy az ajtó nyitva van. Egyszerűen odafutottam. Kiléptem a hátsó verandára, fűgén bezártam a veranda üveg ajtajának zárát, visszaugrottam a konyhába és bezártam a nagy fa ajtót, amin volt tolózár és kulcsra nyíló zár is.

Az ajtóhoz lapultam, miután biztonságosan bezártam. Bárkinél jobban tudtam, hogy az ajtó és a zár semmit sem ér. Egy vámpír számára a fizikai akadály semmiség volt-e egy vámpírt be kellett hívni. Egy Vértfarkasnak már jelentősebb volt, de nem okozott nagy problémát, hihetetlen erejűnkkel a Vértfarkasok bejuthattak bárhová, ahová akartak. Ugyanez igaz a többi alakváltóra is.

Miért is nem tartom akkor nyitva a házat?

Bárhogy is csodálatos módon jobban éreztem magam, hogy két zárt ajtó van köztem és a valami között, ami az erdőben volt. Tudtam, hogy a bejárati ajtót bezártam, mivel napok óta nem nyitottam ki. Nem volt sok látogatóm, és általában a hátsó ajtón jöttem be és távoztam.

Visszalopakodtam az ablakhoz, amit becsuktam. A függönyt is elhúztam. Megtettem mindent a biztonságom érdekében, amit tudtam. Visszamentem a mosatlanhoz. Volt egy nedves folt a hálóingem elején, mert a mosogató felé hajoltam, hogy megtámasszam remegő lábaimat. Aztán folytattam a mosogatást, míg az edényeket betettem a szárítóba és a mosogatót tisztára töröltem.

Ezt követően feszülten hallgatóztam. Az erdő még mindig csendes volt. Nem számított, hogy minden erőmmel összpontosítottam, a gyenge kis jelet nem vettem észre még egyszer. Eltűnt.

Üldögéltem még a konyhában egy darabig, az agyam még mindig magas fokozatba volt kapcsolva, de aztán legyőzve magamat követtem a szokásos menetrendemet. A szívem már normálisan vert, mikor a fogamat mostam, és amint bemásztam az ágyba, majdnem meggyőztem magam, hogy semmi sem volt kint a sötét csendben. De túl becsületes vagyok. Tudtam, hogy volt valamilyen teremtmény a fák közt, és az a teremtmény valami nagyobb és ijesztőbb, mint egy mosómedve.

Miután lekapcsoltam az éjjeli lámpámat, hallottam, hogy újratekerte a bogarak és a békák kórusa. Végül, mikor a zajokat semmi sem szakította meg, elaludtam.

4. fejezet

(fordította:Ági)

Beütöttem a bátyám mobiljának a számait, mikor másnap reggel felkeltem. Nem volt valami jó éjszakám, de legalább aludtam egy kicsit. Jason a második csörgés után felvette. Úgy hangzott, mintha a gondolataiba merült volna, mikor azt mondta:- Hello?

- Szia bátyó. Mi újság?

- Figyelj, beszélnem kell veled. Most nem tudok. Ott leszek kb. pár óra múlva.- Lettet anélkül, hogy elköszönt volna, és úgy hangzott, nagyon aggódik valami miatt. Nagyszerű. Szükségem van még egy kis bonyodalomra.

Az órára pillantottam. Pár óra elegendő ahhoz, hogy kitakarítsak és bemenjek a városba a boltba. Jason-nek dél körül kell ideérnie, és őt ismerve azt reméli, hogy megebédeltetem. Lófarokba fogtam a hajam, átkötöttem egy hajgumival a fejem tetején. Vicces volt, ahogy a vége hullámozott a fejemben. Habár próbáltam nem beismerni magamnak, tudtam, hogy ez az összecsapott hajviselet mókásan néz ki és édes.

Ez is azon csípős, hűvös márciusi reggelek egyike volt, amely meleg délutánt ígért. Az ég olyan ragyogó és napos volt, hogy jó kedvem lett tőle, és lehúzott ablakokkal hajtottam Bon Temps felé, együtt énekelve a rádióval. Weird Al Yankovic-csal együtt énekeltem aznap reggel.

Elhajtottam az erdő mellett, néha egy ház, vagy egy tehenekkel teli mező mellett (és egy csapat bivaly mellett, sosem tudhatod, mit hajlandók az emberek megfizetni). A dj a Kék Hawai-t játszotta, egy klasszikust (Elvis Presley száma, szerk.), és azon gondolkodtam, hol lehet Bubba- nem a bátyám, hanem egy vámpír, aki most már Bubba-ként ismeri magát. Nem láttam őt 3 vagy 4 hete. Talán a Louisiana-i vámpírok elrejtették őt valahol, vagy talán elkóborolt, ahogy időről időre tette. Ilyenkor hosszú cikkek jelentek meg az újságokban, hogy látták őt egy élelmiszerbolt pénztáránál. Habár most boldog és elégedett voltam, volt egy eltévelyedett gondolatom, amitől rossz kedve lesz az embernek. Azt gondoltam- Milyen szép lenne, ha Eric itt lenne velem a kocsiiban. Olyan jól nézne ki, ahogy a szél belekap a hajába és élvezné a pillanatot.- Ja, mielőtt ropogásra sülné.

De rájöttem, hogy azért gondoltam Eric-re, mert ez egy olyan nap volt, amit meg akarsz osztani valakivel, akivel törődsz, valakivel, akinek élvezed a társaságát. És ez Eric lenne, míg olyan volt, mint mikor egy boszorkány megátkozta: az az Eric, aki nem keményedett meg az évszázados vámpír politikától, az az Eric, aki nem nézte le az embereket, az az Eric, akit nem kötöttek le pénzügyi vállalkozásai, és nem volt felelős emberi és vámpír alattvalóinak életéért. Más szóval az az Eric, aki sosem lesz többé.

Hipp-hopp, a boszorkány meghalt és Eric visszanyerte a személyiségét, amilyen most is volt. A meggyógyult Eric nem bízott meg bennem, nem szeretett és nem hitt nekem (vagy az érzéseinek) egy kicsit sem.

Mélyet sóhajtottam és már nem énekeltem. Elnyomtam az érzést a szívemben, azt sugallva magamnak, hogy ne legyek érzélgős idióta. Fial voltam, egészséges voltam. Gyönyörű nap volt. És éppenséggel randim lesz péntek este. Megígértem magamnak, hogy jól fogok szórakozni. Ahelyett, hogy egyenesen a boltba mentem volna, Tara Ruhaboltjába mentem, ami a barátom Tara Thornton tulajdona volt és ő is vezette.

Nem láttam Tara-t egy ideje. Vakációra ment, hogy meglátogassa ez egyik nagynénjét Texas déli részén, és miután visszatért, egyfolytában a boltban dolgozott. Legalább is ő ezt mondta, mikor felhívtam őt, hogy megköszönjem neki a kocsit. Mikor a konyhám leégett, a kocsim is leégett vele együtt, és Tara kölcsönadta nekem a régi autóját, egy két éves Malibu-t. Szerzett egy vadonatúj autót (sosem találád ki, hogyan) és nem adta el a Malibu-t.

Meglepetésemre, kb. egy hónapja Tara küldött nekem egy forgalmi engedélyt és egy szerződést egy levéllel, mely szerint az autó most már az enyém. Felhívtam, hogy tiltakozzam, de addig húzta az időt, míg végül nem tehettem mást, mint elfogadtam a nagylelkű ajándékot.

Fizetségnek szánta, mivel kiszabadítottam egy szörnyű helyzetből. De azzal, hogy segítettem neki, elköteleztem magam Eric felé. Nem érdekelt. Tara egész életemben a barátom volt. Most biztonságban volt, ha elég okos ahhoz, hogy távol tartsa magát a természetfeletti világtól.

Habár hálás és megkönnyebbült voltam a legújabb járművem miatt, ami valaha volt, boldogabb lettem volna, ha nem szakad meg a barátságunk.

Távol tartottam magam tőle, mert feltételeztem, hogy túl sok rossz dologra emlékeztetem. De olyan hangulatban voltam, hogy megpróbáljam fellebbenteni a fátylat az ügyről. Talán Tara ráér.

Tara Ruházlete egy kis bevásárló utcácskában volt Bon Temps déli oldalán. Egy autó sem parkolt a bolt előtt. Arra jutottam, az lenne a legjobb, ha lenne bent valaki más is, az személytelenné tenné a találkozást.

Tara Andy Bellefleur nővérét, Portia-t szolgálta ki, mikor bementem, ezért szétnéztem a 40-es méret között, aztán a 38-asnál. Portia az Isabelle asztalnál ült, ami nagyon érdekes volt. Tara a helyi képviselője az Isabelle Mennyegzőnek, egy állami cégnek, amely katalógusa a házasulandók bibliájává vált. Ugyanazokat a menyasszonyi ruhákat tudod felpróbálni helyben, így ki tudod választani a megfelelő méretet és minden ruha legalább 20 színben kapható. Az esküvői ruháik a legnépszerűbbek. Az Isabell-nek 25 modellje van. A cég kínál esküvői meghívókat, dekorációkat, harisnyakötőket, nyoszolyólány ajándékokat és mindenféle esküvői felszerelést, amit csak el tudsz képzelni. Akárhogy is az Isabelle a középosztály körében jelenség volt és Portia minden bizonnyal felsőbb osztálybeli nő volt.

Mivel ő a nagyanyjával és a bátyjával élt a Bellefleur kúriában a Magnólia utcában, Portia hanyatló gótikus pompába nőtt fel. Portia észrevehetően boldogabbnak tűnt, mikor a városban láttam. Nem sokszor jött a Merlotte-b, de amikor a bárban volt, többnyire került az emberek társaságát és ritkán mosolygott. Őszinte nő volt, aki elmúlt 30, legjobb tulajdonsága sűrű, ragyogó gesztenye haja volt.

Portia az esküvőn gondolkodott, Tara a pénzen.

- Ismét beszélgettem Halleigh-vel, és úgy gondoljuk, hogy 400 meghívóra lenne szükségünk.- mondta Portia és leesett az állam.

- Rendben Portia, ha nem fizetsz gyorsasági pótlékot, 10 nap alatt megjönnek.

- Ó rendben!- Portia minden bizonnyal elégedett volt.- Természetesen Halleigh és én különböző ruhát fogunk viselni, de arra gondoltunk, hogy kiválaszthatnánk ugyanazt a menyasszonyi ruhát. Talán más színben. Mit gondolsz?

Én azt gondoltam, hogy bele fogok fulladni a saját kíváncsiságomba. Portia és férjhez megy? A könyvelőhöz, akivel járt, a Clarice-i fickóhoz? Tara észrevett, ahogy a felakasztott ruhák mellett álltam. Portia a katalógust nézte, így Tara rám kacintott.

Minden bizonnyal elégedett volt gazdag vásárlója miatt, és minden bizonnyal minden rendben volt közöttünk. Elöntött a megkönnyebbülés.

- Szerintem válasszátok ugyanazt a stílust más színben-persze hasonló színben-szerintem eredeti lenne.- mondta Tara.- Hány nyoszolyólányotok lesz?

- 5-5 mindkettőnknek.- mondta Portia, mielőtt figyelmét újra a katalógusnak szentelte.- Hazavihetném lefénymásolni a katalógust? Akkor Halleigh és én is meg tudnánk nézni ma este.

- Csak egy extra példányom van, tudod, az Isabelle abból is pénzt csinál, ha valaki csak ráteszi a kezét arra az átkozott katalógusra.- mondta Tara elbűvölő mosollyal. Tara felrakta a katalógust az asztalra, amire szüksége volt.- Megengedem, hogy haza vidd, ha a szívedre teszed a kezed, és megesküszöl rá, hogy holnap visszahozod! Portia megtette a gyerekes gesztust, és a karjára rakta a vastag katalógust. Az egyik „ügyvéd kosztümjét” viselte, egy barnás, gyapjúszerű, egyenes vonalú szoknyát és egy kabátot selyemblúza felett. Bézs harisnyája volt és lapos sarkú cipője, hozzá illő táskával. Unalmas.

Portia izgatott volt és agya cigánykereket hányt a boldogságtól. Tudta, hogy egy kicsit öreg már, hogy mennyasszony legyen, főleg Halleigh-hez hasonlítva, de Istennek hála végül mennyasszony lett. Portia megkapta a szórakozást, az ajándékokat, a figyelmet, a ruhákat és a saját férjet. Felnézett a katalógusból és kiszúrta titkos helyemet a telerakott fogas mellett. A boldogsága még rám is átragadt.

-Hello Sookie!- mondta sugárzóan boldogan.- Andy elmesélte, hogyan segítettél neki elrendezni a kis meglepetését Halleigh-nek. Tényleg nagyra értékelem.

- Vicces volt.- mondtam el saját verziómat szívélyes mosollyal.- Igaz, hogy gratulálhatok neked is?- Tudom, hogy most eszedbe jutott, nem szokás gratulálni a mennyasszonynak, csak a vőlegénynek, de nem hittem, hogy Portia is tudná ezt. Biztosan nem tudta.- Nos, férjhez megyek.- ismerte el.- És elhatároztuk, hogy dupla esküvőt tartunk Andy-vel és Halleigh-vel. A fogadás a házban lesz.

Persze. Minek van egy kúriád, ha nem tarthatsz meg egy fogadást ott?

- Sok minka lesz vele, megszervezni az esküvőt-mikorra is?- kérdeztem, próbáltam kedvesnek és törődőnek hangzani.

- Áprilisa. Ne is mondd.- mondta Portia nevetve.- a nagyi már félőrült. Felhívott minden szervező céget, hogy lefoglaljon valakit a hétvégére, és végül az Extrém(en Elegáns) Események mellett döntött, mert valaki lemondta a foglalást. Plusz a fickó aki a Szobrász Erdő-t működteti Shreveport-ban ma délután találkozik vele.

A Szobrász Erdő volt az első osztályú tájkertészet a térségben, legalább is ahogy hirdették magukat. Kibérelni a Szobrász Erdőt és az Extrém(en Elegáns) Eseményeket egyszerre azt jelentette, hogy a dupla esküvő lesz az év legrangosabb társasági eseménye Bon Temps-ben.

- Szabadtéri esküvőre gondoltunk, ami a hátsó udvarban lenne.- mondta Portia.- Ha esne, bemegyünk a templomba, a fogadást pedig A Renard Községi Művelődési Központban tartjuk. De szorítunk a jó időért.

- Csodálatosan hangzik.- ezzel tényleg nem akartam semmi mást mondani.- Hogyan fogod tudni összeegyeztetni a munkádat ennyi esküvői előkészülettel?

- Valahogy megoldom.

Kíváncsi voltam, mire ez a rohanás. Miért nem várnak a boldog párok nyárig, mikor Halleigh nem dolgozik? Miért nem várnak, hogy Portia szabaddá tegye a naptárát egy megfelelő esküvőhöz és egy nászúthoz? És a férfi, akivel randizott, nem könyvelő volt? Az adóbevallási szezon alatt egy esküvő biztosan nehezn fér bele a naptárába.

...talán Portia terhes. De ha gyereket várt, biztos nem tervezte be, mert nagyon is tudtam, hogy nem így csinálná.

A mindenit, ha valaha rájönnék, hogy terhes vagyok, olyan boldog lennék! Ha a srác szeretne engem és elvenne feleségül, mert elvenne- mivel nem tudnék egyedül felnevelni egy gyereket és a nagyim forogna sírjában, ha egyedülálló anya lennék. Ebben a témában a modern gondolkodás teljesen távol állt a nagyanyámtól, égnék állt a haja ezektől a gondolatoktól.

Míg ezek a gondolatok kavargtak a fejemben, eltartott egy darabig, hogy feldolgozzam Portia szavait. – Tehát próbáld szabaddá tenni április második szombatját.- mondta olyan elbűvölő mosollyal, ami Portia Bellefleur-től tellett. Megígértem, hogy így lesz, megdöbbenésemben igyekeztem, nehogy összeakadjon a nyelvem. Elkapta az esküvői láz. Miért akarja, hogy jelen legyek az esküvőn? Egyik Bellefleur-ral sem voltunk valami nagy haverok.

- Sam-et kérjük fel csaposnak a fogadásra.- folytatta, és a felismerés belém hasított.

Azt akarja, hogy Sam-nek segítsek.

- Délutáni esküvő?- kérdeztem. Sam néha vállalt külsős csapos munkát, de a szombat általában kemény volt a Merlotte-ban.

- Nem, esti.- felelte.- de már ma reggel beszéltem Sam-mel és beleegyezett.

- Oké.- mondtam.

Mindent kiolvasott a hanghordozásomból, és elvörösödött.- Glen-nek van néhány ügyfele, akiket meg akar hívni.- mondta, noha nem kértem magyarázatot. – Csak sötétedés után tudnak jönni.- Glen Vicks volt a könyvelő. Örültem, hogy előbányásztam a vezeték nevét a memóriámból. Aztán minden összeállt, és megértettem Portia zavarát. Portia arra gondolt, hogy Glen ügyfelei vámpírok. Nahát, nahát, nahát. Rámosolyogtam.

- Biztos vagyok benne, hogy nagyon szép esküvő lesz, és alig várom, hogy ott legyek.- mondtam- mivel voltál olyan szíves és meghívtál engem.- szándékosan félreértettem őt, és ahogy előre láttam, még jobban elvörösödött. Beugrott egy ötlet, ami szerintem nem volt elvetendő.

- Portia.- mondtam lassan, biztos akartam lenni benne, hogy megérti a szándékomat.- meg kellene hívnod Bill Comptont-t.

Portia irtózott Bill-től- minden vámpírt utált- de amikor előbbre akart jutni az egyik ügyében, rövid ideig Bill-lel randizott. Ami furcsa volt, különösen azután, hogy Bill rájött, Portia éppenséggel az ük-ük-ük-ük-ük unokája, vagy valami ilyesmi.

Portia úgy tette, mintha érdekelné Bill, aki belement a játékba. Bill csak azt akarta tudni, mi a nő szándéka. Rájött, hogy Portia libabőrös lesz, ha a közelében van. De mikor felfedezte, hogy a Bellefleur-ok az egyetlen élő rokonai, névtelenül adott nekik egy nagy rakás pénzt.

„Hallottam”, hogy Portia azt gondolja, szándékosan arra a rövid időre emlékeztetem őt, mikor Bill-lel randizott. Nem akart emlékezni erre, és felbosszantotta, hogy én ezt tettem.

- Miért javasolod ezt?- kérdezte hidegen és már azon a ponton volt, hogy méltóságteljesen kisétál a boltból. Tara nagyon elfoglalt volt az Isabelle asztalnál, de tudtam, hogy hallotta a beszélgetésünket. Nincsen semmi baj Tara hallásával.

Kegyetlenül vívódtam magamban. Végül arra jutottam, hogy ez Bill dolga, így nem szolhatok bele. -Felejtsd el.- mondtam vonakodva.- A te esküvőd, a te listád.

Portia úgy nézett rám, mintha most látna először.- Még mindig vele randizol?- kérdezte.

- Nem, Bill Selah Pumphrey-val randizik.- mondtam kifejezéstelenül.

Portia olvashatatlan pillantást vetett rám. Egyetlen szó nélkül az autójához ment.

- Mi volt ez az egész?- kérdezte Tara.

Nem magyarázhattam el, így olyan dologra tereltem a témát, ami közel állt Tara szívéhez.- Örülök, hogy megkötöttétek az üzletet.- mondtam.

- Mindketten tudjuk. Ha nem így alakultak volna a dolgok és nem lenne ilyen kevés ideje, fogadok, hogy Portia Bellefleur sosem az Isabelle-t választotta volna. - mondta Tara őszintén. - Shreveport és Bon Temps között ingázna, hogy megbízásokat bonyolítson le, ha lenne rá ideje. Halleigh szegényke a nyomába sem érhetne. Ő ma délután jön és ugyanazokat a dolgokat fogom megmutatni neki, mint Portia-nak, de végül úgyis meghajlik a sógornője akarata előtt. De ez jó nekem. Mindent beszereznek időben, mert az Isabelle mindig pontosan szállít. A meghívókat, a köszönőlapokat, a ruhákat, a harisnyakötőket, a nyoszolyólány ajándékokat, még az örömanya ruháját is mind megkapják és ide lesznek szállítva, egyrészt a készletemből, másrészt az Isabelle katalógusából.- Rám nézett.- Egyébként mit akarsz venni?

- Szükségem van egy randi szerkóra, amit egy Shreveport-i előadáson viselhetek.- mondtam- és még el kell mennem a boltba, majd haza, hogy ebédet főzzek Jason-nek. Nos, tudsz valamit ajánlani nekem?

Tara úgy mosolygott, mint egy ragadozó.- Ó.- mondta.- egy pár dolgot.

5. fejezet

(fordította:Ági)

Örültem, hogy Jason késett egy kicsit. Befejeztem a bacon-t és a hamburgereket a serpenyőbe tettem, mikor megérkezett. Kinyitottam a zsemlés zacskót, kettőt Jason tányérjára tettem és letettem egy adag hasáburgonyát az asztalra. Öntöttem neki egy pohár teát, és letettem a tányérja mellé. Jason kopogás nélkül jött be, ahogy mindig is tette. Jason nem sokat változott, legalább is szemmel láthatóan, mióta vérpárduc lett. Még mindig szőke és vonzó volt, a vonzót hagyományos értelemben értve, vagyis jól nézett ki és mindig is olyan férfi volt, akit mindenki megnézett, mikor bement valahová. Mindennek a tetejébe megbízhatatlan volt. De mióta megváltozott, valahogy jobb ember lett. Nem tudtam eldönteni, ez minek köszönhető. Talán ha egyszer egy hónapban vadállattá válsz, lecsillapítja a vágyaid, amit ő nem ismert volna el.

Mivel megharapták és nem így született, nem tudott teljesen átváltozni, egyfajta keverék lett. Eleinte ez bosszantotta. De túltette magát rajta. Egy tisztavérű vérpárduccal, Crsytal-lal randizott már pár hónapja. Crystal egy kis közösségben élt néhány mérföldre innen, a peremvidéken-és elhíheted nekem, ha azt mondom, hogy Bon Temps peremvidékén, azt tényleg azt jelenti, hogy a peremvidéken. Mondtunk egy rövid imát és elkezdtünk enni. Jason nem a szokásos étvágyával látott hozzá. Mivel a hamburger ízlett nekem, rájöttem, bármi is jár a fejében, az fontos.

Nem tudtam kiolvasni a fejéből. Mivel a bátyám alakváltó lett, a gondolatai már nem voltak olyan tiszták nekem.

Többnyire ez megnyugtató volt.

Két falat után Jason letette a hamburgerét, és testtartása megváltozott. Rászánta magát, hogy beszéljen.- Van valami, amit el kell mondanom neked.- mondta.- Crystal nem akar velem szóba állni többé, de tényleg aggódok érte. Tegnap Crystal...elvetélt.

Egy pillanatra lecsuktam a szemem. Ennyi idő alatt legalább 20 gondolat átfutott a fejemben és egyiket sem gondoltam végig. - Nagyon sajnálom.- mondtam.- Crystal rendben van?

Jason rám nézett tányérja fölül, amiről teljesen elfeledkezett.- Nem ment orvoshoz. Kifejezéstelenül néztem rá.- De el kellene mennie.- mondtam érthetően. - D&C-re (műtéti beavatkozás, küret, szerk.) van szüksége.- Nem voltam benne biztos, miből állt a D&C, de tudtam, miután elvetélsz, és bemész a kórházba, ezt csinálják veled. A barátom és a munkatársam Arlene kapott D&C-t a vetélése után és néhányszor mesélt róla. Néhányszor.- Menjenek és...-kezdttem, de Jason félbeszakított.

-Hé, ezt nem akarom tudni.- mondta, nagyon kényelmetlenül érezte magát.- Csak azt tudom, mivel Crystal vérpárduc, nem akar kórházba menni. Bement, mikor megsebesült, ahogy Calvin is, mikor meglőtték, de mindketten olyan gyorsan jobban lettek, hogy az orvosok tanácskozást tartottak, ahogy hallotta. Szóval most nem megy be. A házamban van, de ő...nincs jól. Rosszabbul lett, nem jobban.

- Húha.- mondtam.- Mi a helyzet most?

- Erősen vérzik, és nem tud lábra állni.- nyelt egyet.- Nagy nehezen felállt és sétált egy keveset.

- Hívtad Calvin-t?- kérdeztem. Calvin Norris, Crystal nagybátyja a kis vérpárduc közösség vezetője.

- Nem akarja, hogy szóljak Calvin-nek. Attól fél, hogy Calvin kinyírna engem, mert teherbe ejtettem. Crystal nem akarta, hogy elmondjam neked sem, de segítségre van szükségem.

Habár nem élt az édesanyja, Crystal-nak bőven voltak nőnemű rokonai Hotshot-ban. Sosem volt gyerekem, és terhes sem voltam soha, és nem voltam alakváltó. Bárki közülük sokkal többet tudhat egy ilyen helyzetről, mint én. Ezt elmondtam Jason-nek is.

-Nem akarom beültetni az autóba és visszavinni Hotshot-ba, különösen nem a teherautómmal.- A bátyám olyan makacs volt, mint egy öszvér.

Egy szörnyű percig azt gondoltam, Jason attól fél, hogy Crystal összevérzi a kárpitot. Már a számon volt a megjegyzés, mikor hozzátette.- Ki kell hevernie a megrázkódtatást, és félek, hogy a teherautóban való rázkódás azon a rossz úton csak rontana Crystal állapotán.

Akkor egy rokona eljöhetne Crystal-hoz. De tudtam, mielőtt kimondtam, hogy Jason-nak lenne egy indoka, amivel megvétőzza az ötletemet. Volt valami terve.

- Oké. Mit tehetek?

- Nem te mondtad nekem, hogy mikor fájdalmaid voltak, egy különleges orvos, akit a vámpírok hívtak, megnézte a hátadat?

Nem szerettem arra az éjszakára gondolni. A hátamon még mindig látszottak a támadás nyomai. A maenad karmainak mérge majdnem megölt engem.- Igen.-

mondtam lassan.- Dr. Ludwig.- Az orvos, aki furcsa és különös volt. Dr. Ludwig maga volt a megtestesült furcsaság. Feltűnően alacsony volt-nagyon, nagyon alacsony.

És egyébként az arcvonásai sem voltak szokványosak. Nagyon meglepett volna, ha Dr. Ludwig teljesen ember. Másodszorra a falkavezérek küzdelmén láttam. Mindkét alkalommal Shreveport-ban voltam, így jó esély volt arra, hogy Dr. Ludwig éppenséggel ott él. Mivel nem tudtam elkerülni a nyilvánvalót, előhalásztam egy Shreveport-i telefonkönyvet a falra szerelt telefon alatt lévő fiókból. Volt egy bejegyzés Dr. Amy Ludwig néven. Amy? Amjdnem kitört belőlem a röhögés. Nagyon ideges voltam, hogy nekem kell felvennem a kapcsolatot Dr. Ludwig-gal, de mikor láttam, mennyire aggódik Jason, nem tudtam tiltakozni egy vacak telefonhívás miatt.

Négyszer csörgött ki. Bekapcsolt az üzenetrögzítő. Egy gépi hang azt mondta:- Dr. Amy Ludwig-ot hívta. Dr. Ludwig nem fogad új betegeket, akár biztosítva vannak, akár nem. Dr. Ludwig nem akar új gyógyszereket kipróbálni és nincs szüksége a biztosítás semmilyen formájára. Nem érdekli, hová fektesse be a pénzét, vagy kivel jótékonykodhat.- Hosszú csend következett, mialatt a legtöbb telefonáló biztosan bontotta volna a vonalat. Én nem. Egy pillanat múlva hallottam, hogy valaki felveszi a kagylót.

- Hello?- kérdezte egy mogorva kis hang.

- Dr. Ludwig?- kérdeztem óvatosan.

- Igen? Nem fogadok új pácienseket, tudja! Túl elfoglalt vagyok!- türelmetlennek és óvatosnak hangzott.

- Sookie Stackhouse vagyok. Ön az a Dr. Ludwig, aki kezelt engem Eric irodájában a Szemfogadóban?

- Ön az a fiatal nő, akit megmérgezett egy maenad a karmaival?

- Igen. Láttam Önt egy pár hete, emlékszik?

- Hol is?- pontosan tudta, de több bizonyítékra volt szüksége az azonosításomhoz.

- Egy üres épületben egy ipari parkban.

- És ki vezette az előadást?

- Egy nagydarab kopasz fickó, a neve Quinn.

- Ó, rendben.- sóhajtotta.- Mit akar? Elég elfoglalt vagyok.

- Lenne egy betegem a számára. Kérem, jöjjön el és nézze meg.

- Hozza el hozzám.

- Túl beteg az utazáshoz.

Hallottam, hogy az orvos magában motyog, de nem tudtam kivenni a szavait.

- Eh!.- mondta a doktor.- Rendben, Miss Stackhouse. Mondja el, mi a baj.

A legjobb képességeim szerint elmagyaráztam neki. Jason a konyhában járkált, mert túl feszült volt ahhoz, hogy ülve maradjon.

- Idióták. Bolondok.- mondta Dr. Ludwig.- Mondja el, hogy jutok a házához. Akkor elvihet oda, ahol a lány van.

- Talán már dolgozni fogok, mire ide ér.- mondtam miután az órára néztem és kiszámoltam, mennyi időbe telhet az orvosnak, hogy ideérjen Shreveport-ból.- A bátyám itt fogja várni.

- Megbízható fickó?

Nem értettem, hogy a kezelési költségről, vagy a terhességről beszél. Végül is azt mondtam neki, hogy Jason kétség kívül megbízható fickó.

- Jön.- mondtam a bátyámnak, miután útba igazítottam az orvost és letettem a telefont. – Nem tudom, mennyiért dolgozik, de azt mondtam neki, hogy te kifizeted.

- Persze, persze. Honnan fogom megismerni őt?

- Senkivel sem lehet összetéveszteni. Azt mondta, szereznie kell egy sofőrt. Nem elég magas ahhoz, hogy kilásson a kormány mögül, legalább is én erre gondolok.

Elmosogattam, míg Jason jött-ment. Felhívta Crystal-t, hogy ellenőrizze, és úgy tűnt jól van, abból, amit hallott. Végül megkértem, hogy menjen ki és verje le a régi madárfészkeket a szerszámos kamráról. Nem hittem, hogy egy helyben tud maradni, így talán jó lesz, ha hasznossá teszi magát.

Átgondoltam a helyzetet, míg a mosókonyhába mentem és kivettem a pincérnő ruhámat (8 fekete nadrág, fehér csónak nyakú felső Merlotte's felirattal a bal mellrészén, fekete Adidas). Nem voltam jó hangulatban. Aggódtam Crystal miatt- pedig nem kedveltem őt. Sajnáltam, hogy elvesztette a babát, mert tudtam, hogy ez borzalmas élmény, de örültem, mert tényleg nem akartam, hogy Jason elvegye a csajt, és teljesen biztos voltam benne, hogy megtette volna, ha nem szakad meg a terhesség. A falhoz kellett volna vágnom valamit, hogy jobban érezzem magam. Kinyitottam a gardrób ajtaját, hogy megnézzem az új ruhámat, amelyiket Tara Ruhaüzletében vettem a randimra. De még ez sem tudott felvidítani.

Végül eszembe jutott, mit terveztem, mielőtt Jason közölte velem a híreket: fogtam egy könyvet, leültem egy székbe az első verandán, hébe-hóba elolvastam pár mondatot, miközben az első udvaron lévő körtefát csodáltam, ami fehér virágba borult és méhek döngicsélték körbe.

Ragyogóan sütött a nap, a nárciszok nemrég bújtak kiés randim lesz péntek este. És már letudtam a jó cselekedetemet aznapra azzal, hogy felhívtam Dr. Ludwig-ot. Az aggodalomtól görcsbe rándult gyomrom egy kicsit megkönnyebbült.

Időről időre tétova hangokat hallottam a hátsó udvarról, Jason talált valamit, amivel lefoglalta magát, miután elbánt a fészkekkel. Talán kigyomlálta a virágágyásokat.

Felvidultam. Kedves lenne, mivel nem örököltem nagyanyám lelkesedését a kertészetért. Csodáltam a végeredményt, de nem tudtam élvezni a procedúrát, mint ő.

Mikor ismét az órára néztem, megkönnyebbülve láttam, hogy egy elég előkelő gyöngyház Cadillac áll meg a parkolómban. Egy kis alak ült az utas ülésben. A sofőr kinyitotta az ajtót és egy Vércsász, akit Amanda-nak hívtak, kiszállt. Voltak nézeteltéréseink, de tiszteltük a másikat. Megkönnyebbültem, hogy olyasvalakit látok, akit ismerek. Amanda, aki pontosan úgy nézett ki, mint egy középosztálybeli anyuka, a 30-as éveiben járt. Vörös haja természetesnek tűnt, nem úgy, mint a barátomé, Arlene-é.

- Sookie, hello.- mondta.- Mikor a doki mondta, hova megyünk, megkönnyebbültem, mivel már jártam itt.

- Te vagy a sofőrje? Hé, nagyon tetszik a frizurád egyébként.

- Ó köszi.- Amanda haja most rövid volt, nemtörődöm stílusban vágva, majdhogynem fiús volt, ami különös módon jól állt neki. Azért mondom, hogy különös módon, mert amanda teste nagyon is nőies volt.

- Ezt még nem próbáltam ki.- ismerte el végighúzza kezét a nyakán. - Éppenséggel általában az idősebb bátyám Dr. Ludwig sofőrje, de ma iskolában van. A sógornőd beteg?

- A bátyám mennyasszonya..- mondtam, próbáltam hozzá jó képet vágni.- A neve Crystal. Ő egy párduc.

Amanda majdnem tiszteletteljesen nézett. A vérfarkasok gyakran lenézik a többi alakváltót, de valami olyan ijesztő, mint egy párduc, felkelti a figyelmüket.-

Hallottam, hogy él egy csapat párduc erre valahol. Sosem találkoztam eggyel sem.

- Mennem kell dolgozni, de a bátyám elvezet titeket a házához.

- Tehát nem állsz valami közel a bátyád mennyasszonyához?

Megdöbbsentem a következtetéstől, hogy nem érdekel Crystal hogyléte. Talán az ágyához kellett volna rohannom és itt hagynom Jason-t, hogy kalauzolja el az orvost? Hirtelen úgy gondoltam a délelőtti időtöltésemre, mintha kőszívűen semmibe vettem volna Crystal-t. De nem most volt itt az ideje, hogy a bűntudatban dagonyázzak.

- Az igazat megvallva.- mondtam.- nem, nem állok közel hozzá. De Jason nem hitte, hogy tehetek érte valamit és a jelenlétem nem feltétlenül nyugtatná meg, mivel ő sem szeret jobban engem, mint én szeretem őt.

Amanda vállat vont.- Oké, hol van a bátyád?

Jason épp akkor tűnt fel a ház sarkánál.- Ő nagyszerű.- mondta.- Te vagy az orvos?

- Nem.- mondta Amanda.- Az orvos a kocsiban van. Ma én vagyok a sofőrje.

- Odavezetlek titeket. Éppen Crystal-lal beszéltem, és nem lett jobban.

A bűntudat újabb hullámát éreztem.- Hívj fel a munkahelyen, és mondd el, mi van veled, oké? Odamehetek munka után és ott tölthetem az éjszakát, ha gondold.

- Köszi hugi.- gyorsan megölelt és feszengett valami miatt.- Hm, örülök, hogy nem kell ezt titokban tartanom, ahogy Crystal akarta. Nem hitte, hogy segíteni fogsz neki.

- Szerintem elég jó ember vagyok ahhoz, hogy segítsék valakin, akinek szüksége van rá, nem számít, hogy közel áll hozzám, vagy sem.- Crystal azt képzelte, hogy közömbös leszek, vagy elégedett, mert ő beteg?

Ledöbbsenve néztem a két nagyon különböző távolodó jármű után, ahogy kihajtottak a Hummingbird útra. Elindultam és nagyon rossz hangulatban szálltam be az új autómbe.

Folytatódott eseménydús napom, mikor aznap délután besétáltam a hátsó ajtón a Merlotte-ba. Sam behívott az irodájába.

Mielőtt bementem, hogy megnézzem, mit akar, tudtam, hogy mások is vannak vele. Rémületemre rájöttem, hogy Riordan Atya csapdába ejtett.

4 ember volt Sam irodájában a főnökömön kívül. Sam nem volt valami boldog, de próbált jó pofát vágni a dologhoz. Kicsit meglepődtem, hogy Riordan atya sem volt elragadtatva a vele lévő emberek társaságától. Sejtettem, kik lehetnek azok. A franc. Nemcsak Riordan Atya jött a városba Pelt-ékkal, hanem egy 17 év körüli fiatal nő is, aki csakis Debbie húga, Sandra lehetett.

A 3 ismeretlen elszántan nézett rám. A Pelt házaspár magas és vékony volt. A férfi szemüveges volt és kopasz, a fülei úgy álltak ki a fejéből, mint egy korsó foggantyúja. A nő csinos volt, habár egy kicsit túlzásba vitte a sminket. Egy Donna Karan

nadrágot viselt és egy híres tervező logójával ellátott táskát cipelt. A cipője sarkán is ugyanaz a logó volt. Sandra Pelt sokkal hétköznapibb volt, farmerja és pólója szorosan tapadt vékony alakjára.

Erősen figyeltem, miközben Riordan Atya bemutatta Pelt-éket. Nagyon ingerült voltam, hogy ilyen mértékben betolakodtak az életembe. Mondtam Riordan Atyának, hogy nem akarok találkozni velük, erre itt vannak. A Pelt házaspár majd felfalt mohó szemével. *Barbárok*-ahogy Maria-Star jellemezte őket. Nekem a *Kétségbeesett* jutott róluk eszembe.

Sandra más tészta volt: mivel ő volt a második gyerek, ő nem volt-nem lehetett-alkaváltó, mint a családja, de ő sem volt hagyományos ember. De valami, amit elkaptam az agyából, megállított. Sandra Pelt alakváltó volt valamilyen formában. Hallottam, hogy Pelt-ék kapcsolata még bonyolultabb második lányukkal, mint Debbie-vel volt. Most kaptam ezzel kapcsolatban pár információt tőlük. Már tudtam, miért lehetséges ez. Sandra Pelt talán kiskorú volt, de ijesztő. Tiszta vérű Vértfarkas volt.

De ez nem lehetséges, hacsak nem...

Oké. Debbie Pelt-et a vérrókat adoptálták. Megtanultam, hogy a Vértfarkasoknak vannak termékenységi problémáik és feltételeztem, hogy Pelt-ék lemondtak róla, hogy saját kis Vértfarkasuk legyen, így adoptáltak egy babát, aki alakváltó volt, noha nem a saját fajtájukból. Még egy tiszta vérű róka is elfogadhatóbbnak tűnt egy egyszerű embernél. Aztán Pelt-ék adoptálták a másik lányukat, egy vértfarkast.

- Sookie.- szólított meg Riordan Atya elbűvölő, de boldogtalan ír hangja- Barbara és Gordon megjelentek ma az ajtómban. Mikor elmondtam nekik, hogy te már mindent elmondtál Debbie eltűnéséről, nem elégedtek meg ennyivel. Ragaszkodtak hozzá, hogy hozzam el őket ide.

Erős haragom a pap iránt csillapodott egy kicsit. De egy másik érzés töltötte ki a helyét. Elég nyugtalan voltam a találkozó miatt ahhoz, hogy egy ideges mosoly jelenjen meg az arcomon. Ráragyogtattam mosolyomat Pelt-ékre, elkapva nemtetszésük utóhatását.

- Sajnálom az Önök helyzetét.- mondtam.- Sajnálom, hogy azon kell gondolkodniuk, mi történt Debbie-vel. De nem tudom, mi mást mondhatnék még el.

Egy könnycsepp folyt le Barbara pelt arcán, én pedig kinyitottam a táskám, hogy kivegyek egy zsebkendőt. Odatartottam a nőnek, aki megtörölte az arcát. - Azt gondolta, maga szakította el tőle Alcide-t. - mondta Barbara.

Nem mondhat az ember rosszat egy halotról, de Debbie Pelt esetében csak ez tűnt lehetségesnek.- Mrs. Pelt, őszinte leszek. - mondtam neki. Nem túl őszinte.- Debbi eltűnése előtt valaki mással jegyezte el magát, egy Clausen nevű férfival, ha jól emlékszem.- Barbara Pelt kelletlenül bólintott.- Az eljegyzés miatt Alcide teljesen szabadon randizhatott bárkivel, akivel akart, és mi nagyon rövid időt töltöttünk együtt.- Ebben nincs hazugság.- Hetek óta nem láttuk egymást, és most ő valaki mással jár. Tehát Debbie nagy tévedésben élt, mikor ezt gondolta.

Sandra Pelt beharapta alsó ajkát. Sovány volt, fehér bőrű és sötétbarna hajú. Egy kicsit kifestette magát, arcából kiragyogtak fehér és egyenletes fogai. Karika fülbevalóin egy törpepapagáj ült, a fülbevalók tényleg nagyok voltak. Sovány teste és drága ruhái voltak, a lehető legjobbak.

Arckifejezése mérges volt. Nem tetszett neki, amit mondtam, egyik része sem. Kamasz volt, és erős érzelmek hullámoztak a lányban. Eszembe jutott, milyen volt, mikor annyi idős voltam, mint Sandra, és sajnáltam őt.

- Mivel mindkettejüket ismerte.- mondta Barabara Pelt óvatosan, semmibe véve szavaimat- tudnia kellett, hogy ők voltak- hogy ők-se vele-se nélküle kapcsolatban éltek, bármit is tett Debbie.

- Ó ez igaz.- mondtam talán nem túl tiszteletteljesen. Ha volt valaki, akinek nagy szívességet tettem Debbie Pelt meggyilkolásával, az Alcide Herveaux volt.

Egyébként még évekig egymás idegeit tépték volna, ha nem életük végéig.

Sam elfordult, mikor csörgött a telefon, de megpillantottam egy mosolyt az arcán.

- Mi csak azt érezzük, hogy valamit tudnia kell, valami kis apróságot, ami segíthetne kideríteni, mi történt a lányunkkal. Ha-ha meghalt, azt akarjuk, hogy a gyilkosa bűnhődjön meg.

Egy hosszú percig csak néztem Pelt-éket. Hallottam Sam hangját a háttérben, amint csodálkozva reagál valamire, amit a telefonban hallott.

-Mr. És Mrs. Pelt, Sandra.- mondtam.- Beszéltem a rendőrséggel, mikor Debbie eltűnt. Teljesen együttműködtem velük. Beszéltem az Önök magán nyomozóival, mikor ide jöttek a munkahelyemre, ahogyan önök is. Beengedtem őket a házamba. Válaszoltam a kérdéseikre. Csak nem teljesen őszintén.

(Tudtam, hogy ez az egész hazugság, de a legjobbat tettem, amit tudtam.)

- Nagyon sajnálom a veszteségüket, és megértem, hogy ki akarják deríteni, mi történt Debbie-vel.- folytattam lassan, megválogatva a szavaimat. Mély levegőt vettem.- De ez minden. Ami sok, az sok. Nem tudok mást mondani, mint amit már elmondtam önöknek.

Meglepetésemre Sam megkerülve engem gyorsan a bárba ment. Nem szólt senkihez egy szót sem a szobában. Riordan Atya ijedten utána bámult. Még inkább azt akartam, hogy Pelt-ték elmenjenek. Valami történt.

- Megértem, amit mond. - mondta Gordon Pelt hűvösen. Ez volt az első alkalom, hogy a férfi megszólalt. Nem volt valami boldog amiatt, hogy itt volt, vagy hogy azt tette, amit tett.- Tudom, hogy nem a leghelyesebben jártunk el, de biztos vagyok benne, hogy megbocsát nekünk, és megérti, min megyünk keresztül.

-Ó persze.- mondtam, ami nem volt teljesen igaz, de nem is volt teljesen hazugság. Fogtam a tárcámat és beletettem Sam asztalának fiókjába, ahol a dolgozók tartották a tárcáikat, és kisiettem a bárba.

Éreztem, hogy előnt a zűrzavar. Valami baj van, majdnem minden agy a bárban olyan jelet adott le, ami az izgatottság és az aggodalom kombinációja volt, a pánik határán.

- Mi a helyzet?- kérdeztem Sam-et, beoldalazva a bárpult mögé.

- Szóltam Holly-nak, hogy az iskolából hívták. Holly kislánya eltűnt.

Éreztem, ahogy a hideg végigfut a hátamon.- Mi történt?

- Danielle anyja veszi fel általában Cody-t az iskolában, mikor felveszi Danielle kislányát, Ashley-t is.- Danielle Gray és Holly Cleary már a középiskolában a legjobb barátok voltak és barátságuk folytatódott félresikerült házasságuk után is. Szerettek egy műszakban dolgozni. Danielle anyja, Mary Jane Jasper életmentő volt Danielle számára, és időről időre nagylelkűsége kiterjedt Holly-ra is. Ashley kb. 8 éves volt,

Danielle fia, Mark Robert olyan 4. Holly egyetlen gyermeke, Cody, 6 éves volt. Elsős volt.

- Az iskola hagyta, hogy valaki más elvegye Cody-t? – Hallottam, hogy a tanárok odafigyeltek arra, nehogy az illetéktelen házastárs vigye el a gyereket.

- Senki sem tudja, mi történt a kis sráccal. A tanár, aki szolgálatban volt, Halleigh Robonson kint állt, és figyelte, hogy a gyerekek beszállnak a kocsikba. Cody hirtelen azt mondta neki, hogy az asztalán hagyta a képet, amit az anyjának készített, és visszaszaladt a terembe, hogy elhozza. Halleigh nem emlékszik, hogy látta volna kijönni, de nem találta sehol, mikor visszament megnézni.

- Tehát Mrs. Jasper várta Cody-t?

- Igen, az utca bal oldalán ült az autójába az unokájával.

- Ez nagyon ijesztő. David nem tudhat valamit?- David volt Holly exe, aki Springhill-ben élt és újraházasodott. Észrevettem, hogy Pelt-ék távoznak: eggyel kevesebb bosszantó tényező.

- Nyilvánvalóan semmit. Holly felhívta a munkahelyén, egész délután ott volt kétség kívül. David felhívta az új feleségét, aki éppen akkor ért haza a Springhill-i iskolából, ahol fevette a gyerekeit. A helyi rendőrség kiment a házukhoz és szétnézett, csak a biztonság kedvéért. Most David ide jön.

Holly az egyik asztalnál ült, és habár nem sírt, tekintete olyan volt, mintha a poklok poklát járná meg. Danielle mellette kuporgott a padlón a kezét fogva, nyugtatóan és csendesen beszélve hozzá. Alcee Beck, az egyik helyi nyomozó ugyanannál az asztalnál ült. Egy jegyzetömb és egy toll volt előtte, és a mobilján beszélt.

- Keresték az iskolában?

- Igen, Andy most is ott van. És Kevin és Kenya is. – Kevin és Kenya egyenruhás járőrök voltak. – Bud Dearborn sárga riasztást rendelt el.

Eszembe jutott, hogy Halleigh hogy érezheti most magát, még csak 23 éves és ez volt az első munkahelye. Nem tett semmi rosszat, legalább is ahogy én tudtam- de ha egy gyerek eltűnik, nem menekülhet a szemrehányás elől.

Próbáltam kitalálni, hogyan segíthetnék. Ez egy kivételes lehetőség volt az én kis rokkantságomnak, hogy a nagyobb jó érdekében cselekedjek. Éveken keresztül befogtam a számat. Az emberek nem akarták tudni, amit én tudtam. Az emberek nem akartak maguk körül tudni egy olyan embert, aki arra volt képes, mint én. Az egyetlen lehetőségem az volt, ha befogom a számat, mert így egyszerűbb volt a körülöttem lévő embereknek, hogy megfelekedzenek róla, vagy ne higgyék el, ha a tehetségem létezése nem mutatkozott előttük.

Szeretnéd, hogy legyen körülötted egy nő, aki tudná, hogy magcsaltad a házastársad, és azt is, kivel? Ha férfi lennél, szeretnéd, hogy körülötted legyen egy nő, aki tudja, az a titkos vágyad, hogy csipke fehérneműt viselj? Szeretnél egy olyan lánnyal lógni, aki tudja a legtitkosabb véleményed is a többi emberről, amit eddig rejtegettél?

Nem, szerintem nem.

De ha egy gyerekről van szó, hogyan foghatnám vissza a képességemet?

Sam-re néztem, ő pedig visszanézett rám szomorúan.- Nehéz döntés, igaz drága?- mondta.- Mit fogsz tenni?

- Bármit, amit tudok. De ezt most meg kell tennem.- mondtam.

Bólintott.- Menj az iskolához.- mondta és én elmentem.

6. fejezet

(fordította:Ági)

Nem tudtam, hogyan hajtsam végre ezt. Nem tudtam, kinek valljam be, hogy tudok segíteni. Természetesen tömeg gyűlt össze az általános iskolánál. Kb. 30 felnőtt ember álldogált az iskolával szemközti füves területen, és Bud Dearborn, a serif Andy-vel beszélt a gyepen. A Betty Ford Általános Iskolába jártam én is. Az iskola elég új volt még akkor, egy lapos, egyszintes téglá épület, amelynek a nagy előterében voltak az irodák, az óvoda, az első osztályosok tanterme és az önkiszolgáló étterem. A jobb oldali szárnyában volt a második osztály, a bal oldaliban a harmadikos osztály. Egy kis szórakoztató központ volt az iskola mögött nagy játszótéren, ahová fedett átjáró vezetett. Ezt használták a gyerekek rossz idő esetén.

Persze az iskola homlokzatán volt két zászlórúd, az egyik az amerikai nemzeti zászlóval, a másik a Louisiana-i zászlóval. Szerettem, ahogy a szélben csapkodtak, ahogy ma is. Szeretettel gondoltam az összes, elfoglalt kis gyerekre, akik itt tanultak. De a zászlókat ma levették, és csak a kötélzet lógott a szélben. Az iskola zöld gyepét az elejtett cukorkás papírok, vagy a kitépelt füzetlapok pettyezték. Az iskola gondnoka, Madelyn Pepper (akit mindig Miss Maddy-nek hívtunk) egy műanyag széken ült közvetlenül az iskola nagy bejárati ajtaja mellett, kerek kocsija mellette volt. Miss Maddy volt a gondnok évek óta. Miss Maddy nagyon lassú volt, ami a gondolatait illeti, de keményen dolgozott és teljesen megbízható volt. Ugyanúgy nézett ki, mint akkor, amikor ide jártam: magas, tagbaszakadt, fehér nő, hosszú festett szőke hajjal. Cigarettafüst. Az igazgató, Mrs. Garfield évek óta csatározott Miss Maddy-vel emiatt a szokása miatt, de a csatát mindig Miss Maddy nyerte. Odakint cigizett, de cigizett. Ma Mrs. Garfield teljesen közömbös volt Miss Maddy szokása miatt. Mrs. Garfield, a metodista-epizkopális lelkész felesége egy mustársárga kosztümöt viselt, halvány nadrágot és fekete cipőt. Ő is olyan feszült volt, mint Miss Maddy, és kevésbé jól palástolta ezt.

Elindultam a kis csoport felé, nem voltam benne biztos, hogyan fogom csinálni, amire készültem.

Andy vett észre először, és megérintette Bud Dearborn-t a vállán. Bud éppen telefonált. Megfordult, hogy rám nézzen. Biccintettem nekik. Dearborn serif nem volt a barátom. Az apám barátja volt, de az enyém nem. A serif szemében az emberek két csoportra oszlottak: az emberekre, akik megszegik a szabályokat és le kell őket tartóztatni, és az emberekre, akik nem szegik meg a szabályokat és nem kell őket letartóztatni. És azokban az emberekben, akik még nem szegték meg a szabályokat, hitt Bud. Én valahová a két kategória közé estem. Biztosan érezte, hogy bűnös vagyok valamiben, de nem tudott rájönni, hogy mi az.

Andy sem kedvelt jobban egyébként, de ő hitt nekem. Fejével alig észrevehetően balra intett. Nem láttam tisztán Bud Dearborn arcát, de vállalai megfeszültek az idegességtől, egy kicsit előrehajolt, egész testhelyzete azt sugallta, milyen mérges a nyomozójára.

Odaértem az aggó és kíváncsi városiakhoz, és az iskola hátánál lévő harmadik osztály épületszárnyához botorkáltam. A játszótér, a fele akkora futball pályával, el volt kerítve, a kapu szokás szerint zárva volt egy láncsal és egy lakattal. Nyitva

kellett volna lennie, hogy a keresőbrigádnak könnyebb dolga legyen. Láttam Kevin Pryor-t, a vékony járórt, aki mindig megnyerte a 4K versenyt az Azálea Fesztiválon, az utca jobb oldalán lévő árok felé hajolva. Az árokban a fű magas volt, ami sárga porral hintette be egyenruhájának nadrágját. A társa Kenya, aki olyan testes volt, mint amilyen vékony Kevin, az utca túloldalán lévő háztömbök között járkált, és láttam, hogy feje ide-oda járt, ahogy átkutatta a környező udvarokat.

Az iskola egy egész háztömböt elfoglalt a lakónegyed közepén. A körülvevő házak egyszerűek voltak, az egyszerű emberek számára készültek, akik udvarán baseball labdák, biciklik, ugató kutyák voltak, és az úttest mellett a járda halványan fénylett. Ma minden felületet belepert a halványsárga por, mert elkezdődött a virágpor idény. Ha lemostad az autódat a felhajtódon, a víz sárga gyűrűként kanyargott a csatornában. A macskák hasát is beszínezte a virágpor, a magasabb kutyáknak pedig sárga volt a mancsa. Minden második embernek, akivel szóba álltál, vörösölt a szeme és zsebkendőt szorongatott a kezében.

Észrevettem néhány ledobott holmit a játszótér körül. Volt egy darabka újra füvesített terület és egy darabka sima földterület, ahol a gyerekek a legtöbbször gyülekeztek. Egy nagy Egyesült Államok térkép volt az aszfalra festve az iskola ajtajának jobb oldala mellett. Mindegyik állam neve gondosan és tisztán oda volt festve. Louisiana volt az egyetlen állam, melynek neve vörösen ragyogott és egy pelikán töltötte ki a körvonalait. A Louisiana szó túl hosszú volt ahhoz, hogy beleférjen a pelikánba, így átcúsúzott a járda jobb oldalán lévő Mexikói Öbölbe. Andy kilépett a hátsó ajtón, arca kifejezéstelen és kemény volt. 10 évvel idősebbnek nézett ki.

- Hogy van Holly? – kérdeztem.

- Az iskolában van és kisírja a szemét.- felelte.- Meg kel találunk a fiút.

- Mit mondott Bud?- kérdeztem. Beléptem az ajtón.

- Ne is kérdezd.- felelte.- Ha bármit is tudsz tenni értünk, az jól fog jönni, mert minden segítségre szükségünk van.

- Hátrányos helyzetbe kerülnétek.

- Szóval ezért vagy itt.

- Hol voltak az emberek, akik az iskolában dolgoznak, mikor a fiú visszafutott?

- Mindannyian itt voltak, kivéve az igazgatót és a gondnokot.

- Láttam őket odakint.

- Be fogom hozni őket. Minden tanár az étkezdében van. Van egy kis emelvény az egyik végében. Egy függönnyel van leválasztva, be tudsz mögé ölni. Nézd meg, hátha látsz valamit.

-Oké.- nem volt jobb ötletem.

Andy elindult az iskola elé, hogy idehozza az igazgatót és a gondnokot. Beléptem a harmadikosok folyosójára. Minden osztályterem falát szép képek díszítették. Csak bámultam a kis emberkéek rajzait, amik horgászatot, vagy pikniket ábrázoltak és a könnyek szűrni kezdték a szememet. Most először azt kívántam, bár csak médium lennék telepata helyett.

Látnám, mi történt Cody-val, ahelyett, hogy arra várnék, valaki gondoljon rá. Sosem talákoztam igazi médiummal, de megértettem, hogy ez mennyire bizonytalan képesség, egyszer nem volt semmi különleges, máskor nagyon is különleges volt. Az

én kis tehetségem sokkal megbízhatóbb volt, és én tényleg hittem, hogy tudok segíteni ennek a gyereknek.

Ahogy az étkezde felé mentem az iskola illata felidézett bennem néhány emléket. Sok fájdalmas volt, néhány nagyon kellemes. Akkor még kicsi voltam, nem tudtam irányítani a képességemet és fogalmam sem volt, mi a baj velem. A szüleim egy csomó orvoshoz elvittek, hogy kiderítsék mi a bajom, amitől a többiek még jobban megbámultak. De a legtöbb tanárom nagyon kedves volt. Megértették, hogy a legjobb képességeim szerint tanuló- valahogy folyamatosan elterelődött a figyelmem, és ez ellen nem tudtam mit tenni. Belélegezve a kréta, a tisztítószer, a papír és a könyvek illatát, mindez felszakadt bennem.

Emlékeztem minden folyosóra és ajtóra, amint elhaladtam mellettük. A falak most barack színűek voltak, a fehér helyett, amire emlékeztem és a padlón szürke pettyes linóleum volt a barna helyett, de az iskola elrendezése változatlan maradt. Habozás nélkül besurrantam a hátsó ajtón a kis emelvényhez, ami az étkező egyik végében volt. Ha jól emlékszem, ezt az üres területet multifunkciós teremnek hívták. A kiszolgáló részt egy harmonika ajtóval lehetett lezárni, a teremben lévő asztalok is összecukhatók voltak, így el lehetett rakni őket. Most nagy össze-visszaságban fel voltak állítva, és most felnőttek ültek rajtuk, kivéve néhány tanár gyerekét, aki az osztályteremben volt az anyjával, mikor kitört a riadó.

Találtam egy kis műanyag széket és leültem rá a függöny mögé, az emelvény bal oldalán. Becsuktam a szemem és elkezdtem koncentrálni. Nem figyeltem a testem válaszára, amint kizártam minden ösztönömet, csak szabadon hagytam az elmémet.

Az én hibám, az én hibám, az én hibám! Miért nem vettem észre, hogy nem jött vissza? Vagy elslisszolt mellettem? Beszállhatott egy autóba anélkül, hogy észrevettem volna?

Szegény Halleigh. Egyedül ült és egy halom zsebkeendő tanúsította, mivel töltötte az idejét, míg várakozott. Teljesen ártatlan volt, így folytattam a keresgélést.

Ó Istenem, köszönöm Istenem, hogy nem az én fiam tűnt el...

...hazamegyek és eszek néhány kekszet...

Nem tudok elmenni a boltba egy kis hamburger húst venni, talán fel kellene hívnom Ralph-ot, és elmehetne a Sonic-ba...de gyorskáját ettünk tegnap este is, nem jó...

Az anyja pincéernő, hány csavargót ismerhetett? Talán az egyikük tette.

Csak folytattam és folytattam, keresgéltem az ártalmatlan gondolatok között. A gyerekek chipsre és a tv-re gondoltak, és félték. A felnőttek, legtöbbszörük, nagyon féltették a saját gyerekeiket és aggódtak Cody eltűnése miatt, hogy ez megtörténhetett volna a saját családjukban, vagy a saját osztályukban is.

Andy Bellefleur megszólalt.- Csak egy perc és Bud Dearborn serif itt lesz, aztán két csoportra osztjuk önöket.

A tanárok megnyugodtak. Ismerős volt számukra az instrukció, amit sokszor ők is adtak a gyerekeknek.

- Mindenkit kikérdezzük, aztán elmehetnek. Tudom, hogy aggódnak, de a járőrök átkutatják a környéket és talán szert teszünk néhány információra, ami segít nekünk megtalálni Cody-t.

Mrs. Garfield jött be. Éreztem, hogy aggodalom kíséri őt, mint sötét felhőt a villámok. Miss Maddy rögtön mögötte jött. Hallottam kezük szipijának kerekeit, ami szemetes kukákkal és tisztító eszközökkel volt megtöltve. Minden körülötte lévő illat olyan ismerős volt. Rögtön iskola után kezdte a takarítást. Az egyik osztályteremben kellett lennie, és talán nem látott semmit. Mrs. Garfield talán az irodájában volt. Az én

időben Mr. Heffernan volt az igazgató odakint várakozott a szülőkkel együtt, míg minden gyerek elment, így a szülők beszélhettek vele, ha kérdésük volt a gyerekek előrehaladásával kapcsolatban...vagy a hiányzásukkal.

Nem hajoltam ki a poros függöny mögül, hogy lássam, de könnyedén tudtam követni az eseményeket. Mrs. Garfield vibrált a feszültségtől, így a levegő besűrűsödött körülötte, és Miss Maddy körül éreztem a tisztítószerek illatát, illetve kis kocsijának hangját. Ő is nagyon szánalmas volt, és mindenekelőtt vissza akart térni megszokott menetrendjéhez. Maddy Pepper-nek talán nem volt valami intelligens, de szerette a munkáját, mert abban jó volt.

Sok mindent megtudtam, míg ott ültem. Megtudtam, hogy az egyik tanár leszbikus, noha házas volt és volt 3 gyereke. Megtudtam, hogy egy másik tanár terhes, de még nem mondta el senkinek. Megtudtam, hogy a legtöbb nő (nem volt férfi tanár az általános iskolában) stresszel, hogy helytálljon a családjá, a munkája és az egyháza előtt is. Cody tanára nagyon boldogtalan volt, mert kedvelte a kisfiút, noha azt gondolta, hogy az anyja furcsa. Hitte, hogy Holly nagyon is próbál jó anya lenni, és ez ellensúlyozta szemében Holly kihívó öltözködését.

De semmit sem tudtam meg, ami segített volna kideríteni Cody tartózkodási helyét, míg be nem merészkedtem Maddy Pepper fejébe.

Mikor Kenya bejött mögöttem, lekuporodtam, kezemet a számra tettem, próbáltam csendben sírni. Nem voltam képes megkeresni Andy-t, vagy bárki mást. Tudtam, hol van a fiú.

- Hátra küldött, hogy megnézzem, megtudtál-e valamit.- suttozta Kenya.

Nagyon boldogtalan volt emiatt a küldetése miatt, és habár mindig is kedvelt engem, nem hitte, hogy bármiben is tudok segíteni a rendőrségnek. Azt gondolta, hogy Andy egy bolond, aki aggódik a karrierje miatt, ezért megkért, hogy titokban üljek be ide hátra.

Aztán elkaptam valami mást is, valami erőtlen, gyenge jelet.

Talpra ugrottam és megragadtam Kenya vállát.- Nézz bele a szemetes kukába, ami a kézikocsin van, most azonnal!- mondtam, hangom halk, de (remélem) eléggé sürgető volt, hogy tette késszé tegye Kenya-t. - A fiú a kukában van, még mindig él!

Kenya nem bújt elő lélekszakadva a függöny mögül, nem ugrott le az emelvényről és rohant a kézikocsihoz. Nagyon, nagyon keményen nézett rám. Kiléptem a függöny mögül, hogy lássam, amint Kenya lesétál az emelvény kis lépcsőin, és arra indul, ahol Maddy Pepper ült kezát a lábára téve. Miss Mandy rá akart gyújtani. Aztán felfogta, hogy Kenya közeledik felé és lassú riadalom öntötte el az agyát. Mikor a karbantartó észrevette, hogy Kenya éppenséggel a szemetes kuka tetejéhez ér, lábra állt és felkiáltott.- Nem akartam! Nem akartam!

Mindenki a teremben a zűrzavar felé fordult, és mindenki arcán ugyanaz az elborzadt arckifejezés jelent meg. Andy odalépkedett, arca kemény volt. Kenya a kuka fölé hajolt, kotorászott benne, kidobált egy halom elhasznált zsebkendőt a vállá fölé. Egy pillanatra megfagyott, mikor megtalálta, amit keresett. Föle hajolt, majdnem beleesett a kukába.

- Életben van.- mondta Andy-nek.- Hívd a 911-et!

- Éppen felmosott, mikor a fiú visszafutott az iskolába a képért. – mondta Andy. Az étkezőben ültem a rendőrökkel.- Nem tudom, mi lett volna, ha nem hallod ezt, olyan hangzavar volt teremben.

Bólintottam. Képes voltam hallani Maddy gondolatait, amiket kimondott. Annyi éve dolgozott már itt, és sosem volt baja a tanulókkal, kivéve néhány szitkozódást, ami elhagyta a száját. Egészen a mai napig. Cody befutott az osztályterembe, a cipőjére és a nadrágjára tapadt virágpor nyomott hagyott a Maddy által frissen felmosott padlón. A nő rákiabált és a fiú annyira megijedt, hogy elcsúszott a nedves padlón. A kisfiú a hátára esett és beütötte a fejét a padlóba. A folyosó borítása elnyelte a zajt, de az osztályterem nem, ahogy feje visszapattant a linóleumon.

Maddy azt gondolta, hogy megölte őt és sietősen belegyömöszölte testét a legközelebbi gyűjtőedénybe. Felfogta, hogy elveszíti a munkáját, ha a gyerek meghal, és ennek hatására elpróbálta rejteni a gyereket. Semmi ötlete sem volt, mi fog történni. Nem találta ki, hogyan intézze el a testet, és nem számolt azzal, milyen nyomorultul fogja érezni magát a dolog miatt, és milyen bűnösnek.

Egy darabig a rendőrök és én is azon gondolkodtunk, mi lenne a tökéletes fedősztori és a következőre jutottunk. Andy azt mondta, hogy Kenya hirtelen rájött, hogy az iskola egyetlen gyűjtőedénye, ami még nem kutattak át, Maddy Pepper kezikocsiján van. – Pontosan erre gondoltam.- mondta Kenya.- Meg kellett keresnem, és átkutatnom, hogy lássam, az esetleges gyerekrabló nem hajított-e bele valamit.- Kenya kerek arca olvashatatlan volt. Kevin ránézett, összevonta a szemöldökét, érezte, hogy bűzlik valami ebben a történetben. Kevin nem volt bolond, különösen egy olyan dologban, amiben Kenya is érdekelt.

Andy gondolatait tisztán tudtam olvasni. – Sose kérd ezt tőlem többé.- mondtam neki.

Beleegyezően bólintott, de hazudott. Gondolatban előre látta a lehetőségeit, a letartóztatott gonosztevőket és azt, milyen biztonságos lenne Bon Temps, ha én elvezetném őt a bűnösökhöz, ő pedig gondoskodna róla, hogy megvádolják valamivel.

- Nem fogom megtenni.- mondtam.- Nem fogok neked segíteni minden egyes alkalommal. Nyomozó vagy. Legálisan kell fényt derítened a dolgokra, így bíróság elé viheted az ügyet. Az esetek erőfeszítés nélkül oldódnának meg. Ez rossz fényt vetne rád. -mondtam reménytelenül és tehetetlenül. Nem hittem, hogy szavaimmal bármilyen hatást is elérnék.

- Ő nem a Mágikus 8-as Golyó.- mondta Kevin.

Kenya meglepetten nézett, Andy még meglepettebben, azt gondolta, ez majdhogynem eretnokség. Kevin járőr volt, Andy nyomozó. Kevin csendes férfi volt, mindig csak hallgatta a munkatársait, és nem túl gyakran hozzáfűzött a dolgokhoz egy-egy gondolatot. közismerten az anyja uralma alatt élt, talán azt tanulta az anyja szoknyája alatt, hogy ne legyen saját véleménye.

- Nem rázhatod meg őt, hogy kihúzd belőle a helyes választ.- folytatta Kevin.- Saját magadnak kell rájönnöd a válaszokra. Nem helyes, hogy rendelkezel Sookie életével, tehát tedd jobban a dolgod.

- Rendben.- mondta Andy nem túl nagy meggyőződéssel.- De szerintem minden városlakó azt akarná, hogy megszabadítsuk őket a tolvajoktól, a nemi erőszakot elkövetőktől és a gyilkosoktól.

-Mi a helyzet a házasságtörőkkel és azokkal, akik extra újságot csálnak ki az újságkihordótól? Szolgáltassam be őket is? Mi van a srácokkal, akik csálnak a vizsgákon?

- Sookie, tudod, hogy értem.- mondta sápadtan és idegesen.

- Igen, tudom, hogy érted. Felejtsd el. Segítettem nektek megmenteni ennek a gyereknek az életét. Ne akarjátok, hogy ezt is megbánjam.- kimentem ugyanott, ahol bejöttem, ki a hátsó ajtón, keresztül az iskola udvarán, ahol a kocsimat hagytam. Nagyon lassan visszahajtottam a munkahelyemre, mert még mindig remegtem az érzelmek intenzitásától, amelyek ma délután elárasztották az iskolát.

Mikor a bárba értem, észrevettem, hogy Holly és Danielle elmentek- Holly a kórházba, hogy a fiával legyen, ahová Danielle vitte el, annyira reszketett.

- A rendőrség örömmel értesítette Holly-t. - mondta Sam.- De tudtam, hogy Holly-nak senkije sincs itt Danielle-n kívül, így arra gondoltam, jó lenne, ha Danielle-t is elengedném.

- Persze ez azt jelenti, hogy egyedül kell felszolgálnom.- mondtam keserűen, mivel így kétszeresen is kiségittem Holly-t a bajból.

Sam rám mosolygott, és nem tehettem mást, mint visszamosolyogtam.- Felhívtam azt a Tanya Grissom-ot. Azt mondta szeretne kiségitő lenni, ha be kell ugrani valaki helyére.

Tanya Grissom csak most költözött Bon Temps-be és egy este bejött a Merlotte-ba, hogy beadja a jelentkezését. Főiskolás éveiben felszolgáló volt, mondta Sam-nek.

Egy este alatt 200 dollár borraivalót szedett össze. Ilyen soha nem történt Bon Temps-ben, és ezt meg is mondtam neki.

- Felhívtad először Arlene-t és Charlsie-t?- akkor rájöttem, hogy túlléptem a hatásköröm, mert csak egy felszolgáló/pincérnő voltam, nem a tulaj. Nem az én dolgom volt, hogy emlékeztessem Sam-et arra, hogy először azokat a nőket hívja fel, akik régebben dolgoznak itt, mielőtt felhívná az újat. Az új jövevény kétségtelenül alakváltó volt, és attól féltem, hogy Sam túl elfogult vele.

Sam nem tűnt idegesnek, csak gyakorlatiasnak.- Igen, először őket hívtam. Arlene azt mondta, hogy randija van, Charlsie pedig az unokájára vigyáz. Célzott rá, hogy nem sokáig fog már dolgozni. Szerintem a gyerekekre fog felügyelni, ha a menyé visszamegy dolgozni.

- Ó.- mondtam zavartan. Hozzá kell szoknom az új pincérnőhöz. Persze a pincérnők jönnek és mennek, és láttam már egy pár alkalmazottat kimenni a Merlotte ajtaján az- atyám, már öt-öt év alatt, mióta Sam-nek dolgozom. A Merlotte éjfélig volt nyitva hétköznaponként, és egyig pénteken és szombaton. Sam próbált nyitva lenni vasárnap is egy darabig, de nem volt gazdaságos. Ezért a Merlotte most vasárnaponként zárva volt, kivéve ha zártkörű rendezvényt tartottak.

Sam próbált váltott műszakba beosztani bennünket, hogy mindenkinek legyen lehetősége a nyereségesebb estéken is dolgozni, ezért néha 11-től 5-ig dolgoztam (vagy 6:30-ig, ha nagyon sokan voltak) és néha 5-től zárásig. Addig kísérletezett a beosztásunkkal, míg kölcsönösen megállapodtunk, nekünk hogy a legjobb. Remélte, hogy kicsit rugalmasabbak leszünk, és viszonzásul elenged minket a temetésekre, az esküvőkre és más ünnepekre.

Volt egy pá munkám, mielőtt Sam-nél kezdtem el dolgozni. Neki volt a legkönnyebb dolgoznom. Sokkal több volt, mint a főnököm, a barátom lett. Mikor rájöttem, hogy

alakváltó, egy kicsit sem érdekelt. Hallottam a híreszteléseket az alakváltókról, arról, hogy a Vértfarkasok is azon gondolkodnak, hogy felfedik magukat, mint a vámpírok. Aggódtam Sam miatt. Aggódtam a Bon Temps-iek miatt, akik befogadták őt. Becsapva éreznék magukat, vagy túltennék magukat rajta? Mivel a vámpírok gondosan előkészítették a kinyilatkozásukat, szerte a világon fel tudtunk készülni a változásra. Néhány országban, a kezdeti sokk után, elkezdtek bevonni a vámpírokat a mindennapi életbe, helyenként nem tekintették őket létezőknek és arra bízatták a városlakókat, hogy öljék meg őket (könnyebb mondani, mint megtenni).

- Biztos vagyok benne, hogy Tanya be fog válni.- mondtam, de bizonytalanok hagytam még a saját fülemnek is. Engedve egy sugallatnak-és csak remélni tudtam, hogy az érzelmek szökőárja, amit megtapasztaltam készített erre- karjaimat Sam nyak aköré fontam és megöleltem. Belélegeztem tiszta bőre és haja, édes arcszesze illatát, éreztem egy kis bor és egy kis sör szagot is...egyszóval Sam illatát. Beszívтам a tüdőmbe, mint az oxigént.

Meglepetésemre Sam viszonzta az ölelést és egy pillanatig ölelése melegségétől majdnem megrészegültem. Aztán mindketten hátraléptünk, mert elvégre is ez a munkahelyünk volt és volt egy pár vendégünk is. Tanya bejött, így különösen jó volt, hogy kibontakoztunk az ölelésből. Nem akartam, hogy azt higgye, ez megszokott dolog.

Tanya alacsonyabb volt nálam, kellemes külsejű nő volt a húszas évei végén. Haja rövid, egyenes és ragyogó volt, középbarna, majdnem olyan színű, mint a szeme. Kicsi szája és orra, valamint szép alakja volt. Semmi okom sem volt, hogy ne kedveljem őt, de nem örültem neki, hogy látom őt. Szégyelltem magam. adnom kellene Tanya-nak egy esélyt, hogy megismerhessem.

Elvégre is előbb vagy utóbb úgyis megismerem. Nem tudod elrejtteni előlem, mi vagy valójában, nem előlem-nem, ha egy szokványos ember vagy. Próbáltam nem belehallgatni, de nem tudok mindent kizárni. Mikor Bill-le jártam, segített megtanulni, hogyan zárhatom le az elmém. Azóta könnyebb lett az életem- még kellemesebb és nyugodtabb.

Tanya egy mosolygós nő volt, ezt elismerem. Sam-re mosolygott és rám, és a vendégekre. Nem ideges mosoly volt, mint az enyém, egy vicsor, ami azt sugallja: A fejemben állandóan zakatol valami, de próbálok normálisnak tűnni.- Tanya mosolya sokkal inkább ilyen volt: nagyon édes vagyok, és cuki, és mindenkivel meg fogom szerettetni magam. Mielőtt felkapott egy kötenyt és elkezdett dolgozni, Tanya feltett egy pár értelmes kérdést, amiből megállapítottam, hogy van tapasztalata.

- Mi a baj?- lérdzte Sam.

- Semmi.- mondtam.- Csak...

- Elég kedvesnek tűnik.- mondta.- Szerinted valami nem stimmel velem?

- Semmi, amiről tudnék.- feleltem, próbáltam élénknek és jókedvűnek hangzani.

Tudtam, hogy azzal az ideges mosolyommal vigyorgok.- Nézd, Jane Bodehouse kér még egy kört. Megint fel kell majd hívnunk a fiát.

Tanya éppen akkor megfordult és rám nézett, mintha érezte volna tekintetemet a hátán. A mosolya lehervadt az arcáról, és olyan nyugodtan nézett, hogy képességeiről való elképzelésem azonnal megnőtt. Így álltunk egy pillanatig, meredten figyelve egymást, aztán rám vigyorgott, és folytatta útját a következő asztalhoz, megkérdezve az ott ülő férfit, hogy kér-e még egy sört.

Hirtelen arra gondoltam, hogy *kíváncsi lennék, Tanya-t érdekli-e Sam*. Nem tetszett, hogy azt érzem, amit érzek, mikor erre gondoltam. Elhatároztam, hogy a mai nap úgy is épp elég kimerítő volt számomra, hogy újabb problémát kreálnék. És nem hívott Jason.

Munka után kavargó gondolatokkal mentem haza: Riordan Atya, Pelt-ék, Cody, Crystal vetélése.

Lehajtottam a kavicsos bejárómon a fákon keresztül, és mikor a tisztásra értem és leparkoltam a hátsó ajtónál, megint megütött az elszigeteltség érzése. Az, hogy néhány hétig a városban laktam, még magányosabbá tette a házamat, és habár szerettem ezen a régi helyen élni, nem éreztem ugyanúgy magam, ahogyan a tűz előtt.

Ritkán aggódtam amiatt, hogy ilyen elszigetelt helyen élek, de az utóbbi pár hónapban a sebezhetőségem mély nyomot hagyott bennem. Volt néhány látogatóm, és kétszer egy betolakodó várt rám a házamban, ahogy bementem. Most felszereltem néhány tényleg jó zárat az ajtóimra, kukucsálót tettem előre és hátra, és a bátyám nekem adta a Benelli puskáját a biztonság kedvéért.

Feltettem néhány erős lámpát a házam sarkaira, de nem szerettem, ha egész éjszaka fel vannak kapcsolva. Fontolóra vettem, hogy beszerzek néhány olyan mozgás-érzékelős lámpát. Hátul volt, mert egy tisztáson éltem az erdő közepén, az állatok gyakran keresztezték az udvaromat estéknél, és a fény felkapcsolódott, mégha csak egy kis oposszum is sétált az udvaromon.

Másrészt a lámpa akkor is felkapcsolódott...Micsoda?

Azokat a dolgokat, amiktől féltem, nem volt képes megállítani egy lámpa. Csak arra volt jó, hogy jobban lássam, mi akar megenni engem. Ráadásul nem voltak szomszédaim, akiket a lámpa fénye talán felvert volna. Furcsa, elmélkedtem, hogy ritkán féltem, mikor a nagyim életben volt. Kemény kis hölgy volt a hetvenes évei végén, de nem tudott megvédeni egy bolhával szemben sem. Valahogy attól az egyszerű tényről, hogy nem voltam egyedül, biztonságban éreztem magam.

A veszélyen való gondolkodástól nagyon feszült voltam, ahogy kiszálltam a kocsimból. Láttam, hogy egy autó áll az első udvaron, kinyitottam a hátsó ajtót, keresztül mentem a házban, hogy kinyissam az első ajtót a szerencsétlen érzéssel, hogy mibe keveredtem már megint. A kis közbiztonság ellenére a méheket néztem a körtefán, ami pontosan úgy nézett ki, mint egy hete.

Calvin Norris, a Hotshot-i vérpárducok vezetője, kiszállt a teherautójából és feljött a lépcsőn. Szakállas férfi volt negyvenes évei elején, komoly férfi volt, akinek nagy felelősség nyomta a vállát. Nyilvánvalóan Calvin csak most végzett a munkahelyén. A Norcross-i vállalat vezetőinek kék ingét és kék farmerjét viselte.

- Sookie.- mondta biccentve nekem.

- Kérlek, gyere be.- feleltem, habár nem szívesen engedtem be. Akárhogy is Calvin mindig udvarias volt velem, és segített nekem megmenteni a bátyámat egy pár hónapja, mikor Jason-t fogságban tartották. A legkevesebb, hogy udvarias voltam vele.

- Az unokahúgom felhívott, mikor elmúlt a veszély.- mondta nehézkesen, helyet foglalva a heverőn, miután a kezemmel mutattam neki, hogy érezze otthon magát.- Úgy gondolom, hogy megmentetted az életét.

- Tényleg örülök, hogy Crystal jobban van. Csak telefonáltam egyet. – leültem a kedvenc régi székembe, és éreztem, hogy majd elalszom a fáradtságtól. Kihúztam magam.- Dr. Ludwig el tudta állítani a vérzést?

Calvin bólintott. Szünet nélkül engem nézett, furcsa szeme komoly volt. – Rendbe fog jönni. Az asszonyaink gyakran elvetélnék. Ezért reméljük, hogy...Nos.

Összerándultam, Calvin reményének súlya, hogy összeházasodom vele, majd összeroppantotta a vállamat. Nem tudom, miért éreztem magam bűnösnek, gondolom a csalódottságától. Végül is nagyon is az én hibám volt, hogy ez az ötlet rám irányult.

- Gondolom Jason és Crystal összekötik majd az életüket.- közölte Calvin ténszerűen.- El kell mondjam, nem vagyok odáig a bátyáért, de nem én házasodom össze vele.

Elképedtem. Nem tudtam, hogy ez az esküvő Jason ötlete volt-e, vagy Calvin-é, vagy Crystal-é. Jason ma reggel még nem gondolkodott az esküvőn, hacsak nem elfelejtette megemlíteni a Crystal miatti aggodalmában. Azt mondtam.- Nos, hogy őszinte legyek, nem vagyok odáig Crystal-ért. De nem én akarom elvenni.- mély levegőt vettem.- Mindent meg fogok tenni, hogy segítek nekik, ha úgy döntenek, hogy ...ha így döntenek. Jason mindenem, amim van, te is tudod.

-Sookie.- mondta, hangja hirtelen bizonytalanná vált.- Akarok valami másról is beszélni veled.

Persze hogy akar. Nem lehet, hogy kihúzzam alóla magam.

Tudom, hogy valamit mondtak neked, mikor kimentél a házamból a látogatásod alkalmával. Szeretném tudni, mi volt az. Nem tudom helyrehozni, ha nem tudom, mivel bántottak meg.

Mély levegőt vettem, míg nagyon óvatosan fontolóra vettem, hogy is fogjak bele.

- Calvin, tudom, hogy Terry a lányod.- Elmentem meglátogatni Calvin-t, ahogy kiengedték a kórházból, mikor mellkason lőtték, ahol találkoztam Terry-vel és az anyjával, Maryelizabeth-szel Calvin házában. Noha világos volt számomra, hogy ők nem élnek ott, az is világossá vált, hogy úgy tekintenek a helyre, mintha a saját házuk lenne. Aztán Terry megkérdezte tőlem, hogy hozzá fogok-e menni az apjához.

- Igen.- mondta Calvin.- Elmondtam volna neked, ha megkérdezed.

- Van másik gyermeked is?

- Igen. Van még három gyerekem.

- Különböző anyáktól?

- Három különböző anyától.

Már értettem.- Miért van ez?- kérdeztem, csak a biztonság kedvéért.

- Mert tisztavérű vagyok.- mondta, mintha ez magától értetődő lenne.- Mivel egy tisztavérű párnak csak az első szülöttje lesz vérpárduc, így ezt ki kellett játszanunk.

Mélységesen boldog voltam, hogy sosem vettem komolyan fontolóra, hogy hozzámenjek Calvin-hez, mert ha igen, hamar lemondhattam volna róla. Amit sejtettem a falkavezér rituálé után is, igaz volt. – Nem az számít, hogy a nőnek az első gyermeke legyen, hogy átalakuljon tisztavérű alakváltóvá...hanem az első gyermeke legyen egy különleges férfitól.

- Igen.- Calvin meglepetten nézett, hogy még nem tudtam ezt.- Egy tisztavérű pár első gyermeke az igazi. Így ha a populációnk lecsökken, egy tisztavérű férfi együtt hál annyit tisztavérű nővel, amennyivel csak tud, hogy növekedjen a falka.

- Oké.- vártam egy percet, hogy összerakjam a dolgokat magamban.- Gondoltad, hogy beleegyezem, hogy megtermékenyíts más nőket, ha összeházasodunk?

- Nem, ezt nem reméltem egy kívülállótól. - válaszolta, ugyanolyan gyakorlatias hangon. - Úgy hiszem, itt az ideje, hogy megállapodjak egyetlen nő mellett.

Teljesítettem a kötelességemet, mint vezető.

Próbáltam nem forgatni a szemem. Ha más mondta volna ezt, kinevettem volna, de Calvin egy tisztességes férfi volt, és nem érdemelte meg ezt a reakciót.

- Most már életre szóló házasságot akarok kötni, és a falkának is jó lesz, ha friss vért viszek a közösségbe. Mondhatod, hogy túl régóta nemzünk utódokat egymás között. Régóta figyelem az embereket és Crystal választása véglegesen megváltoztatta a dolgokat. Hozzáadhatunk valami újat a génállományunkhoz, ahogy a tudósok mondják. Ha neked és nekem gyermekünk születne, amiben reménykedem, az a gyermek sosem lenne teljes vérpárduc, de ha beleszületne a közösségbe, talán friss vért és új képességeket hozna közénk.

- Miért engem választottál?

Azt mondta, majdnem szégyenlősen.- Kedvellek. És tényleg nagyon csinos vagy.- aztán rám mosolygott egy ritka és édes kifejezéssel.- Évek óta figyelek a bárban. Kedves vagy mindenkire, keményen dolgozol, és senki sem gondoskodik úgy rólad, ahogy megérdemelnéd. És te tudsz rólunk, így már nem rázna meg a dolog.

- A többi alakváltó is hasonló dolgokat csinál?- kérdeztem olyan nyugodtan, hogy tisztán hallottam magam. A kezeimet bámultam, összekulcsoltam az ujjaimat, és nehezen lélegeztem, míg a válaszára vártam.

- Ha a falka száma túlzottan lecsökken, nekik is ez a kötelességük. - mondta lassan.- Mi jár a fejedben Sookie?

- Mikor Shreveport-ba mentem a falkavezérek küzdelmére, aki győzött- Patrick Furnan- szexelt egy fiatal Vérfarkas lánnyal, habár házas ember. Kíváncsi voltam.

- Volt valaha is esélyem nálad?- kérdezte Calvin. Úgy tűnt, levonta a saját következtetéseit.

Calvin-t nem lehetett hibáztatni, hogy a saját érdekeit védte. Ha a hozzá fűződő dolgokat ellenszenvesnek találtam, az az én problémám volt.

- Határozottan érdekelsz engem.- feleltem.- De én nagyon emberi vagyok ahhoz, hogy elviseljem, a férjem gyerekei vesznek körül mindenhol. Én csak túl...egész idő alatt azon járna az eszem, hogy tudom, a férjem majdnem minden nővel lefeküdt, akikkel nap mint nap találkozok. - Ha belegondolok, Jason nagyon is beleillett a Hotshot-i közösségbe. Megálltam egy percre, de ő csendben maradt.

- Remélem, hogy a bátyámat szívesen látjátok a közösségekben, bármit is mondok.

- Nem tudom, hogy megértene-e minket.- mondta Calvin.- De Crystal már korábban egyszer elvetélt teliholdkor. Most elvesztette a bátyád gyermekét. Szerintem ez azt jelenti, hogy Crystal jobban tenné, ha nem próbálna meg többé párduc lenni. Talán nem lesz képes gyermeket szülni a bátyádnak. Ha megkérlek, beszéljél erről a testvéreddel?

- Ezt nem nekem kellene megvitatnom Jason-nel...ezt Crystal-nak kellene felhoznia.- találkozott a tekintetem Calvin-ével. Kinyitottam a számat, hogy megjegyezzem, hogy ha Jason gyereket akart, ahhoz nem kellett volna megnősülnie, de rájöttem, hogy ez az én személyes véleményem, így meg sem szólaltam.

Calvin szokatlanul és előírásosan kezet rázott velem, mikor elment. Reméltem, hogy ezzel vége szakadt az udvarlásának. Sosem vonzódtam igazán Calvin Norris-hoz, és sosem gondoltam komolyan, hogy elfogadom az ajánlatát. De nem lettem volna teljesen őszinte, ha nem ismerem el, hogy egy kiegyensúlyozott férjről fantáziáltam biztos állással és jövedelemmel, egy férjről, aki egyenesen hazajön a műszakja után és megjavítja az elromlott dolgokat. Voltak férfiak, akik ilyenek voltak, férfiak, akik nem változtak át semmivé, férfiak, akik életben voltak a nap 24 órájában. Tudtam a bárban kiolvasott gondolatokból.

Féltem, hogy tényleg szíven üt Calvin vallomása – vagy magyarázata- ami talán jellemző Alcide-re is.

Alcide fellobbantotta a vonzalmamat és a vágyamat. Rá gondolva kíváncsi lettem volna, milyen házasságra vágyott, gondolataim nagyon személyesek voltak, ellenben személytelen töprengéseimmel a vérfrissítés biztosításáról, ami Calvin-t ösztönözte. Elég nagy titkot bíztam Alcide-re, hogy elmondtam neki, lelőttem a korábbi jegyesét, de valami bennem belekapaszkodott egy gondolatba, valamibe, amit még magamnak sem akartam bevallani, még azután sem, hogy rájöttem, Maria-Star-ral jár.

Régebben, ahogy ma is makacsul tagadtam Pelt-ék előtt, tagadtam, hogy Alcide érdekel engem. De valami mélyen bennem dédelgette a reményt.

Lassan felálltam, kétszer idősebbnek éreztem magam a koromnál, és a konyhába mentem, hogy kivegyek magamnak valamit vacsorára. Nem voltam éhes, de később sem fogok enni, ha most nem készítek valamit, mondtam magamnak szigorúan.

De nem készítettem magamnak vacsorát aznap este.

Ehelyett nekidőltem a hűtő ajtajának és sírtam.

7. fejezet

(fordította:Ági)

Másnap péntek volt, ami nemcsak azt jelentette, hogy vége a hétnek, hanem randim is volta, így tulajdonképpen piros betűs ünnep volt. Habár még mindig hűvös volt az ilyen időtöltéshez, az egyik kedvenc elfoglaltságomat csináltam, felvettem egy bikinit, bekentem magam és elindultam, hogy belefeküdjek az állítható nyugágyamba, amit egy Wal-Mart kiárusításon vettem a múlt nyár végén. Vittem egy könyvet, egy rádiót és egy kalapot az első udvarra, ahol volt néhány fa és virágos növény a bogarak örömeire. Olvastam, együtt énekeltem a rádióval, és kifestettem a körmeimet. Habár eleinte libabőrös voltam, gyorsan felmelegedtem a napon, és nem fújt a szél, amitől fáztam volna.

Tudtam, hogy a napozás rossz és veszedelmes, és később meg fogok fizetni érte stb, stb....de azon kevés időtöltésekhez tartozott, amiket megengedhettem magamnak. Senki sem látogatott meg, nem csörgött a telefon, és mivel a nap fent volt, a vámpírok nem. Pompás idő volt, amit élvezhettem. Egy óra körül elhatároztam, hogy bemegyek a városba pár élelmiszerért, egy új melltartóért és megállok a

Hummingbird úton lévő postaládánál, hogy megnézzem, járt –e már a postás. A kábeltv számlája és az áramszámlám a postaládában volt, ami nyomasztó volt. De elrejtve a Sears szórólapja mögött volt egy lánybúcsúra szóló meghívó Halleigh-től. Azta. Meglepett voltam, de elégedett. Persze Halleigh mellett laktam pár hétig Sam lakásában, míg a házamat felújították a tűz után, és legalább egyszer találkoztunk naponta akkoriban. Így ért teljesen váratlanul, hogy szereplek a vendéglistáján. Plusz talán megkönnyebbült, hogy a Cody-s szituáció olyan gyorsan megoldódott? Nem sok meghívást kaptam, így a kezemben tartott papír jó érzéssel töltött el. Három másik tanárnő tartotta a partit, és a meghívón megjelölték, hogy konyha felszereléseket kell vinni ajándékba. Éppen ideje, hogy elmenjek a Wal-Mart-ba, Clarice-be.

Sok töprengés után vettem két Corning Ware tűzálló edényt. Azok mindig jól jöttek. (Beszereztem még egy kis gyümölcslevet, sajtot, bacon-t, csomagoló papírt, és egy nagyon csinos kék melltartót a hozzá illő bugyival, de ez nem tartozik a tárgyhoz.) Miután hazaértem és kipakoltam a szerzeményeimet, becsomagoltam a tűzálló edény dobozát egy kis ezüst papírba és rákötöttem egy nagy fehér masnit. Beírtam a búcsúztató napját és időpontját a naptáramba, és a meghívót az ajándék tetejére tettem. Fel voltam dobva a meghívástól.

Kitakarítottam kívül-belül a hűtőmet, miután megebédeltem.

Kimostam egy adag ruhát az új mosógéppemmel, és századszorra is azt kívántam, a szekrényeim bárcsak a helyükön lennének, mert fárasztó volt előkeresni bármit is a padló lévő összevisszaságból.

Végigmentem a házon, hogy biztos legyek benne, tényleg szépen néz ki, mikor Quinn értem jön. Még akkor sem gondolkodtam ezen, mikor lecseréltem az ágyneműt és kitakarítottam a fürdőszobát- nem mintha az lett volna a szándékom, hogy Quinn-t az ágyamba rángatom, de jobb felkészülni, mint sem, nem igaz? Emellett attól jól éreztem magam, hogy tudtam, minden tiszta és szép. Friss törörlőközők a fürdőszobában, egy kis portörletés a nappaliban és a hálóban, gyors takarítás a porszívóval. Mielőtt lezuhanyoztam, még a verandákat is lesepertem, habár tudtam, hogy ismét tele lesznek sárga virággal, mielőtt visszaélnék a randimról.

Hagytam, hogy megszáráítsa a hajamat a nap, lehet, hogy az is tele lett virággal. Gondosan kifestettem magam, nem túlzottan, de szórakoztató volt kifestennem magam valami más apropóból, mint hogy dolgozni megyek. Egy kis szemhéjfesték, sok szempillafesték, egy kevés púder és rúzs. Aztán felvettem az új fehéreneműmet. Különlegesebbnek érzetem magam, ahogy a bőrömrre simult az éjkék csipke. Belenéztem az egész alakos tükörbe, hogy megnézzem az összhatást. Remeknek találtam. Megdicsérheti magát az ember, nem?

A ruha, amit Tara Ruhaüzletében vettem, királykék volt és kötött, amitől nagyon szép volt az esése. Becipzárastam az alját és felvettem a tetejét. A felső ujjatlan volt, amit a mellkasomon kellett megkötni. Megkíséréltem lentebb húzni a kivágást, legalább egy kicsit többet felfedni a mellemből, úgy, hogy szexisnek tűnjek, nem pedig olcsónak.

Kivettem a fekete sálamat a szekrényből, azt, amit Alcide adott nekem ahelyett, amit Debbi Pelt tönkretett. Később szükségem lesz rá este. Belebújtam a fekete

szandálomba. Ékszereket próbálgattam, végül felvettem egy arany nyakláncot (a nagyimé volt) és egy arany karika fülbevalót.

Hah!

Kopogást hallottam a bejárati ajtón, az órára pillantottam és egy kicsit meglepődtem, hogy Quinn 15 perccel korábban érkezett. Nem hallottam a teherautóját sem.

Kinyitottam az ajtót, és nem Quinn, hanem Eric állt odakint.

Biztos voltam benne, hogy élvezi a meglepettségemet.

Sosem nyisd ki az ajtódat anélkül, hogy megnéznéd, ki van odakint. Sose feltételezd, hogy tudod, ki áll a másik oldalán. Ezért volt kukucskálóm! Hülye vagyok. Eric biztosan repült, mivel nem láttam az autóját.

- Bemehetek?- kérdezte Eric udvariasan. Végignézett rajtam. Miután elismerően végigmért, rájött, hogy nem számítottam rá. Nem volt boldog. - Feltételezem, hogy társaságod lesz?

- Éppenséggel igen. Jobb lenne, ha kint maradnál. - mondtam. Hátra léptem, hogy ne tudjon hozzám érni.

- Azt mondtad Pam-nek, hogy nem akarsz Shreveport-ba menni.- mondta. Ó igen, mérges volt. - Így ide jöttem, hogy megtudjam, miért nem válaszolsz a hívásomra.- Általában az akcentusa alig volt észrevehető, de ma este észrevettem, hogy hangsúlyosabb.

- Nem érek rá.- mondtam.- Szórakozni megyek ma este.

- Igen látom.- mondta még halkabban.- Kivel mégy el?

- Ez tényleg rád tartozik?- tekintetem kihívóan rá szegeztem.

- Persze hogy rám.- mondta.

Összezavarodtam.- És miért is?- szedtem össze egy kicsit magam.

- Az enyém kellene, hogy legyél. Lefeküdtem veled. Törődtem veled. Támogattalak anyagilag.

- Megfizettél engem a szolgálataimért.- feletem.- Talán lefeküdtél velem, de nem mostanában, és nem mutattad jelét, hogy meg akarnád ismételni. Ha törödsz velem, elég furcsán mutattad ki. Sosem hallottam, hogy a totális elkerülés, eltekintve a lakájoddal küldött utasításaidtól a törődésre utalna.- Ez egy elég kusza mondat volt, igaz, de tudtam, hogy érti, mire gondolok.

- Pam-et lakájnak nevezted?-halvány mosoly jelent meg az ajkán. Aztán hátrébb lépett sértődötten. Tudtam, hogy így van, mert elkezdett leszidni.- Nem lóghatok körülötted. Serif vagyok. Te...te vagy a kíséretem.

Tudtam, hogy tátva maradt a szám, de nem tehettem róla.- Belerepül a légy.- mondta mindig a nagyim, és úgy éreztem, volt idejük a számba repülni.- A kíséreted?- mondtam fröcsögve.- Nos, menj a francba a kíséreteddel együtt. Nem mondhatod meg, mit tegyek!

- Kénytelen vagy velem jönni a konferenciára.- mondta Eric feszülten, szeme izott.- Azért hívtalak Shreveport-ba, hogy beszéljek veled az utazásról és az előkészületekről.

- Nem vagyok köteles sehová sem veled menni. Nem parancsolsz nekem, haver.

- Haver? Haver!

Elfajult volna a dolog, ha Quinn nem jelenik meg. Ahelyett, hogy a teherautójával érkezett volna, Quinn egy Lincoln Continental-lal jött. Sznob dolognak tartottam, hogy ebben érkezett. Azért választottam részben nadrágot, mert azt gondoltam, be

kell másznom a teherautóba, de elégedett voltam a luxus autó láttán. Quinn keresztül jött a gyepen, feljött a lépcsőn. Nem úgy nézett ki, mint aki siet, de hirtelen ott termett, és én rá mosolyogtam és csodásan nézett ki. Sötétszürke öltönyt viselt és egy kasmírintás nyakkendőt. Fülbevaló volt a fülében, egy egyszerűarany karika. Eric kieresztette az agyaráat.

- Hello Eric.- mondta Quinn nyugodtan. Mély hangja végigfutott a gerincemen.- Sookie, nagyon jól nézel ki.- rám mosolygott, és a remegés a gerincemből átterjedt más testrészeimre is. Sosem hittem, hogy Eric jelenlétében más férfit is vonzónak találhatok. Nagyon rosszul gondoltam.

- Te is jól nézel ki.- mondtam, próbáltam nem vigyorogni, mint egy idióta. Nem lett volna valami laza, ha folyik a nyálam.

Eric megszólalt.- Mit mondtál Sookie-nak Quinn?

A két férfi egymást nézte. Nem hittem, hogy én vagyok ellenségeskedésük forrása. Én a tünet voltam, nem pedig a betegség. Valami volt még ezen kívül.

- Megmondtam Sookie-nak, hogy a királynő igényt tart Sookie jelenlétére a konferencián a kíséretként, és hogy a királynő meghívása felülírja a tiédet.- mondta Quinn határozottan.

- Mióta ad utasításokat a királynő alakváltókon keresztül?- kérdezte Eric, a megvetés sütött a hangjából.

- Mióta a szóban forgó alakváltó értékes szolgálatot tett neki az egyik üzleti ügyében.- felelte Quinn habozás nélkül.- Mr. Cataliades javasolta Őfennségének, hogy talán segítségére lehetnék a diplomáciai ügyekben és a partnerem is boldog lenne, ha több időt tölthetne velem bármilyen kötelességből is, mint egyébként. Nem voltam teljesen biztos benne, hogy tudom követni ezt, de értettem a lényegét. Eric füstölgött, hogy a megfelelő kifejezést használjam a Minden Napra Egy Szó naptáramból. Tekintete szikrányt hányt, nagyon mérges volt. -Ez a nő az enyém volt és az enyém is lesz.- mondta olyan hangsúllyal, amivel végleg megjelölt engem. Quinn felém fordult.- Kicsim, az övé vagy, vagy sem?-kérdezte.

-Nem.- mondtam.

- Akkor menjünk és élvezzük a bemutatót.- mondta Quinn. Nem tűnt úgy, mintha megijedt volna, vagy aggódna. Tényleg így reagált, vagy ez csak a felszín volt? Bárhogy is, nagyon hatásos volt.

Elmentem Eric mellett Quinn kocsijához. Ránéztem, mert nem tehettem mást. Ilyen közel lenni hozzá, mikor ennyire mérges, nem volt biztonságos, és óvatosnak kellett lennem. Eric ritkán volt ennyire komoly, és a csatlakozásom Louisiana királynőjéhez- az ő királynőjéhez- komoly dolog volt. A randim Quinn-nel szintén a torkára forrasztotta a szót. Eric-nek ezt is le kellett nyelnie.

Aztán mindketten a kocsiban voltunk bekötve és Quinn ügyesen megfordult a Lincoln-nal a Hummingbird út felé. Kifújtam a levegőt lassan és óvatosan. Beletelt egy pár percbe, míg újra lenyugodtam. Fokozatosan megnyugodtam. Észrevettem, hogy körülvesz a csend. Helyreráztam a gondolataimat.- Gyakran mégyszínházba, mikor a környéken jársz?- kérdeztem társalogva.

Felnevetett és mély, szép hangja betöltötte az autót.- Igen.- felelte.- Moziba megyek, színházba és mindenféle sporteseményre, amit itt rendeznek. Szeretem nézni, ahogy az emberek létrehozzák ezeket a dolgokat. Nem sokat tévém. Szeretek

kiszabadulni a hotel szobából, vagy a lakásomból és figyelni a dolgokat, vagy csinálni valamit.

- Táncolni is szoktál?

Gyorsan rámnézett.- Szoktam.

Elmosolyodtam.- Szeretek táncolni.- és éppenséggel elég jól táncoltam, csak nem volt sok alkalmam, hogy gyakoroljam.- Nem énekelek valami jól.- ismertem el.- de tényleg, tényleg nagyon szeretek táncolni.

-Ez ígéretnek hangzik.

Azt gondoltam, hogy meglátjuk, hogyan alakul a mai este, mielőtt táncos randit szervezünk, de legalább tudtuk, hogy van valami, amit mindketten szeretünk.- Szeretem a filmeket.- mondtam.- De sosem láttam semmilyen sporteseményt a középiskolai játékokat leszámítva. De azokat megnéztem. Foci, kosárlabda, baseball...Elmegyek, ha a munkám engedi.

- Sportoltál az iskolában?- kérdezte Quinn. Beismertem, hogy softball-oztam, ő pedig elmesélte, hogy kosarazott, ami, figyelembe véve a magasságát, nem volt meglepő.

Quinn-nel könnyű volt beszélgetni. Figyelt, amikor beszéltem. Jól vezetett, legalább is nem átkozta a többi sofőrt, mint Jason. A bátyám türelmetlen volt, mikor vezetett.

Arra vártam, hogy mikor romlik el minden. Arra a pillanatra vártam- tudod, mire gondolok-a pillanatra, mikor a randid hirtelen bevall valamit, amit nem tudsz megemésztetni: beismeri, hogy rasszista vagy meleg, bevallja, hogy csak baptistát venne feleségül (vagy déli származását, vagy barna hajút, maratoni futót, bármit)

beszél a gyerekeiről és az előző három feleségéről, akiket előszeretettel elnászpángolt, vagy elmondja ifjúkori élményeit, mikor békákat pumpált fel és macskákat kínozott.

Egy ilyen pillanat után, nem számít, milyen jól szórakoztál, tudod, hogy ez nem működhet. És nekem még arra sem volt szükségem, hogy a srác elmondja nekem ezeket a dolgokat, kii tudtam olvasni a fejéből, mielőtt még randiztunk volna.

Sosem voltam népszerű a hagyományos srácok körében. Akár elismerték, akár nem, el sem tudták képzelni, hogy egy olyan lányt vigyenek el, aki pontosan tudta, milyen gyakran maszturbálnak, vannak vágyálmaik más nőkkel kapcsolatban, vagy hányszor képzelték el, hogy néz ki a tanárunk ruha nélkül.

Quinn körbe jött, kinyitotta az ajtót, mikor leparkolt a Strand előtt és megfogta a kezem, ahogy átmentünk az úton. Élveztem a figyelmességét.

Nagyon sokan mentek be a színházba, és úgy tűnt, mindannyian Quinn-t figyelik.

Természetesen egy kopasz fickó, aki olyan magas, mint Quinn, magára vonja a pillantásokat. Próbáltam nem a kezére gondolni, ami nagyon nagy, nagyon meleg és nagyon száraz volt.

- Mindenki téged néz.- mondta, amint kivette a jegyeket a zsebéből, én pedig összeszorítottam a számat, hogy elfojtsam a nevetésemet.

- Szerintem nem.- mondtam.

- Mi mást bámulnának?

- Téged.- mondtam meghökkenve.

Hangosan felnevetett, mély nevetésétől megremegtem.

Nagyon jó helyünk volt, pont a színpaddal szemközt. Quinn kitöltötte az egész széket, kétségem sem volt, és meglepődtem volna, ha a mögötte ülő emberek láttak volna valamit. Kíváncsian néztem bele a program füzetembe, és rájöttem, hogy egy színész nevét sem ismertem az előadásból, ami nem is érdekelt. Felnéztem és

észrevettem, hogy Quinn engem bámul. Éreztem, hogy elvörösödöm. Összehajtogattam a fekete sálamat és az ölembe tettem, és hirtelen azt kívántam, bárcsak a felsőm többet takarna el belőlem.

- Minden bizonnal téged néznek.- mondta Quinn és mosolygott. Lehajtottam a fejem elégedetten, de zavarban.

Sok ember látta a Producer-t. Nem szükséges leírnom a cselekményt, kivéve a naív szereplőket és a szerethető gazembereket, az egész darab nagyon szórakoztató volt. Minden percét élveztem. Bámulatos érzés volt figyelni az embereket, akik annyira profin adták elő a darabot. A vendég szereplő, akit úgy tűnt, hogy az idősebb nézők felismertek elképesztő magabiztossággal játszotta a főszerepet. Quinn is nevetett és a szünet után újra megfogta a kezemet. Ujjaim magától értetődően fonódtak kezére, és nem éreztem zavarban magam az érintése miatt.

Hirtelen eltelt egy óra, és vége volt az előadásnak. Felálltunk, ahogy mindenki más, habár tudtuk, hogy el fog tartani egy darabig, míg kijutunk a színházból. Quinn megfogta a sálamat és rám terítette, és pedig átdobtam a vállamon. Sajnálta, hogy eltakartam magam-tudtam meg egyenesen az agyából.

- Köszönöm.- mondtam megrángatva a kabátujját, hogy biztos legyek benne, rám figyel. azt akartam, hogy tudja, mennyire komolyan gondolom.- Nagyszerű volt.

- Én is élveztem. akarsz valamit enni?

- Igen. - mondtam egy pillanat múlva.

- Gondoltál rá?

Éppenséggel más gondolatok kavargtak a fejemben. Ha felsoroltam volna őket, valami ilyesmit kaptam volna. *Tényleg jól érezte magát, vagy nem javasolná, hogy folytassuk az estét. Holnap dolgoznom kell mennem, de nem akarom elszalasztani ezt a lehetőséget. Ha elmegyünk enni, óvatosnak kell lennem, nehogy leegyem az új ruhámat. Nem probléma, hogy még többet költ rám, mikor a jegyek is ilyen sokba kerültek?*

- Figyelnem kell a kalóriákat.- mondtam a fenekem felé intve.

- Semmi kivetnivaló nincs benned sem elől, sem hátul.- mondta Quinn és sütkéreztem a szeméből áradó melegségben. Tudtam, hogy teltebb vagyok az ideálisnál. Éppenséggel hallottam, hogy Holly azt mondta Danielle-nek, hogy ha valaki teltebb a 38-as méretnél, az egyszerűen gusztustalan. Mivel az egész napom nagyon jó volt, ezt figyelmen kívül hagytam. Folytattam volna ezt a beszélgetést Quinn-nel, ha nem hangzott volna úgy, mintha bókokra vadásznék.

- Hagyd, hogy én álljam az éttermet.- mondtam.

- Kérésed számomra parancs, de ez nem.- Quinn meredten rám nézett, hogy biztos legyen benne, értem, mire gondolt.

Kiértünk a járdára. Meglepődve a hevességén nem tudtam, hogy reagáljak. Egyrészt megkönnyebbültem, mivel be kellett osztanom a pénzem. Másrészt tudtam, hogy helyes volt tőlem, hogy felajánlottam, és jól éreztem volna magam, ha elfogadja.

-Tudod, hogy nem akartalak megsérteni, igaz?- kérdeztem.

- Értem, hogy egyenrangúként kell kezelni téged.

Kétkedve néztem rá, de komolyan gondolta.

Quinn azt mondta.- Elhiszem, hogy te olyan jó szándékú vagy , mint én. De megkérlek, hogy gondoskodjam én a randevúink pénzügyi fedezéséről.

- Mi van, ha én is akarok erről gondoskodni?

Hajthatatlannak tűnt.- Akkor hátradőlök, és hagyom, hogy te gondoskodj az estéről.

- felete. Vonakodva mondta, de mondta. Elfordultam és elmosolyodtam.

A legtöbb autó már elhajtott a parkolóból. Mivel sok időt töltöttünk a színházban, Quinn kocsija egyedül árválkodott a második sorban. Hirtelen elmebeli vészcsengőm riadót fújt. Valahol közelünkben sok rosszindulat és gonosz szándék gyűrűzött. Elhagytuk a járdát és kersztül mentünk az úton a parkolóba. Megragadtam Quinn karját és felkészültünk minden eshetőségre.

-Valami baj van.- mondtam.

Anélkül, hogy válaszolt volna, Quinn elkezdte átvizsgálni a területet. Bal kezével kigombolta a zakóját, így nem akadályozta semmi sem a mozgásban. Ujjai ökölbe szorultak. Mivel férfi volt erős védelmező ösztönnel, ezért elém állt.

Így természetesen hátulról támadtak meg minket.

8. fejezet

(fordította:Ági)

Egy homályos mozdulattal, amit a zűrzavarban nem láttam igazán, egy vadállat nekilökött Quinn-nek, aki ettől megbotlott. A földön feküdtem egy vicsorgó félig ember, félig farkas alatt, mire Quinn megfordult, és amikor ez megtörtént, még egy Vércfarkas tűnt fel a semmiből, hogy Quinn hátának ugorjon.

A teremtmény felettem egy vadonát új fél Vércfarkas volt, annyira fiatal, hogy azt feltételeztem, az elmúlt három hétben harapták meg. Annyira őrzöngött, hogy megtámadt, mielőtt félig átalakult volna, ahogy a megharapott Vércfarkasok szoktak. Arca pofává alakult, míg megpróbált megfojtani. Sosem alakulhatott át teljesen, mint egy tisztavérű Vércfarkas. Harapott, nem vér, ahogy a farkasok mondták. Még mindig voltak karjai és lábai, testét befedte a szőr, és farkas feje volt. De pont olyan vad volt, mint egy tisztavérű.

Megragadtam a kezeit, amelyek kegyetlenül a torkomat szorongatták. Ma este nem viseltem az ezüst láncomat. Úgy döntöttem, ízléstelen lenne, ha viselnem, mivel a partnerem alakváltó. Az ízléstelenség megmentette volna az életemet, futott át rajtam, noha ez volt az utolsó összefüggő gondolatom az elmúlt pillanatokban.

A Vércfarkas szétvetett lábakkal rám ült, próbáltam felrántani a térdemet, hogy kibillentsem az egyensúlyából. Hallottam, hogy az utcán kóborló gyalogosok felsikoltanak, és egy élesebb, hasogatóbb üvöltés hangzott el Quinn támadójától, aki átrepült a levegőn, mintha egy ágyúból lőtték volna ki. Aztán egy nagy kéz megragadta a támadómat a nyakánál és felemelte őt. Szerencsétlenségemre a fél állat, aki a nyakamat markolta, nem engedett el engem. Én is felemelkedtem a járdáról, szorítása egyre csak erősödött.

Quinn látta szorult helyzetemet, mert szabad kezével megütötte a Vércfarkast, akinek az ütéstől hátrahanyatlott a feje, majd rácsapott a fülére, amitől elengedte a nyakamat.

Aztán Quinn megragadta a fiatal farkas vállát és elhajtotta őt. A fiú a járdán landolt és nem mozdult.

- Sookie.- mondta Quinn a levegőt kapkodva. Én is kifogytam a levegőből, erőlködve kinyitottam a számat, hogy egy kis oxigénhez jussak. Hallottam egy rendőrségi

szirénát, amiért mélységesen hálás voltam. Quinn karját a vállam alá csúsztotta és felültetett. Végre kaptam levegőt, ami csodálatos volt.- Kapsz levegőt?- kédezte. Összeszedtem magam annyira, hogy bölintani tudjak.- Megsérült bármi is a nyakadban?- Próbáltam felemelni a kezemet a nyakamhoz, de a kezem nem működött együtt velem ebben a pillanatban.

Tekintete beitta a látványomat, és a sarki lámpa gyenge fényében láttam, hogy fújtat.- Megölöm őket, ha bántottak téged.- morogta, ami pompás hír volt.

- Harapás- ziháltam és ő elborzadva nézett megvizsgálva a kezeimet, tekintetével a harapás nyomait keresve.- Nem engem.- javítottam ki.- Őket. Nem született farkasok voltak.- beszívtam egy kis levegőt.- És talán be is drogozták őket.- mondtam.

Világosság gyúlt a tekintetében.

Ez volt az egyetlen magyarázat elmebajos viselkedésükre.

Egy erős testalkatú fekete járőr hozzám sietett.- Szükségünk van egy mentőre a Strand-hez.- beszélt valakihez a vállának. Nem, volt rajta egy kis rádió. Megráztam a fejem.

- Szüksége van egy mentőre, hölgyem.- bizonygatta.- Az a lány ott azt mondja, hogy a férfi leteperzte és megpróbálta megfojtani.

- Jól vagyok.- mondtam, hangom reszelős volt, a torkom pedig tagadhatatlanul fájt.

- Uram, maga a hölgyel van?- kérdezte a járőr Quinn-től. Mikor megfordult, a fény bevilágította jelvényét, melyen a Boling név állt.

- Igen, vele.

- Ön...szedte le a fickót róla?

- Igen.

Boling partnere, Boling kaukázusi verziója jött oda hozzánk. Némi fenntartással nézett Quinn-re. A támadóinkat vizsgálta, akik teljesen visszanyerték emberi formájukat, mielőtt a rendőrség megérkezett. Persze meztelenek voltak.

- Az egyiknek eltört a lába.- mondta.- A másiknak kificamodott a válla.

Boling vállat vont.- Azt kapták, amit érdemeltek.- Én is így gondoltam, de a férfi egy kicsit óvatosabban nézte a partneremet.

- Többet is, mint várták.- mondta partnere közömbösen.- Uram, ismeri valamelyik kölyköt?- Fejével a srácok felé intett, akiket egy másik autóval érkező járőr vizsgált, a fiatalabb férfi erőteljesebb felépítésű volt.

- Sosem láttam őket korábban.- mondta Quinn.- Te kicsim?- kérdően nézett rám.

Megráztam a fejem. Elég jól éreztem magam ahhoz, hogy kényelmetlenül érezzem magam, mert a földön vagyok. Fel akartam állni és ezt meg is mondtam a randimnak. Mielőtt a rendőrök még egyszer azt mondhatták volna, hogy várjam meg a mentőket, Quinn segítségével lábra álltam, ami egy kicsit fájdalmas volt.

Lenéztem a gyönyörű új ruhámra. Nagyon piszkos volt. -Hogy néz ki a hátulja?- kérdeztem Quinn-t és még én is hallottam a félelmet a hangomban. Hátat fordítottam Quinn-nek és aggódva néztem a vállaim felett. Quinn riadtnak tűnt, de engedelmesen megvizsgálta a hátsó részemet.

- Nem borzasztó.- jelentette.- Van egy-két hely, ahol az anyag egy kicsit megsérült a járdától.

Könnyekben törtem ki. Talán bármikor elkezdtem volna sírni, mert éreztem, hogy az adrenalin végigáramlott a testemben, mikor megtámadtak, de az időzítés tökéletes volt.

A rendőrök csitítgattak, mint egy gyereket és extra bónuszként Quinn a karjaiba vont, én pedig arcomat a mellkasába fúrtam. Hallgattam a szívverését, mikor kizokogtam magam. Megszabadultam a támadás okozta sokktól és leszereltem a rendőröket is, habár tudtam, hogy még mindig Quinn-t és az erejét csodálják.

Az egyik rendőr, amelyik azt a támadót vizsgálta, akit Quinn elhajított, odaszólt a társainak. A velünk lévő két járőr odament hozzám, és végre kettesben maradtunk.

- Okos.- morogta Quinn a fülembe.

- Mmmm.- mondtam hozzásimulva.

Karjaival szorosan tartott.- Ha még jobban hozzám simulsz, kimenthetjük magunkat és kivehetünk egy szobát.- suttozta.

- Sajnálom.- óvatosan hátrébb húzódtam és felnéztem rá.- Szerinted ki bérelte fel őket?

Talán meglepődött a kérdésem hallatán, de nem lehetett kiolvasni az agyából. A kémiai reakció, ami sírva fakasztott, az ő gondolatait még olvashatatlanabbá tette.-

Feltétlenül ki fogom deríteni.- mondta.- Hogy van a torkod?

-Fáj.- ismertem el reszelős hangon.- De tényleg nincs vele semmi probléma. És nincs egészségbiztosításom. Tehát nem akarok kórházba menni. Felesleges idő- és pénzpocsékolás lenne.

- Akkor mennünk kellene.- Lehajolt és arcon csókolt. Felé fordítottam az arcomat, és második csókja pontosan a megfelelő helyen landolt. Egy gyengéd perc után fellobbant köztünk a szenvedély. Mindketten éreztünk az adrenalin utóhatását.

A felhangzó torokköszörüléstől visszatért a józan eszem, olyan hatásos volt, mintha Boling járőr leöntött volna minket egy vödör hideg vízzel. Kiszabadítottam magam Quinn öleléséből, arcomat pedig ismét mellkasába temettem. Tudtam, hogy nem mozdulhatok el egy-két percig, mivel izgatottsága teljesen érzékelhető módon hozzám préselődött. Habár nem ez volt a megfelelő hely a kiértékelésre, biztos voltam benne, hogy Quinn megfelelően el van látva. Ellenálltam a kísértésnek, hogy testemet az övéhez préseljem. Tudtam, hogy ettől csak még rosszabbul érezné magát, a nyilvánosságra való tekintettel – de sokkal jobb hangulatba kerültem, mint voltam, és olyan csintalannak éreztem magam. És játékosnak. Nagyon játékosnak. Az, hogy keresztülmentünk együtt egy ilyen megpróbáltatáson talán felgyorsította a kapcsolatunkat, mintha legalább a negyedik randinál tartanánk.

- Van még valami kérdése hozzánk Uram?- kérdezte Quinn nem teljesen nyugodt hangon.

- Igen uram, ha ön és a hölgy bejönnének az állomásra, fel kell vennünk a vallomásukat. Coughlin nyomozó fog önökkel foglalkozni, míg mi bevisszük az elkövetőket a kórházba.

- Rendben. Ma este kell erre sort keríteni? A barátomnak pihenésre van szüksége. Kimerült. Elég megpróbáltatást kellett átélnie.

- Nem fog sokáig tartani.- hazudta a tiszt.- Biztosak benne, hogy sosem látták ezeket az alakokat korábban? Mert tényleg úgy tűnik, mint egy személyes leszámolás, ha nem bánják, hogy ezt mondom.

-Egyikünk sem ismeri őket.

- És a hölgy még mindig elutasítja az orvosi segítséget?

Bólintottam.

- Akkor rendben emberek. Remélem, nem lesz több probléma.

- Köszönjük, hogy olyan gyorsan kijöttek.- mondtam és hátrafordítottam egy kicsit a fejem, hogy Boling Tiszt szemébe tudjak nézni. Nyugtalanul nézett rám és én hallottam a fejében, hogy aggódik a biztonságomért egy olyan heves férfival, mint Quinn, egy olyan férfival, aki el tudott hajítani két srácot pár méterre. Nem jött rá és reméltem, soha nem is fog, hogy a támadás személyre szóló volt. Nem egy véletlen utcai rablótámadás.

A rendőrautóval mentünk be a rendőrségre. Nem voltam benne biztos, hogy ez mire volt jó, de Boling társa azt mondta nekünk, hogy visszavisznek minket Quinn kocsijához, amint teljesítettük a kötelezettségünket. Talán nem akartak esélyt adni nekünk, hogy négyszemközt beszéljünk a dologról. Nem tudom miért, de szerintem az egyetlen dolog, ami felébresztette a gyanakvásukat Quinn mérete és harci tudománya volt, ahogy elintézte a támadókat.

Abban a rövid pillanatban, míg kettesben voltunk - mielőtt a járőr beült a kocsiba- azt mondtam Quinn-nek.- Ha kifejezetten nekem gondolsz valamit, akkor képes vagyok hallani -ha azt akarod, hogy valamit sürgősen tudnom kell.

-Ügyes.- fűzte hozzá. Úgy tűnt, az erőszak lecsillapított benne valamit.

Hüvelykujjával a kezemet dörzsölgette. Azon gondolkodott, hogy szeretne 30 percen belül az ágyban lenni velem, vagy inkább 15, a pokolba is inkább 10, vagy inkább az autó hátsó ülésén, ez fantasztikus lenne.

Próbáltam nem nevetni, de nem tehettem róla, és mikor rájött, hogy mindent tisztán „hallottam”, egy kis bánatos mosollyal megrázta a fejét.

El kell mennünk valahová ez után.- gondolta szándékosan. Reméltem nem arra gondol, hogy kivesz egy szobát, vagy elvisz a szállására szexelni, mert akármennyire is vonzónak találtam őt, ez ma este nem fog megtörténni. De az agya többnyire kitisztult a vágytól és megértettem, hogy más a szándéka. Bólintottam.

Ha nem vagy túl fáradt.- mondta. Ismét bólintottam. Hogy túltettem-e magam az iménti kimerültségemen, nem voltam benne biztos, de próbáltam egy kicsit összeszedni magam.

A rendőrség többnyire olyan volt, mint vártam. Noha sok minden szólt Shreveport mellett, sok bűncselekmény is történt. Nem izgattuk magunkat a ránk szegeződő tekintetek miatt addig, míg a tisztok, akik a helyszínen voltak, össze nem dugták a fejüket az épületben lévő rendőrökkel, aztán vetettek egy pár lopott pillantást Quinn-re. Elég ijesztő kinézete volt ahhoz, hogy hitelt adjanak annak, képes volt elbánni a két rablóval. De elég furcsa és sajátos volt az incidens a szemtanúk beszámolója szerint...aztán megpillantottam egy ismerős arcot. Húha.

- Coughlin nyomozó.- eszembe jutott, miért tűnt a név olyan ismerősnek.

- Miss Stackhouse.- felelte nagyobb lelkesedéssel, mint amit én mutattam.- Mibe keveredett bele?

- Megtámadta.- magyarázta.

- Utoljára, mikor találkoztam Önnel, Alcide Herveaux jegyese volt, és maguk találtak rá a legvisszataszítóbb holttestre, amit valaha láttam.- mondta könnyedén. Úgy tűnt, má nagyobb pocakja van, mint pár hónapja, mikor egy gyilkosság helyszínén találkoztam vele Shreveport-ban. Mint a legtöbb aránytalanul nagy hasú férfi, ő is a pocakja alatt gombolta össze a nadrágját. Mivel bő inge kék és fehér csíkos volt, az összhatás olyan volt, mintha egy sátor lógna rajta.

Csak bólintottam. Erre tényleg nem tudtam mit mondani.

- Mr. Herveaux rendbe jött, miután elvesztette az apját?- Jackson Herveaux testét egy vízzel töltött gabona silóban találták meg a család egy régi farmján. Habár az újságok beszámoltak néhány sérülésről, világos volt, hogy a vadállatok megrágták a csontjait. Az volt a teória, hogy az idősebb Herveaux beleesett a silóba és eltörte a lábát, mikor földet ért. Próbált kimászni és félig kihúzta magát, de aztán elájult. Mivel senki sem tudta, hogy a farmra ment, senki sem sietett a segítségére, legalább is az elmélet szerint, és teljesen egyedül halt meg.

Az emberek többsége gyanúsnak találta Jackson halálát, többek között a mellettem álló férfi is.

- Nem beszéltem Alcide-del, mióta megtalálták az apját.-mondtam őszintén.

-Te jó isten, tényleg sajnálom, hogy így alakult.- mondta Coughlin nyomozó, úgy téve, mintha nem látná, hogy az esti randim áll mellettem.- Maguk ketten tényleg nagyon szép pár voltak.

- Sookie nagyon csinos, nem számít, kivel van.-mondta Quinn.

Rámosolyogtam, és ő visszamosolygott. Biztos volt, hogy helyesen cselekedett.

- Ha velem jön egy percre Miss Stackhouse, felvesszük a vallomását és elmehetnek.

Quinn megszorította a kezem. Figyelmeztetett engem. Várjunk egy percet, ki is a gondolatolvasó? Visszaszorítottam. Tökéletesen tudtam, hogy Coughlin nyomozó azt gondolja, valamiben bűnös vagyok, és meg fog tenni mindent, hogy kiderítse. De ezúttal nem voltam bűnös.

Mi voltunk a célpontok. Kiolvastam a támadók agyából. De miért?

Coughlin nyomozó egy asztalhoz vezetett egy asztalokkal teli teremben, és előhalászott egy nyomtatványt a fiókból. A szobában az élet ment tovább, néhány asztal szabad volt, de a többinél folyt a munka. Pár ember be jött és kiment a szobából, és két asztallal arrébb egy fiatal nyomozó tejfölszőke, rövid hajjal a számítógépén pötyögött. Nagyon elővigyázatos voltam, kitártam az elmém, így tudtam, hogy engem néz, mikor nem látom, és tudtam, hogy Coughlin nyomozó rendelte ide, hogy figyeljen engem, míg a teremben vagyok.

Találkozott a tekintetünk. A felismerés okozta ijedség kölcsönös volt. Láttam őt a falkavezérek küzdelmén. Vércsapat volt. Ő volt Patrick Furnan segédje a párbajban. Rájöttem, hogy csalt. Maria-Star mondta nekem, hogy büntetésként leborotválták a fejét. Habár az jelöltje nyert, a büntetését végrehajtották, és a haja csak most kezdett el kinőni. A rajtakapottak szenvedélyével gyűlölt engem. Félig felemelkedett a székéből, az első gondolata az volt, hogy odajön hozzám és kiveri a szart is belőlem, de amikor rájött, hogy ezt valaki már megpróbálta megtenni, önelégülten mosolygott.

-

- Mi?- Ő a társa.- kérdeztem Coughlin nyomozót. A számítógépét bámulta az olvasószemüvegén keresztül, majd a fiatalabb férfire pillantott és vissza rám.- Igen, ő a társam. A fickó, akivel azon a tetthelyen voltam, ahol találkoztunk, múlt hónapban visszavonult.

- Hogy hívják? Az új társát?

- Miért, ő lesz a következő? Maga úgy tűnik, nem tud megállapodni egy férfinál Miss Stackhouse?

Ha vámpír lettem volna, ő válaszolt volna az én kérdéseimre, és ha tényleg ügyes lettem volna, még azt sem tudta volna, hogy mit csinál.

- Inkább ők nem tudnak megállapodni mellettem, Coulighn nyomozó.- mondtam, mire ő kíváncsian nézett rám. A szőke detektív felé intett.

- Ő Cal. Cal Myers.- úgy tűnt, visszatért régi formájába, mert végigvettük újra az incidenst és én őszinte közönyösséggel válaszoltam kérdéseire. Most az egyszer csak nygaon kicsit ködösítettem.

- Nem csodálkoztam volna- mondtam, mikor befejeztük- ha drogot vettek volna be.

- Sokat tud a drogról, Miss Stackhouse?- kicsi szemeivel újra végigmért.

- Nem tapasztalatból, de természetesen időről időre valaki bejön a bárba, aki bevett valamit, amit nem kellett volna. Ezek a fiatal férfiak kétségtelenül úgy tűntek....mint akik valami hatása alatt állnak.

- Nos a kórházban vért vesznek tőlük és meg fogjuk tudni.

- Vissza kell még jönnöm?

- Hogy azonosítsa őket? Persze.

Nincs más lehetőség.- Oké.- mondtam olyan határozottan és közömbösen, ahogy csak tudtam.- Végeztünk?

- Szerintem igen. - tekintetünk találkozott. kicsi barna szeme gyanúval volt tele. Nem volt értelme megsértődnöm, teljesen igaza volt, volt valami gyanús bennem, valami, amit nem tudott. Coughlin tényleg jó zsaru volt. Hirtelen sajnálni kezdtem őt, próbáltam megtalálni a megfelelő szavakat.

- Ne bízson a társában.- suttogtam, és azt vártam, hogy idehívja Cal-t, és kigúnyol előtte. De valami a tekintetemben vagy a hangomban megakadályozta ebben. A szavaim figyelmeztették arra, ami már titokban átfutott az agyán, talán attól a pillanattól, hogy találkozott a Vérfarkassal.

Nem mondott semmit, egyetlen szót sem. A gondolatai tele voltak félelemmel, félelemmel és iszonyattal...de elhitte, hogy az igazat mondom neki. Egy másodperc után felálltam és elhagytam a szobát. Teljes megkönnyebbülésemre Quinn az előtérben várt.

Egy járőr-nem Boling- visszavitt minket Quinn kocsijához, és a visszaúton csendben ültünk. Quinn kocsija magányosan ragyogott a parkolóban a Strand-nél, ami le volt zárva és sötét volt. Elővette a kulcsait és megnyomta a riasztót, hogy kinyissa az ajtót, majd pedig lassan és fáradtan beszálltunk.

- Hová megyünk?- kérdeztem.

- A Kutyaszőrbe.- felelte.

9. fejezet

(fordította:Ági)

A Kutyaszőr a Kings országút végén volt, nem túl messze a Centenárius Főiskolától. Az épület eleje téglából volt kirakva. Az utcára néző nagy ablakokon átlátszatlan krémszínű függönyök voltak, vettem észre, amint befordultunk az épület bal oldalánál, hogy keresztüldöcögjünk egy sikátoron, amelynek végén volt a parkoló. Leparkoltunk a kis, gyomos területen. Habár gyengén volt bevilágítva, láttam, hogy a talajon üres dobozok, összetört üvegek, használt óvszerek és még sokkal rosszabb dolgok is voltak. A parkolóban állt néhány motor, néhány nem túl drága autó és egy

vagy két Suburban. A hátsó ajtón a NEM BEJÁRAT-CSAK DOLGOZÓKNAK felirat volt olvasható.

Habár a lábaim kétségtelenül tiltakoztak az elviselhetetlen magas sarkú ellen, keresztülmentünk a sikátoron a főbejárathoz. A hideg végigfutott végig a hátamon, ahogy közelebb értünk az ajtóhoz. Aztán olyasmit éreztem, mintha falba ütköztem volna, a bűbáj hirtelen magával ragadott. Egyszerre megálltam. Igyekeztem továbbmenni, de nem tudtam mozdulni. Éreztem a varázslatot. A Kutyaszőr védelem alatt állt. Valaki nagyon szép összeget fizetett azért, hogy az ajtóra távortartó bűbájt szórjanak.

Igyekeztem nem engedni a kényszernek, hogy megforduljak és elsétáljak.

Quinn tett előre néhány lépést, és meglepetten nézett vissza rám, míg rá nem jött, mi történt.- Elfelejtettem.- mondta, ugyanaz a meglepettség tükröződött hangjában.-

Teljesen elfelejtettem, hogy ember vagy.

- Ez bóknak hangzik.- mondtam egy kis erőfeszítéssel. a hűvös éjszaka ellenére a homlokom izzadságtól gyöngyözött. A jobb lábam előrébb mozdult pár centit.

- Gyere.- mondta és felnyalábolt engem, úgy tartva, ahogy Rhett tartotta Scarlett O'Hara-t. Amint az aurája körbeölelt, a kényelmetlen kényszerítő érzést könnyebben el tudtam viselni. Megkönnyebbülten fellélegeztem. A varázslat többé nem emberként ismert fel, legalább is nem meghatározottan. Noha a bár még mindig nem vonzott és enyhén szólva visszataszító volt, be tudtam menni anélkül, hogy belebetegedtem volna.

Talán ez volt a bűbáj utóhatása, de miután beléptünk, a bár még mindig nem vonzott és enyhén szólva visszataszító volt. Nem mondhatom, hogy minden beszélgetés megszűnt, mikor besétáltunk, de határozottan lecsendesedett a zaj, ami betöltötte a bárt. Egy zenegép a „Rossz Hold Kelt Fel”-t játszotta, ami olyan volt, mint a Vértfarkasok nemzeti himnusza, a vértfarkasok zúrzavaros társasága és az alakváltók külön határozták meg önmagukat.

- Emberek nem léphetnek be ide!- egy nagyon fiatal nő szökkent keresztül a bárpulton és sietett felénk. Necc harisnyát viselt és magas sarkú csizmát, vörös bőr mellénnyel- nos a mellény sokkal inkább volt nevezhető melltartónak- és valami fekete anyagot, amit feltételeztem, ő szoknyának nevez. Úgy nézett ki, mintha egy csőtoppot vett volna fel, ami aztán lecsúszott. Olyan szűk volt, hogy azt gondoltam, talán egyszer csak felcsavarodik, mint az ablakon a sötétítőló.

Nem értékelte a mosolyom, mert helyesen gondolta, hogy ez az öltözékének szól.

- Vidd ki innen az emberi seggedet.- mondta és morgott. Szerencsétlenségére nem hangzott valami fenyegetően, mivel semmi gyakorlata sem volt a fenyegetőzésben, amitől én még szélesebben elmosolyodtam. A kihívó ruházatú tini a nagyon új Vértfarkasok önkontrolljával rendelkezett, és hátrahúzta a kezét, hogy bepancsoljon egyet nekem.

Quinn viczorogni kezdett.

A hang belseje mélyéből tört fel, mennydörgő volt, a mély hang betöltötte a bár minden egyes zegzugát. A csapos, egy motoros fazon jelentős hosszúságú szakállal és hajjal, illetve tetkókkal, amik beborították csupasz karjait, lenyúlt a bárpult alá.

Tudtam, hogy elővett egy vadászpuskát.

Nem most először azon gondolkodtam, nem kellene-e felfegyverkezni, mielőtt bárhová is megyek. Törvénytisztelő életem során sosem éreztem szükségét az elmúlt

pár hónapig. A zenegép elhallgatott, és a bár csendje fülsértőbb volt, mint a korábbi zaj.

- Kérlek, ne vedd elő a fegyvert.- mondtam ragyogóan mosolyogva a csaposra. Éreztem, hogy a túl ragyogó vigyortól úgy nézek ki, mint egy idióta.- Békével jöttünk.- tettem hozzá felemelveüres kezeimet.

Egy alakváltó, aki a bárpultnál állt, felnevetett, az ijedtség éles ugatásával. A feszültség oldódott egy fokkal. A fiatal nő kezeit leejtette az oldala mellé, és hátrébb lépett. Tekintete Quinn és köztem cikkázott. A csapos kezei ismét a pult fölött tevékenykedtek.

-Hello Sookie.- mondta egy ismerős hang. Amanda, a vörös hajú Vércsapat, aki Dr. Ludwig-nak sofőrködött tegnap az egyik sötét sarokban lévő asztalnál ült. (Éppenséggel úgy tűnt, hogy a bár csak sötét sarkokkal van tele.)

Amanda-val volt egy tagbaszakadt férfi, aki a 30-as évei végén járt. Mindkettőjük előtt egy pohár ital és egy kosár falatka mix volt. Volt társaságuk is az asztalnál, egy pár ült háttal nekem. Mikor megfordultak, felismertem Alcide-t és Maria-Star-t. Olyan óvatosan fordultak meg, mintha a hirtelen mozdulat kirobbantaná az erőszakot. Maria-Star agya zavaros összevisszaság volt a szorongástól, a gögtől és a feszültségtől. Alcide-é ellentmondásos volt. Nem tudta, hogyan érezzen.

Ez igaz volt mindkettőnkre.

- Hé Amanda.- mondtam, hangom is olyan vidám volt, mint a mosolyom. Nem tudtam abbahagyni a mosolygást.

- Megtiszteltetés, hogy a báromban üdvözölhetem a legendás Quinn-t.- mondta Amanda és felfogtam, bármi más munkát is csinált néha, övé volt a Kutyaszőr.- Csak egy estére ugrottatok át a városba, vagy van valami különleges oka a látogatásotoknak?

Mivel ötletem sem volt, miért jöttünk ide, Quinn-re hagytam a választ, ami nem volt valami jó ötlet véleményem szerint.

- Nagyon jó okunk van rá, habár már régóta meg akartam látogatni a bárodát.- mondta Quinn udvariasa, hogy így felbukkantunk a semmiből.

Amanda bólintott Quinn-nek jelezve, hogy folytassa.

- Ma este megtámadtak engem és a partneremet egy nyilvános helyen civilekkel körülvéve.

Egyikük sem tűnt borzasztóan izgatottnak, vagy megdöbbennek a hír hallatán. Az igaz, hogy Miss Kihívó Divat megvonta csupasz vállait.

-Vércsapatok támadtak meg.- mondta Quinn.

Most megkaptuk a ledöbbszent reakciót. Fejek és kezek rándultak meg és váltak mozdulatlaná. Alcide félig felemelkedett székéből, aztán újra leült.

- Farkasok a Hosszú Fog falkából?- kérdezte Amanda. Hangja hitetlenkedő volt. Quinn vállat vont.- Meg akartak ölni minket, így nem volt időm kérdéseket feltenni. Mindkettő nagyon frissen megharapott farkas volt, és viselkedésükből ítélve be voltak drogozva.

Még ledöbbszentebb reakciók. Felkorbácsoltuk az érzelmeiket.

- Megsérültél?- kérdezte Alcide tőlem, mintha Quinn nem állna éppen mellettem.

Hátrahajtottam a fejem, így nyakam láthatóvá vált. Már nem mosolyogtam. Mostanra a zúzódásoknak, amiket a fiú keze hagyott a nyakamon szépen be kellett lilulniuk.

Törtem a fejem.- Mint a farka barátja, nem vártam, hogy bármi is történhet velem Shreveport-ban.- mondtam.

Azt gondoltam, hogy a farka barátja státuszom nem fog megváltozni az új rendszerrel, vagy legalább is reméltem, hogy nem. Ez volt az ütőkártyám, és ki is játszottam.

- Flood ezredes mondta, hogy Sookie a farka barátja.- mondta Amanda váratlanul. Minden Vértörpe egymásra nézett és úgy tűnt, ebben a pillanatban helyre billent az egyensúly.

- Mi történt a farkaskölykökkel?- kérdezte a motoros a bárpult mögül.

- Élnek.- közölte vele Quinn a legfontosabbat először. Az egész bár fellélegzett, a megkönnyebbüléstől, vagy a sajnálattól? Nem tudtam megmondani.

-A rendőrök elvitték őket.- folytatta Quinn.- Mivel a kölykök emberek előtt támadtak meg minket, nem volt lehetőségünk elkerülni a rendőrök beavatkozását. -

Beszélgünk Cal Myers-ről , míg a bárba jöttünk. Quinn csak egy pillanatra kapta el a Vértörpe zsaru pillantását, de természetesen felismerte őt. Kíváncsian vártam, hogy a társam felhozza-e Cal Myers jelenlétét a rendőrségen, de Quinn nem mondott semmit. És őszintén, miért tegyen megjegyzést egy olyan dologgal kapcsolatban, amit a vértörpek már biztosan tudtak? A Vértörpe farka összetartott a kívülállókkal szemben, mindegy, mennyire megosztottak maguk között.

A rendőrségi beavatkozás farkas ügyekben nyilvánvalóan nem kívánatos volt. Habár Carl Myers jelenléte segítségükre válhatott, minden alapos vizsgálat fokozta a lehetőségét, hogy az emberek tudomást szereznek ezen teremtmények létezéséről, akik a névtelenséget részesítették előnyben. Nem tudtam, hogyan szöktek (vagy másztak vagy szökelek) meg ilyen sokáig előlük. Volt egy olyan meggyőződésem, hogy az ára emberi életekben mérhető.

Alcide azt mondta.- Haza kellene vinned Sookie-t. Fáradt.

Quinn átölelt és magához húzott.- Ha biztosítottok minket arról, hogy a farka a végére jár ennek a kiprovokáló támadásnak, akkor elmegyünk.

Választékos beszéd. Úgy tűnt, Quinn nagyon jártas abban, hogy diplomatikusan és határozottan fejezze ki magát. Elsőpró volt őszintén szólva. Az erő biztosan áradt belőle, és fizikai jelenléte tagadhatatlan volt.

- Át fogjuk adni a farkavezérnek.- mondta Amanda.- Ki fogja vizsgálni, biztos vagyok benne. Valakinek fel kellett bérelnie ezeket a taknyosokat.

- Kezdjük azzal, hogy valaki átváltoztatta őket.- mondta Quinn.- Hacsak nem a farkátok odáig alacsonyodott, hogy megharapta ezeket az utcakölyköket és ránk küldte őket?

Oké, most ellenségessé vált a légkör. Felnéztem magas páromra és felfedeztem, hogy Quinn közel áll hozzá, hogy elvesse a fejét.

- Köszönünk mindent.- mondtam Amanda-nak, újra ragyogóan mosolyogtam-

Alcide, Maria-Star, jó volt látni titeket. Most már megyünk. Hosszú az út Bon Temps-ig.- Ránéztem Motoros Csaposra és Neccharisnya Lányra. A csapos bólintott, a lány haragosan nézett. Feltehetően nem szeretne a legjobb barátom lenni.

Kikecmeregtem Quinn karja alól és kezemet az övébe kulcsoltam.

- Gyere Quinn. Menjünk haza.

Egy hosszú pillanatig úgy tűnt, fel sem ismer. Aztán tekintete kitisztult, ő pedig

lenyugodott.- Persze kicsim.- Búcsút intett a farkasoknak és elindultunk kifelé hátat

fordítva nekik. Noha a kis csapat tagja volt Alcide is, akiben többnyire bíztam, ez egy kényelmetlen pillanat volt számomra.

Nem féltem és nem aggódtam Quinn-nek köszönhetően. Vagy nagyszerűen összpontosított és kontrollálta magát, vagy tényleg nem félt egy bárta való vérfarkastól, ami csodálatra méltó volt, de valahogy...megalapozatlan.

Szerintem a helyes válasz a nagyszerű összpontosítás és önkontroll volt. Akkor jöttem rá, mikor kiértünk a félhomályos parkolóba. Gyorsabban, mint ahogy követni tudtam, én a kocsinak támaszkodtam, a szája pedig az enyémen volt. Egy ijedt másodperc után, átadtam magam a pillanatnak. Az átélt veszély okozta ezt, és ez volt a második alkalom- az első randikon- hogy veszélyben voltunk. Ez rossz ómen?

Elhessegettem ezeket az ésszerű gondolatokat, mikor Quinn ajka és fogai felfedezőútra indultak arra a sebezhető és érzékeny helyre, ahol a nyak kapcsolódik a vállakhoz. Összefüggéstelen hangot hallattam, mert a gyönyör mellett tagadhatatlan fájdalmat éreztem a zúzódásaimnak köszönhetően, mikor megcsókolt ott.

- Sajnálom, sajnálom.- motyogta a bőrömbe, az ajka nem fejezte be az ostromot.

Tudtam, ha leengedem a kezem, meg tudnám érinteni intim testrészét. Nem mondom, hogy nem csábított. De tanultam egy kis óvatosságot azokból a dolgokból, amiken végigmentem..talán nem eleget. Eszembe jutott, hogy nem kellene még és még jobban belebonyolódni ebbe a hévbe, ami megrohamozza a legutolsó idegszállaimat is, és amit Quinn ajka kelt bennem. Húha! Oh, oh, oh.

Nekidőltem. Ez csak egy reflex volt, oké? De hiba volt, mert a keze becsúszott a mellem alá és hüvelykujjával körözni kezdett. Megborzongtam és remegtem. Ő is zihált egy kissé. Olyan volt, mintha beugranánk egy autó ajtaján, amelyik lefelé száguld a sötét úton.

- Oké.-leheltem és egy kicsit elhúzódtam.-Oké, ezt most hagyjuk abba.

- Ühüm.- dűnnyögte a fülembé, nyelvével nyalogatva. Megremegtem.

- Nem csinálom ezt.- mondtam, próbáltam határozottnak tűnni. Aztán eltökéltem magam.- Quinn! Nem szexelek veled ebben a piszkos parkolóban!

- Még egy kicsit sem:

- Nem. Egyáltalán nem!

- A szád (és megcsókolta) ezt mondja, de tested (megcsókolta a vállam) mást mond.

- A számra figyelj öcskös.

- Öcskös?

- Oké. Quinn.

Sóhajtott és felegyenesedett.- Rendben.- mondta. Bánatosan mosolygott.- Sajnálom, nem terveztem, hogy így rád vetem magam.

- Bemenni egy olyan helyre, ahol nem látnak éppen szívesen és sértetlenül kijönni onnan, felizgatja az embert.- mondtam.

Mély levegőt vett.- Igaz.- mondta.

- Nagyon kedvellek.- mondtam. Tudtam, hogy az elméje eléggé letisztult, csaknem azonnal. Ő is kedvelt engem, ebben a pillanatban legszívesebben felkapott volna. A legszívesebben a falhoz szorított volna.

Karomat összefontam magam előtt.- De volt egy pár tapasztalatom, ami arra figyelmeztet, hogy lassítsak le. Nem lassítottam veled ma este. A...a különleges körülmények miatt.- Hirtelen arra vágytam, hogy a kocsiiban üljek. A hátam fáj és egy kis görcsölést éreztem. Egy pillanatra megijedtem, aztán a havi ciklusomra

gondoltam. Már az is elég volt ahhoz, hogy kimerítsen, a tetejébe jött még az izgalom, a horzsolások és az este.

Quinn rám nézett. Tűnődött valamin. Nem tudtam megmondani, mi aggasztja pontosan, de hirtelen megkérdezte.- Melyikünk volt a célpont a színház előtti támadásban?

Oké, az agyából végleg kiürült a szex téma. Jó.- szerinted ez csak egyikünkről szólt? Ez elgondolkodtatta.- Csak feltételeztem.- mondta.

- Azt kell kitalálnunk, ki vette rá őket erre. Szerintem lefizették őket valahogyan- vagy droggal, vagy pénzzel, vagy mindkettővel. Szerinted beszélni fognak?

- Nem hiszem, hogy túléljük az éjszakát a börtönben.

10. fejezet

(fordította:Ági)

Nem az első oldalon hozták le. A helyi hírek között szerepeltek a Shreveport-i újságban. BÖRTÖN GYILKOSSÁG, hirdette a főcím. Sóhajtottam.

A fiatalok arra vártak, hogy elszállítsák őket a cellájukból a Fiatalkorúak Börtönébe, mikor megölték őket éjfél után.

Az újságot minden reggel a felhajtóm végén lévő ládába dobták, ami rögtön a postaláda mellett volt. De már sötétedett, mikor megláttam az újságcikket, ahogy a kocsimban ültem és a Hummingbird út felé hajtottam, hogy dolgozni menjek. Nem merészkedtem ki a házból egészen addig. Aludtam, mostam és egy kicsit kertészkedtem aznap reggel. Senki sem hívott és senki sem látogatott meg. Azt gondoltam, Quinn talán hívni fog, csak hogy ellenőrizze, jól vagyok-e...de nem tette. A két fiatalkorút, akiket megbíztak a támadással, bevitték a rendőrségre, elhelyezték őket egy cellában, hogy megvárják a reggeli buszt, ami a Fiatalkorúak börtönéből érkezett. A fiatalkorúak celláit nem lehetett látni a felnőtt celláitól, és csak a két srácot vitték be aznap este. Mindkettejüket ismeretlen tettes, vagy tettesek fojtották meg. A többi rab nem sérült meg, és senki sem látott semmi gyanúsat. Mindkét fiatal bűnözési rekordokat döntött.- Mindkettő sokszor került összetűzésbe a rendőrséggel.- nyilatkozta egy bennfentes.

- Alaposan át fogjuk vizsgálni az esetet.- nyilatkozta Dan Coughlin nyomozó, reagálva a kérdésekre, aki azt a nyomozást vezette, ami miatt a két fiatal letartóztatták.

- Azután tartóztatták le őket, hogy furcsa viselkedéssel megtámadtak egy párt és a haláluk is elég furcsa.- tette hozzá társa, Cal Myers.- Az igazság ki fog derülni. Különösen baljósnak találtam az egészet.

Letettem az újságot a mellettem lévő ülésre, kiszedtem a halom postámat a postaládából és azokat is magam mellé tettem. Majd a Merlotte-beli műszakom után át fogom nézni.

Teljesen elgondolkoztam, míg a bárhoz mentem. Belefeledkeztem a tegnapi esti két támadó sorsába, és összerándultam, mikor rájöttem, hogy együtt kel dolgoznom Sam új alkalmazottjával. Tanya tekintete ragyogott és nagyon tevékeny volt, amikor megláttam. Sam nagyon örült neki, második alkalommal mondta nekem, hogy milyen elégedett vele, én pedig azt mondtam neki egy kis éllel, hogy ezt már hallottam.

Örültem, mikor észrevettem, hogy Bill bejött és az én részemen lévő asztalhoz ült. Szükségem volt egy mentségre, hogy elmehessek, mielőtt reagálnom kellett volna a Sam fejében körvonalazódó kérdésre: *Miért nem kedveled Tanya-t?*

Nem várhatom, hogy szeressek mindenkit, akivel találkozom, ahogy azt sem, hogy mindenki kedveljen engem. De általában volt valami alapja, ha nem kedveltem valakit, nemcsak a megmagyarázhatatlan gyanakvás és a határozatlan ellenszenv. Habár Tanya valamiféle alakváltó volt, elég jól kellett volna tudnom olvasni a gondolataiban, hogy megerősítse, vagy megcáfolja ösztönös gyanakvásomat. De nem tudtam olvasni Tanya-ban. Elkaptam egy-egy szót, mintha egy halkuló rádióállomást hallgatnék. Gondolhatod, hogy örültem volna, ha találok egy hasonló korú és nemű személyt, aki talán a barátom lehet. Ehelyett megzavarodtam, mikor rájöttem, hogy számomra csukott könyv. Furcsa módon Sam egy szót sem mondott Tanya fajtájáról. Nem mondta, hogy „ő egy vérvakond”, vagy „ő is alakváltó, mint én.” vagy bármi hasonlót.

Rossz kedvem volt, mikor Bill asztalához mentem, hogy felvegyem a rendelését. A rossz kedvem csak fokozódott, mikor megláttam Selah Punphrey-t az ajtóban, ahogy a tömeget pásztázza feltehetően Bill-t keresve. Magamban szitkozódtam egy kicsit, majd sarkon fordultam és elsétáltam. Nem voltam valami profi.

Selah engem bámult, mikor az asztaluk felé pillantottam egy idő után. Arlene vette fel a rendelésüket. Egyszerűen kihallgattam Selah-t, udvariatlan hangulatban voltam. Azon csodálkozott, Bill miért akar mindig itt találkozni vele, mikor a helyiek ennyire barátságatlanok. Nem hitte el, hogy egy olyan jó ítézőképességű és kifinomult férfi, mint Bill, hogyan tudott egy pincérnővel randizni. És mikor meghallotta, hogy még főiskolára sem jártam és ráadásul a nagyanyámat meggyilkolták.

Ettől ellazultam.

Próbáltam fenntartással ugyan, de elfogadni a dolgokat. Végül is elég eredményesen meg tudtam magam védeni a gondolatoktól. És az ember, aki hallgatózik, ritkán hall jó dolgokat, nem? Régi, de igaz mondás. Azt mondtam magamnak (kb. hatodszor) , hogy nincs okom kihallgatnom őt, és hogy túl drasztikus reakció lenne, ha fejbe vágnám, vagy megcibálnám a haját. De a düh csak fokozódott bennem és nem tudtam féken tartani. szinte odavágtam a 3 sört Catfish, Dago és Hoyt asztalára.

- Csináltunk valami rosszat Sookie?- kérdezte Catfish.- Vagy csak a hónapnak abban a szakaszában vagy?

- Nem tettetek semmi rosszat.- feletem. És nem voltam a hónapnak abban a szakaszában. De igen. Éreztem a figyelmeztető fájdalmat a hátamban, a görcsöt a gyomromban és megdagadtak az ujjaim. Kis barátom meglátogatott és felfogtam, hogy ez is hozzájárult az ingerültségemhez.

Bill felé pillantottam és észrevettem, hogy engem bámul, orrcimpája rángatózik. Érezte a vérszagot. A zavar hirtelen belém nyílt és éreztem, hogy elvörösödöm. Egy pillanatra az éhség tisztán kivehető volt az arcán, aztán eltűnt ez az arc kifejezés. Ha már nem sírt viszonzatlan szerelmével a lépcsőmön, legalább szenvedett egy kicsit. Egy kis elégedett mosoly jelent meg az ajkamon, mikor belenéztem a bárpult mögötti tükörbe.

A másik vámpír egy órával később érkezett. Bill-t nézte egy pillanatig, biccentett neki, aztán leült egy asztalhoz Arlene térfelén. Arlene odafurakodott, hogy felvegye a vámpír rendelését. Beszéltek egy percet, de túl elfoglalt voltam ahhoz, hogy őket

figyeljem. Ezenkívül csak Arlene-n keresztül hallhattam volna, mert a vámpírok számomra hallgatnak (ha ha), mint a sír. A következő dolog, amit észrevettem, hogy Arlene a tömegben keresztül felém tart.

- A halott csak veled akar beszélni.- mondta, egyáltalán nem halkította le hangját, ezért minden fej felém fordult. Arlene nem volt finomkodó, vagy tapintatos, az tény. Miután megállapítottam, hogy minden vendég kiszórakozta magát, odamentem a vámpír asztalához.

- Mit tehetek érted?- kérdeztem a tőlem telhető leghalkabb hangon. Tudtam, hogy a vámpír hall engem, hallásuk fenomenális volt és a látásuk sem maradt el mögötte.

- Te vagy Sookie Stackhouse?- kérdezte a vámpír. Nagyon magas volt, majdnem 185 cm magas, és olyan keverék volt, ami borzasztóan jól sült el. Bőre aranyszínű volt, haja sűrű, vastag és sötét. Feltűnő jelenség volt, karjai ékszerekkel voltak tele. A ruhája ezzel ellentétben nagyon egyszerű volt, egy egyszerűen szabott fehér, hosszú ujjú blúz és egy fekete nadrág fekete szandállal.

- Igen.- feleltem.- Segíthetek?- rám nézett olyan arckifejezéssel, amit kétkedésként tudtam meghatározni.

- Pam küldött ide.- mondta.- A nevem Felicia.- Hangja is olyan élénk és egzotikus volt, mint külső megjelenése. A rumos italok és a tengerpart jutott róla eszembe.

- Jó napot Felicia!- mondtam udvariasan.- Remélem, Pam jól van.

Mivel a vámpíroknak nem változott az egészségi állapotuk, ez zavarba ejtő volt Felicia-nak.

- Egész jól néz ki.- mondta a vámpír bizonytalanul.- Azért küldött ide, hogy bemutatkozzam neked.

- Oké, most már ismerlek.- mondtam olyan zavartan, amilyen Felicia is volt.

- Azt mondta, szokásod megölni a Szemfogadó csaposait.- mondta Felicia, kedves özike szemei tele voltak csodálkozással.- Azt mondta, el kell jönnöm hozzád, hogy kegyelemért könyörögjek. De te csak egy egyszerű embernek tűnsz nekem.

Ez Pam.- Csak kötekedett veled.- mondtam olyan tapintatosan, ahogy csak tudtam. Nem hittem, hogy Felicia a legeszesebb alattvaló a bárban. A szuper hallás és a szuper hallás nem eredményez szuper intelligenciát. - Pam és én barátok vagyunk valahogy, és ő szeret zavarba hozni engem. Gondolom veled is ugyan ezt szeretne volna tenni Felicia. sosem bántottam senkit sem szándékosan.- Felicia elfogultnak tűnt.- Igaz, hogy rossz tapasztalataim vannak a Szemfogadó csaposaival, de ez csak egy, hm, véletlen.- gagyogtam.- És én tényleg, igazán csak egy ember vagyok. Miután rágódott a hallottakon egy percig, Felicia megkönnyebbültnek tűnt, amitől még csinosabb lett. Pam -nek gyakran több oka is volt, hogy megtegyen valamit, és csodálkoztam volna, ha csak azért küldte volna Felicia-t ide, hogy szembesüljek a szépségével- ami nyilvánvalóan Eric-nek is feltűnt. Pam talán csak tetézni akarta a bajt. Gyűlölte az unalmas életet.

- Menj vissza Shreveport-ba és érezd jól magad a főnököddel.- mondtam és próbáltam kedvesnek hangzani.

- Eric-ke?- kérdezte a bájos vámpír. Riadtnak tűnt.- Jó neki dolgozni, de nem szeretem a férfiakat.

Az asztalaim felé pillantottam, nem csak azért, hogy lássam, ha valakinek sürgősen szüksége van egy italra, hanem hogy lássam, ha valaki elkapta a beszélgetésünket. Hoyt nyelve úgyszólván kilógott és Catfish úgy nézett ki, mintha fényszórával

világítottak a szemébe. Dago teljesen besokkolt. – Tehát Felicia hogy kerültél Shreveport-ba, ha nem bánod, hogy megkérdezem?- fordultam vissza az új vámpírhoz.

- Ó, a barátom Indira kérte, hogy jöjjenek. Azt mondta, hogy a meló Eric-nél nem olyan rossz.- vont vállat Felicia, hogy megmutassa, mennyire nem volt rossz.- Eric nem vár el szexuális szolgáltatást, ha a nő nem hajlandó rá, és csak egy pár órát kell eltölteni a bárban, meg időről időre különleges apróságokat elvégezni.

- Tehát őt jó főnökként ismerik?

- Ó igen.- Felicia majdhogynem meglepettnek tűnt.- Nem egy balek természetesen. A balek szót egy mondatban sem lehetett említeni Eric-kel.

- És nem tehetsz keresztbe neki. Azt nem felejtí el.- folytatta elgondolkodva. De amíg eleget teszel a kötelességeidnek, te ugyanezt várhatod el tőle.

Bólintottam. Ez többé kevésbé egyezett az én benyomásommal is Eric-kel kapcsolatban, és tudtam, hogy Eric nagyszerű bizonyos dolgokban...noha másokban egyáltalán nem.

- Itt sokkal jobb lesz, mint Arkansas-ban.- mondta Felicia.

- Miért jöttél el Arkansas-ból?- kérdeztem, mert nem tehettem mást. Felicia volt a legegyszerűbb vámpír, akivel valaha találkoztam.

- Peter Threadgill.- felelte. – A király miatt. Elvette a királynőtöket.

A Louisiana-i Sophie-Anne Leclercq hagyományos értelemben nem volt az én királynőm, de kíváncsiságból folytatni akartam a beszélgetést.

- Mi a probléma ezzel a Peter Threadgill-lel?

Ez fogas kérdés volt Felicia-nak. Eltöprengett rajta.- Nagyon haragtartó.- mondta ijedten.- Sosem nyugodott bele, mi is ő. Nem elég, hogy ő a legöregebb és legerősebb vámpír az államban. Mikor király lett-és ezt tervezte évek óta- még mindig nem volt elégedett. Valami baja van az állapotával, érted?

- Úgy mint *Minden állapot, ami királyivá tesz, nem jó állapot, hogy király legyél?*

- Pontosan.- mondta Felicia, mintha nagyon okos lennék, hogy eszembe jutott egy ilyen kifejezés.

- Hónapokig tárgyalt Louisiana-val, még Jade Flower is megunt, annyit hallott a királynőről. Aztán a királynő végül elfogadta a szövetséget. A szertartást követően ehelyett a király ismét mogorva lett. Hirtelen semmi sem volt elég jó neki. Pedig a királynő szerette őt. Mindent megadott neki.- Felicia értetlenül megrázta a fejét a királyi szeszély emlékére.

- Tehát ez nem egy szerelmi házasság volt?

- Ez az utolsó dolog, amiért a vámpír királyok és királynők összeházasodnak.- felelte Felicia.- Most a király meglátogatja New Orleans-t a királynővel és örülök, hogy én az állam másik végén vagyok.

Nem értettem a házaspár látogatásának okát, de biztos voltam benne, hogy előbb-utóbb megértem.

Még több mindent kellett volna megtudnom, de itt volt az ideje, hogy visszamenjek dolgozni.- Köszönöm, hogy meglátogattál Felicia, és ne aggódj. Örülök, hogy Eric-nek dolgozol.- mondtam.

Felicia rám mosolygott káprázatos arckifejezéssel.- Örülök, hogy nem akarsz megölni engem.- mondta.

Egy kicsit tétován visszamosolyogtam rá.

- Biztosítalak, most, hogy ismerlek, esélye sincs, hogy a frászt hozd rám.- folytatta Felicia. Hirtelen egy igazi vámpír nézett rám Felicia szeméből, és én megborzongtam. Végzetes lenne alábecsülni Felicia-t. Okos, nem. Kegyetlen, igen.

- Nem tervezem, hogy a frászt hozzam bárkire, legkevésbé egy vámpírra.- mondtam. Határozottan bólintott, aztán olyan hirtelen siklott ki az ajtón, ahogy megjelent.

- Mi volt ez az egész?- kérdezte Arlene, mikor a bárpultnál vártunk a rendeléseinkre. Észrevettem, hogy Sam szintén figyel.

Vállat vontam.- A Szemfogadóban dolgozik Shreveport-ban és csak meg akart velem ismerkedni.

Arlene rám bámult.- Csak úgy lejelentkeznek nálad? Sookie, kerülnöd kellene a holtakat és több időt kellene töltened az élőkkel.

Meredten néztem rá.- Honnan jött ez az ötleted?

- Tégy úgy, mintha nem mondtam volna semmit.

Arlene-nek soha nem voltak olyan gondolatai, min t ez. Arlene középső neve a tolerancia volt többnyire, mert túl laza volt ahhoz, hogy erkölcsi prédikációt tartson.

- Megleptél.- mondtam kíméletlenül és nagyon óvatosan egy olyan embernek, akit mindig is a barátomnak tartottam.

- Templomba járok Rafe Prudhomme-mal.

Kedveltem Rafe Prudhomme-ot, a békés, 40-es éveiben járó férfit, aki a Pelikán Állami Társaságnál dolgozott. De sosem volt lehetőségem, hogy jobban megismerjem, sosem hallgattam bele a gondolataiba. Talán ez hiba volt. - Milyen templomba jár?- kérdeztem.

- A Nap Közösségének a tagja, annak az új templomnak.

A szívem a torkomban dobogott, majdnem szó szerint. Nem törődtem vele, hogy rámutassak, a Közösség egy csapat vakbuzgóból áll, akik elkötelezték magukat a gyűlölet és a félelem mellett.- Ez nem egy igazi templom, tudod? Vannak követőik a közelben?

-Szándékukban áll.- Arlene elfordult, büntudatosnak tűnt.- Tudom, hogy nem szereted őket. De láttam ott a katolikus papot, Riordan atyát is. Még a felszentelt emberek is elfogadják őket. Az elmúlt két vasárnap este voltunk ott.

- És te hiszel ezekben a dolgokban?

De akkor Arlene egyik vendége kiabált neki, és kétségtelenül boldog volt, hogy elmehet.

Tekintetem találkozott Sam pillantásával, és mindketten nyugtalanok voltunk. A Nap Közössége egy vámpírellenes, kíméletlen szervezet volt és hatásuk terjedt. A Közösség nem kezdeményezett harcokat, de sok helyen hirdették a gyűlölködés és a félelem szélsőséges formáit. Ha a Közösségnek volt egy titkos listájuk a nemkívánatos személyekről, akkor én biztos szerepeltem rajta. A Közösség alapítói, Steve és Sarah Newlin vezették Dallasban a legnagyobb templomukat, ahol én meggátoltam őket a terveikben. Túléltem azóta néhány gyilkossági kísérletet, de mindig meg volt a lehetősége, hogy a Közösség a nyomomra bukkan és rám támad. Láttak engem Dallas-ban, láttak engem Jackson-ban és előbb vagy utóbb rájönnek, ki vagyok és hol élek.

Ez elég aggasztó volt.

10. fejezet

(fordította:Ági)

Nem az első oldalon hozták le. A helyi hírek között szerepeltek a Shreveport-i újságban. BÖRTÖN GYILKOSSÁG, hirdette a főcím. Sóhajtottam.

A fiatalok arra vártak, hogy elszállítsák őket a cellájukból a Fiatalkorúak Börtönébe, mikor megölték őket éjfél után.

Az újságot minden reggel a felhajtóm végén lévő ládába dobták, ami rögtön a postaláda mellett volt. De már sötétedett, mikor megláttam az újságcikket, ahogy a kocsimban ültem és a Hummingbird út felé hajtottam, hogy dolgozni menjek. Nem merészkedtem ki a házból egészen addig. Aludtam, mostam és egy kicsit kertészkedtem aznap reggel. Senki sem hívott és senki sem látogatott meg. Azt gondoltam, Quinn talán hívni fog, csak hogy ellenőrizze, jól vagyok-e...de nem tette. A két fiatalkorút, akiket megbíztak a támadással, bevitték a rendőrségre, elhelyezték őket egy cellában, hogy megvárják a reggeli buszt, ami a Fiatalkorúak börtönéből érkezett. A fiatalkorúak celláit nem lehetett látni a felnőtt celláitól, és csak a két srácot vitték be aznap este. Mindkettejüket ismeretlen tettes, vagy tettesek fojtották meg. A többi rab nem sérült meg, és senki sem látott semmi gyanúsat. Mindkét fiatal bűnözési rekordokat döntött.- Mindkettő sokszor került összetűzésbe a rendőrséggel.- nyilatkozta egy bennfentes.

- Alaposan át fogjuk vizsgálni az esetet.- nyilatkozta Dan Coughlin nyomozó, reagálva a kérdésekre, aki azt a nyomozást vezette, ami miatt a két fiatal letartóztatták.

- Azután tartóztatták le őket, hogy furcsa viselkedéssel megtámadtak egy párt és a haláluk is elég furcsa.- tette hozzá társa, Cal Myers.- Az igazság ki fog derülni. Különösen baljósnak találtam az egészet.

Letettem az újságot a mellettem lévő ülésre, kiszedtem a halom postámat a postaládából és azokat is magam mellé tettem. Majd a Merlotte-beli műszakom után át fogom nézni.

Teljesen elgondolkoztam, míg a bárhoz mentem. Belefeledkeztem a tegnapi két támadó sorsába, és összerándultam, mikor rájöttem, hogy együtt kel dolgoznom Sam új alkalmazottjával. Tanya tekintete ragyogott és nagyon tevékeny volt, amikor megláttam. Sam nagyon örült neki, második alkalommal mondta nekem, hogy milyen elégedett vele, én pedig azt mondtam neki egy kis éllel, hogy ezt már hallottam.

Örültem, mikor észrevettem, hogy Bill bejött és az én részemen lévő asztalhoz ült. Szükségem volt egy mentségre, hogy elmehessek, mielőtt reagálnom kellett volna a Sam fejében körvonalazódó kérdésre: *Miért nem kedveled Tanya-t?*

Nem várhatom, hogy szeressek mindenkit, akivel találkozom, ahogy azt sem, hogy mindenki kedveljen engem. De általában volt valami alapja, ha nem kedveltem valakit, nemcsak a megmagyarázhatatlan gyanakvás és a határozatlan ellenszenv. Habár Tanya valamiféle alakváltó volt, elég jól kellett volna tudnom olvasni a gondolataiban, hogy megerősítse, vagy megcáfolja ösztönös gyanakvásomat. De nem tudtam olvasni Tanya-ban. Elkaptam egy-egy szót, mintha egy halkuló rádióállomást hallgatnék. Gondolhatod, hogy örültem volna, ha találok egy hasonló korú és nemű személyt, aki talán a barátom lehet. Ehelyett megzavarodtam, mikor rájöttem, hogy

számomra csukott könyv. Furcsa módon Sam egy szót sem mondott Tanya fajtájáról. Nem mondta, hogy „ő egy vérvakond”, vagy „ő is alakváltó, mint én.” vagy bármi hasonlót.

Rossz kedvem volt, mikor Bill asztalához mentem, hogy felvegyem a rendelését. A rossz kedvem csak fokozódott, mikor megláttam Selah Punphrey-t az ajtóban, ahogy a tömeget pásztázza feltehetően Bill-t keresve. Magamban szitkozódtam egy kicsit, majd sarkon fordultam és elsétáltam. Nem voltam valami profi.

Selah engem bámult, mikor az asztaluk felé pillantottam egy idő után. Arlene vette fel a rendelésüket. Egyszerűen kihallgattam Selah-t, udvariatlan hangulatban voltam. Azon csodálkozott, Bill miért akar mindig itt találkozni velem, mikor a helyiek ennyire barátságtalanok. Nem hitte el, hogy egy olyan jó ítélőképességű és kifinomult férfi, mint Bill, hogyan tudott egy pincérnővel randizni. És mikor meghallotta, hogy még főiskolára sem jártam és ráadásul a nagyanyámat meggyilkolták.

Ettől ellazultam.

Próbáltam fenntartással ugyan, de elfogadni a dolgokat. Végül is elég eredményesen meg tudtam magam védeni a gondolatoktól. És az ember, aki hallgatózik, ritkán hall jó dolgokat, nem? Régi, de igaz mondás. Azt mondtam magamnak (kb. hatodszor) , hogy nincs okom kihallgatnom őt, és hogy túl drasztikus reakció lenne, ha fejbe vágnám, vagy megcibálnám a haját. De a düh csak fokozódott bennem és nem tudtam féken tartani. szinte odavágtam a 3 sört Catfish, Dago és Hoyt asztalára.

- Csináltunk valami rosszat Sookie?- kérdezte Catfish.- Vagy csak a hónapnak abban a szakaszában vagy?

- Nem tettetek semmi rosszat.- feletem. És nem voltam a hónapnak abban a szakaszában. De igen. Éreztem a figyelmeztető fájdalmat a hátamban, a görcsöt a gyomromban és megdagadtak az ujjaim. Kis barátom meglátogatott és felfogtam, hogy ez is hozzájárult az ingerültségemhez.

Bill felé pillantottam és észrevettem, hogy engem bámul, orrcimpája rángatózik. Érezte a vérszagot. A zavar hirtelen belém nyílalt és éreztem, hogy elvörösödöm. Egy pillanatra az éhség tisztán kivehető volt az arcán, aztán eltűnt ez az arckifejezés. Ha már nem sírt viszonzatlan szerelmével a lépcsőmön, legalább szenvedett egy kicsit. Egy kis elégedett mosoly jelent meg az ajkamon, mikor belenéztem a bárpult mögötti tükörbe.

A másik vámpír egy órával később érkezett. Bill-t nézte egy pillanatig, biccentett neki, aztán leült egy asztalhoz Arlene térfelén. Arlene odafurakodott, hogy felvegye a vámpír rendelését. Beszéltek egy percet, de túl elfoglalt voltam ahhoz, hogy őket figyeljem. Ezenkívül csak Arlene-n keresztül hallhattam volna, mert a vámpírok számomra hallgatnak (ha ha), mint a sír. A következő dolog, amit észrevettem, hogy Arlene a tömegén keresztül felém tart.

- A halott csaj veled akar beszélni.- mondta, egyáltalán nem halkította le hangját, ezért minden fej felém fordult. Arlene nem volt finomkodó, vagy tapintatos, az tény. Miután megállapítottam, hogy minden vendég kiszórakozta magát, odamentem a vámpír asztalához.

- Mit tehetek érted?- kérdeztem a tőlem telhető leghalkabb hangon. Tudtam, hogy a vámpír hall engem, hallásuk fenomenális volt és a látásuk sem maradt el mögöttem.

- Te vagy Sookie Stackhouse?- kérdezte a vámpír. Nagyon magas volt, majdnem 185 cm magas, és olyan keverék volt, ami borzasztóan jól sült el. Bőre arany színű volt,

haja sűrű, vastag és sötét. Feltűnő jelenség volt, karjai ékszerekkel voltak tele. A ruhája ezzel ellentétben nagyon egyszerű volt, egy egyszerűen szabott fehér, hosszú ujjú blúz és egy fekete nadrág fekete szandállal.

- Igen.- feleltem.- Segíthetek?- rám nézett olyan arckifejezéssel, amit kételkedésként tudtam meghatározni.

- Pam küldött ide.- mondta.- A nevem Felicia.- Hangja is olyan élénk és egzotikus volt, mint külső megjelenése. A rumos italok és a tengerpart jutott róla eszembe.

- Jó napot Felicia!- mondtam udvariasan.- Remélem, Pam jól van.

Mivel a vámpíroknak nem változott az egészségi állapotuk, ez zavarba ejtő volt Felicia-nak.

- Egész jól néz ki.- mondta a vámpír bizonytalanul.- Azért küldött ide, hogy bemutatkozzam neked.

- Oké, most már ismerlek.- mondtam olyan zavartan, amilyen Felicia is volt.

- Azt mondta, szokásod megölni a Szemfogadó csaposait.- mondta Felicia, kedves őzike szemei tele voltak csodálkozással.- Azt mondta, el kell jönnöm hozzád, hogy kegyelemért könyörögjek. De te csak egy egyszerű embernek tűnsz nekem.

Ez Pam.- Csak kötekedett veled.- mondtam olyan tapintatosan, ahogy csak tudtam.

Nem hittem, hogy Felicia a legeszesebb alattvaló a bárban. A szuper hallás és a szuper hallás nem eredményez szuper intelligenciát. - Pam és én barátok vagyunk

valahogy, és ős szeret zavarba hozni engem. Gondolom veled is ugyan ezt szeretne volna tenni Felicia. sosem bántottam senkit sem szándékosan.- Felicia elfogultnak

tűnt.- Igaz, hogy rossz tapasztalataim vannak a Szemfogadó csaposaival, de ez csak egy, hm, véletlen.- gagyogtam.- És én tényleg, igazán csak egy ember vagyok.

Miután rágódott a hallottakon egy percig, Felicia megkönnyebbültnek tűnt, amitől még csinosabb lett. Pam -nek gyakran több oka is volt, hogy megtegyen valamit, és

csodálkoztam volna, ha csak azért küldte volna Felicia-t ide, hogy szembesüljek a szépségével- ami nyilvánvalóan Eric-nek is feltűnt. Pam talán csak tetézni akarta a

bajt. Gyűlölte az unalmas életet.

- Menj vissza Shreveport-ba és érezd jól magad a főnököddel.- mondtam és próbáltam kedvesnek hangzani.

- Eric-vel?- kérdezte a bájos vámpír. Riadtnak tűnt.- Jó neki dolgozni, de nem szeretem a férfiakat.

Az asztalaim felé pillantottam, nem csak azért, hogy lássam, ha valakinek sürgősen szüksége van egy italra, hanem hogy lássam, ha valaki elkapta a beszélgetésünket.

Hoyt nyelve úgyszólván kilógott és Catfish úgy nézett ki, mintha fényszóróval világítottak a szemébe. Dago teljesen besokkolt. - Tehát Felicia hogy kerültél

Shreveport-ba, ha nem bánod, hogy megkérdem?- fordultam vissza az új vámpírhoz.

- Ó, a barátom Indira kérte, hogy jöjjenek. Azt mondta, hogy a meló Eric-nél nem olyan rossz.- vont vállat Felicia, hogy megmutassa, mennyire nem volt rossz.- Eric nem vár el szexuális szolgáltatást, ha a nő nem hajlandó rá, és csak egy pár órát kell eltölteni a bárban, meg időről időre különleges apróságokat elvégezni.

- Tehát őt jó főnökként ismerik?

- Ó igen.- Felicia majdhogynem meglepettnak tűnt.- Nem egy balek természetesen. A balek szót egy mondatban sem lehetett említeni Eric-vel.

- És nem tehetsz keresztbe neki. Azt nem felejt el.- folytatta elgondolkodva. De amíg eleget teszel a kötelességeidnek, te ugyanezt várhatod el tőle.

Bólintottam. Ez többé kevésbé egyezett az én benyomásommal is Eric-vel kapcsolatban, és tudtam, hogy Eric nagyszerű bizonyos dolgokban...noha másokban egyáltalán nem.

- Itt sokkal jobb lesz, mint Arkansas-ban.- mondta Felicia.

- Miért jöttél el Arkansas-ból?- kérdeztem, mert nem tehettem mást. Felicia volt a legegyszerűbb vámpír, akivel valaha találkoztam.

- Peter Threadgill.- felelte. - A király miatt. Elvette a királynőtöket.

A Louisiana-i Sophie-Anne Leclerc hagyományos értelemben nem volt az én királynőm, de kíváncsiságból folytatni akartam a beszélgetést.

- Mi a probléma ezzel a Peter Threadgill-lel?

Ez fogas kérdés volt Felicia-nak. Eltöprengett rajta.- Nagyon haragtartó.- mondta ijedten.- Sosem nyugodott bele, mi is ő. Nem elég, hogy ő a legöregebb és legerősebb vámpír az államban. Mikor király lett-és ezt tervezte évek óta- még mindig nem volt elégedett. Valami baja van az állapotával, érted?

- Úgy mint *Minden állapot, ami királyivá tesz, nem jó állapot, hogy király legyek?*

- Pontosan.- mondta Felicia, mintha nagyon okos lennék, hogy eszembe jutott egy ilyen kifejezés.

- Hónapokig tárgyalt Louisiana-val, még Jade Flower is megunt, annyit hallott a királynőről. Aztán a királynő végül elfogadta a szövetséget. A szertartást követően ehelyett a király ismét mogorva lett. Hirtelen semmi sem volt elég jó neki. Pedig a királynő szerette őt. Mindent megadott neki.- Felicia értetlenül megrázta a fejét a királyi szeszély emlékére.

- Tehát ez nem egy szerelmi házasság volt?

- Ez az utolsó dolog, amiért a vámpír királyok és királynők összeházasodnak.- felelte Felicia.- Most a király meglátogatja New Orleans-t a királynővel és örülök, hogy én az állam másik végén vagyok.

Nem értettem a házaspár látogatásának okát, de biztos voltam benne, hogy előbb-utóbb megértem.

Még több mindent kellett volna megtudnom, de itt volt az ideje, hogy visszamenjek dolgozni.- Köszönöm, hogy meglátogattál Felicia, és ne aggódj. Örülök, hogy Eric-nek dolgozol.- mondtam.

Felicia rám mosolygott káprázatos arckifejezéssel.- Örülök, hogy nem akarsz megölni engem.- mondta.

Egy kicsit tétován visszamosolyogtam rá.

- Biztosítalak, most, hogy ismerlek, esélye sincs, hogy a frászt hozd rám.- folytatta Felicia. Hirtelen egy igazi vámpír nézett rám Felicia szeméből, és én megborzongtam. Végzetes lenne alábecsülni Felicia-t. Okos, nem. Kegyetlen, igen.

- Nem tervezem, hogy a frászt hozzam bárkire, legkevésbé egy vámpírra.- mondtam. Határozottan bólintott, aztán olyan hirtelen siklott ki az ajtón, ahogy megjelent.

- Mi volt ez az egész?- kérdezte Arlene, mikor a bárpultnál vártunk a rendeléseinkre. Észrevettem, hogy Sam szintén figyel.

Vállat vontam.- A Szemfogadóban dolgozik Shreveport-ban és csak meg akart velem ismerkedni.

Arlene rám bámult.- Csak úgy lejelentkeznek nálad? Sookie, kerülnöd kellene a holtakat és több időt kellene töltened az élőkkel.

Meredten néztem rá.- Honnan jött ez az ötleted?

- Tégy úgy, mintha nem mondtam volna semmit.

Arlene-nek soha nem voltak olyan gondolatai, min t ez. Arlene középső neve a tolerancia volt többnyire, mert túl laza volt ahhoz, hogy erkölcsi prédikációt tartson.

- Megleptél.- mondtam kíméletlenül és nagyon óvatosan egy olyan embernek, akit mindig is a barátomnak tartottam.

- Templomba járok Rafe Prudhomme-mal.

Kedveltem Rafe Prudhomme-ot, a békés, 40-es éveiben járó férfit, aki a Pelikán Állami Társaságnál dolgozott. De sosem volt lehetőségem, hogy jobban megismerjem, sosem hallgattam bele a gondolataiba. Talán ez hiba volt. – Milyen templomba jár?- kérdeztem.

- A Nap Közösségének a tagja, annak az új templomnak.

A szívem a torkomban dobogott, majdnem szó szerint. Nem törődtem vele, hogy rámutassak, a Közösség egy csapat vakbuzgóból áll, akik elkötelezték magukat a gyűlölet és a félelem mellett.- Ez nem egy igazi templom, tudod? Vannak követőik a közelben?

-Szándékukban áll.- Arlene elfordult, büntudatosnak tűnt.- Tudom, hogy nem szereted őket. De láttam ott a katolikus papot, Riordan atyát is. Még a felszentelt emberek is elfogadják őket. Az elmúlt két vasárnap este voltunk ott.

- És te hiszel ezekben a dolgokban?

De akkor Arlene egyik vendége kiabált neki, és kétségtelenül boldog volt, hogy elmehet.

Tekintetem találkozott Sam pillantásával, és mindketten nyugtalanok voltunk. A Nap Közössége egy vámpírelles, kíméletlen szervezet volt és hatásuk terjedt. A Közösség nem kezdeményezett harcokat, de sok helyen hirdették a gyűlölködés és a félelem szélsőséges formáit. Ha a Közösségnek volt egy titkos listájuk a nemkívánatos személyekről, akkor én biztos szerepeltem rajta. A Közösség alapítói, Steve és Sarah Newlin vezették Dallasban a legnagyobb templomukat, ahol én meggátoltam őket a terveikben. Túléltem azóta néhány gyilkossági kísérletet, de mindig meg volt a lehetősége, hogy a Közösség a nyomomra bukkan és rám támad. Láttak engem Dallas-ban, láttak engem Jackson-ban és előbb vagy utóbb rájönnek, ki vagyok és hol élek.

Ez elég aggasztó volt.

12. fejezet

(fordította: Dahlia)

„Sam,” mondtam, s közben igyekeztem mélyen tartani a hangszínemet, „szükségem van néhány szabadnapra.” Meglepődtem, mikor kopogtam a lakókocsija ajtaján és láttam, hogy vendégei vannak, ugyan láttam az idegen járműveket Sam teherautója mellett parkolni. JB du Rone és Andy Bellefleurt ült a kanapén Sam dohányzóasztala előtt, amin kényelmesen sört és chipszet helyezett el. Sam belebonyolódott abba,

hogy összekösse a hím rítust. "Nézel sportot?" Hozzávetőleg próbáltam nem megdöbbszteni hangzani. Integtettem Sam vállá fölé JB-nek és Andynek, mire ők visszaintegettek: JB lelkesen, Andy kevésbé lelkesen. Ha valakiről azt lehet mondani, hogy kétértelműen integet, na az Ő.

"Uh igen, kosárlabdát. LSU playing... oh, remek. Neked most szükséged lenne szabadságra?"

"Igen," válaszoltam. "Ez olyan vészhelyzet jellegű."

"Tudsz nekem erről mondani valamit?"

"New Orleansba kell mennem, hogy kifosszam az unokatestvérem, Hadley lakását," mondtam.

"És ezt muszáj most? Tudod hogy Tanya még új, és Charlsie azt mondta befejezte egyszer és mindenkorra. Arlene nem olyan megbízható, mint volt, Holly és Danielle pedig az iskolai incidens óta még mindig elég kiszámíthatatlan."

"Sajnálom," mondtam. "Ha akarsz, küldj el és keress valaki mást helyettem, meg fogom érteni." Ez összetörte a szívemet, ahogy mondtam, de korrekt voltam Sammel szemben.

Sam becsukta a lakókocsiját maga mögött majd kilépett a tornácra. Megsebezettnek tűnt. "Sookie," szólalt meg egy másodperc múlva "te legalább öt éven keresztül teljesen megbízható voltál. Talán csak kétszer vagy háromszor kértél szabadságot összesen. Nem foglak kirúgni, mert szükséged van néhány napra."

"Ó. Nos, jó." Éreztem amint elpirul az arcom. Nem szoktam hozzá a dicsérethez. "Liz lánya talán tud segíteni."

"Felhívom a listáról", mondta enyhén. "Hogy mész New Orleansba?"

"Van egy lovagom."

"Ki?" Kérdezte, udvarias hangnemben. Nem akarta, hogy mérges legyenek, amiért ő odafigyel az ügyeimre. (Nem tudtam valami sokat mondani.)

"A királynő ügyvédje," mondtam még halkabban. Noha toleránsak általában a vámpírokkal, a Bon Temps állampolgárai kissé idegesek lehetnek, ha tudnák, hogy az államuk élén egy vámpír áll, és ez a titkos kormány több szempontból bele szól a kormányzásba. Másfelől a Louisiana politika rossz hírneve miatt azt gondolhatnák ez is csak szokásos üzleti ügy.

"Ki fogod takarítani Hadley lakását?"

Elmondtam Samnek az unokatestvérem volt a második az életemben, és végül meghalt.

"Igen. És rá kell jönnöm bárhogyan is, hogy mért hagyott el."

"Ez igazán hirtelennek látszik." Sam gondterhelten tűnt. Beletúrt a kezével a göndör vörös-arany hajába, míg az egy vad fényudvarnak nem látszott a fején. Szüksége lenne egy fodrászra.

"Igen, nekem is. Mr. Cataliades megpróbálta elmondani korábban, de a hírnököt megölték."

Hallottam Andy-t, ahogy ordított a televízióval, mikor kissé felizgatta a heves játék. Furcsa, soha nem gondoltam Andyre sportfickóként, vagy JB-re, vagy bármelyikre, ami azt illeti. Eddig soha nem hallottam embereket sportról gondolkodni, amikor a nők velük voltak egy új konyha szükségességéről beszélgettek, az anyagokról vagy arról, hogy Rudy rossz az algebrában. Mikor hozzá vettem ezt, azon töprengtem, vajon nem ad-e egyfajta biztonságot a tüskés megjegyzések ellen a sport.

„Nem kéne menned,” mondta azonnal Sam. „Ez veszélyesnek hallatszik.” Megvontam a vállam. „Én,” mondtam. „Hadley rám hagyta ezt; tennem kell valamit.”

Távol állt a nyugalomtól, ahogy nézni próbáltam, de lerítt, sikított róla, hogy ez nem tett jót semennyire sem. Sam megint elkezdett beszélni, majd újra fontolóra vette a dolgot. Végül, így szólt: „Ez a pénzről szól, Sook? Szükséged van arra a pénzre, amit rád hagyott?”

„Sam, nem tudom, hogy Hadleynek volt-e egy penny is a nevéen. Ő az unokatestvérem volt, és ezt érte meg kell tennem. Azon kívül...” A műsor azon szélén álltam, elárulom fontos New Orleansi kirándulást, annak ellenére, hogy valaki erősen igyekezett megakadályozni az utazásban.

De Sam hajlott arra, hogy különösen zaklató legyen, ha érintett voltam, nem akartam mindent elmondani, amivel felhergelhetem, amikor aztán úgysem beszélhet le róla semmivel sem. Nem gondolok úgy magamra, mint makacs személyiség, de úgy gondolom ez az utolsó dolog, amit megtehetek az unokatestvéremért.

„Mi van Jason örökségével?” Vetette fel Sam miközben megfogta a kezemet. „Ő szintén Hadley unokatestvére volt.”

„Kétségkívül, bár ő és Hadley eléggé távol álltak egymástól a vége felé” mondtam. „Ez az oka, amiért rám hagyta a holmijait. Azon kívül Jason most jócskán felvitte a dolgát.”

„A főnökösködő Hoyt mellett lévő nők közül mindnek elcsavarta a fejét, ki fog elég hosszú ideig mellette maradni, mi?” Csak ámultam Samen. Tudtam, ő nem nagy rajongója a bátyámnak, de nem gondoltam volna, ilyen nagy elidegenedésre.

„Igen valóban” mondtam olyan hideg és fagyos hangon akár egy söröskorsó. Nem akartam megmagyarázni a bátyám barátnőivel való kudarcát, így a küszöbön állva, különösen nem Samnek. Sam félrenézett miközben undorában megrázta a fejét.

„Sajnálom, Sookie, igazán sajnálom. Csak arra gondolom, hogy Jasonnak több figyelmet kellene szentelnie annak az egyetlen nővérenek, akije van. Annyira hűségese vagy hozzá.”

„Sose engedné meg, hogy bármi bajom essen,” mondtam, zavartan. „Jason kiállna mellettem.”

Előtte szólt Sam, „Hogyne” némi kételyt éreztem az elméjében.

„Nekem mennem kell csomagolni,” mondtam. Utáltam elsétálni. Nem számít, mit gondol Jasonról, Sam fontos nekem, és ezzel a kétségbeeséssel itt hagyni őt, kicsit bántott engem. De hallottam a lakókocsiban embereket, akik valamennyi játszmánál üvöltésben törtek ki, és tudtam, meg kell engednem neki, hogy visszatérjen a vendégeihez és a vasárnap délutáni szórakozásához. Megpuszilta az arcomat.

„Hívj, ha szükséged van rám,” mondta, s közben úgy nézett, mintha sokkal többet szeretne mondani. Bólintottam majd elfordultam, és lementem a lépcsőn az autómhoz.

„Bill, azt mondtad, hogy velem akarsz jönni New Orleansba, amikor kipakolom Hadley birtokát?” Végül teljesen besötétedett, mire sikerült felhívnom Billt. Selah Pumphrey vette fel a telefont majd egy igen hűvös hangnemben szólt Billnek, beszéljen velem.

„Tessék.”

„Mr. Cataliades itt van, de hamarosan indulni készül”

„Szólhattál volna korábban, mikor megtudtad, hogy jön.” Bill nem hangzott dühösnek vagy meglepettnek.

„Küldött egy hírnököt, de megölték az erdőben.”

„Megtaláltad a testet?”

„Nem, a lány, aki vele jött. A neve Diantha.”

„Akkor Gladiola volt, aki meghalt.”

„Igen,” lepődtem meg. „Honnan ismered?”

Bill mondta „Amikor az államba jössz elég csak udvariasan bejelentkezni a királynőnél vagy a királynál, és maradhatsz, amíg a kedved tartja. Néha-néha láttam a lányokat, mióta a királynő hírnökeiként működtek.”

Ránéztem a telefonra amit a kezemben tartottam, sokként tört rám a látvány, hirtelen azt hittem Bill arcát látom. Nem segített, de arra gondoltam ez csupán a képzeletem szüleménye. Bill besétált a fák közé... Gladiolát pedig megölték az erdőben.

Csendben és hatékonyan végeztek vele, valaki olyan aki jártas a természetfölötti tudományban, valaki aki tudja hogyan használjon egy acélkardot, aki elég erős ahhoz, hogy keresztül suhintson egy karddal Gladiola testén.

Ez mind jellemzőek voltak egy vámpírra – de a természetfölötti teremtmények bármelyike ugyanezt megtehetné.

Elég közel kellett lennie, hogy kezelni tudja a kardot, a gyilkos szuper gyors volt vagy eléggé ártalmatlannak nézett ki. Gladiola nem sejtette, hogy meg fogják ölni. Talán ismerte a gyilkost.

Gladiola kicsi testét az út mellett hagyták, gondatlanul a bokorba dobva... a gyilkos nem törődött azzal, hogy a testét megtalálják vagy sem, és persze a démoni rothadás hiányával sem számolt. A csönd volt az összes, amit a gyilkos akarhatott. Miért ölték meg? Az üzenetben, egész történetet megkaptam az erős ügyvédtől, aki támogatott engem a készülő New Orleansi kirándulásomra. egyébként is mentem volna, de Gladiolának nem nyílt alkalma rá, hogy kézbesítse az üzenetet. Tehát mit ért, hogy elhallgattatták őt? A két vagy háromnapi tudatlanságomon ez mit változtat? Nem tűnt valami nagy indítéknak.

Bill arra várt, hogy végre befejezzem a hosszú szünetet a beszélgetésünk között, ez azok közé a dolgok közé tartozott, amit mindig is kedveltem benne. Nem tartotta szükségesnek a beszélgetések közötti hosszú szünetet.

„Elégették a felhajtómon a lányt,” mondtam.

„Persze. E z az egyetlen módja annak, hogy akármitől szabaduljanak démonvérrel,” szólt Bill szórakozottan, mintha mélyebben másról gondolkodott volna.

„Persze? Miből gondolták, hogy én tudom ezt?”

„Legalább most már tudod. A bogarak nem rágják meg őket és a testek nem romlanak meg, és a szex velük igen fájdalmas, mondhatni korrozív érzést nyújt. „

„Diantha annyira élénknek és engedelmesnek látszik.”

„Hogyne, amikor a nagybácsijával van.”

„Mr. Cataliades a nagybácsija,” kérdeztem. „Aki Glad nagybácsija is?”

„Oh, igen. Cataliades javarészt démon, de a fél testvére, Nergal teljes démon.

Nergalnek több fél-emberi gyereke volt. Nyilvánvalóan mind különböző anyáktól.”

Nem voltam biztos abban miért is annyira nyilvánvaló ez, de nem akartam megkérdezni erről.

„Megengeded Selah-nak, hogy mindezt ő is hallja?”

„Nem, a fürdőszobában van, zuhanyozik.”

Rendben, nyugodj le, ne féltékenykedj. És irigylem: Selah-nak meg volt a tudatlanság luxusa, amíg nekem nem. Micsoda egy jobb világ volt ez, amíg nem tudtál az élet természetfölötti oldaláról.

Persze, akkor éppen éhínség miatt kellett aggódnod, háborúznod kellett, sorozatgyilkosok, AIDS, szökőárok, idős kor, és az Ebola vírus.

„Figyelj, Sookie,” mondtam magamnak, mire Bill: tessék nekem szóltál?

Megráztam a fejemet.

„Figyelj, Bill, ha velem meg az ügyvéddel New Orleansba akarsz jönni, készülj el az elkövetkező harminc percben. Különben fel fog sülni az állad.” Letettem a kagylót.

Nekem minderről, az jutott eszembe az egész meghajtóm olyan, mint a Big Easy.

„Itt lesz, vagy nem a következő harminc percben” kiáltottam a bejáratához vezető folyosón az ügyvédnek.

„Jó hallom” kiáltott vissza Mr. Cataliades. Diantha mellett állt, amíg az a fekete piszkot locsolta le a kavicsaimról.

Visszaügettem a szobámhoz és becsomagoltam a fogkefémét. Csökkentettem a szellemi névsoromat. Otthagytam Jason üzenetrögzítőjén egy üzenetet, megkérdeztem Tarát, hogy elmenne-e a postámért és papírjaimért minden nap, illetve megöntözné-e azt a néhány szobanövényemet (a nagyanyám azt hitte, hogy a növények, mint madarak és kutyák kintre tartoznak; elég ironikus, de szereztem néhány szobanövényt, miután meghalt, és keményen igyekszem élve tartani őket).

Quinn!

Ő nem volt a mobiltelefonja közelében, vagy nem akart válaszolni erre, mindenesetre hagytam neki egy hangposta-üzenetet. Csak a második randik, és nekem máris törölnöm kellett.

Erősen meg kell gondolnom mit, mondok el neki, és mennyit. „Nekem New Orleansba kell mennem, hogy kitakarítsam az unokatestvérem lakását,” mondtam.

„Ő egyedül élt a Chloe Streeten, és nem tudom, hogy van-e telefonja vagy sem.

Úgyhogy majd hívni foglak, amikor visszaérek. Sajnálom, hogy másképp alakultak a terveink.” Remélem, elhiszi, hogy hitelesen sajnálkoztam és nem csak nem szeretnék vele vacsorázni.

Bill éppen akkor érkezett, amikor kivittem a zsákomat az autóba. Egy hátizsákja volt csupán, ami megütött engem, annyira vicces volt. Elnyomtam a mosolyomat, amikor láttam az arcát. Bill még egy vámpírnak is sápadtnak és nyúzotttnak tűnt. Figyelmen kívül hagyott engem.

„Cataliades,” mondta egy bólintással. „Stoppolhatok egy utat veled, ha az illik hozzád. Sajnálom a veszteséged.” Bólintott Dianthának, aki hosszú, dühös monológokat váltogatott egy olyan nyelvben, amit nem értettem azzal az elég fagyott arcú merev tekintettel, amit a mély ütéssel hoztam kapcsolatba.

„Az unokahúgom meghalt egy időszerűtlen halálban,” mondta megfontoltan Cataliades. „Nem fog megtorlatlan maradni”

„Persze, hogy nem,” mondta a hűvösen Bill. Amíg Diantha adogatta a csomagokat, addig Bill az autó hátuljának mélységeibe temetkezett, hogy bedobja a hátizsákját.

Bezártam a bejáratit ajtót magam mögött és lesiettem a lépcsőn, hogy én is betegyem a zsákomat, az övé mellé. Elkaptam egy pillantását, mielőtt észrevette volna a

közelítésemet, és az a pillantás megrázó volt.
Bill kétségbeesettnek tűnt.

13. fejezet

(fordította:Ági)

Voltak pillanatok az út során, mikor úgy éreztem, mintha minden gondolatom megosztanám a társaimmal. Mr. Cataliades vezetett pár órát, majd Dianthia vette át a kormányt. Bill és az ügyvéd nem sokat beszéltek, nekem pedig túl sok gondolat kavargott a fejemben ahhoz, hogy csevegjek, így csendben ültünk.

Olyan kényelmesen éreztem magam, mint soha más járműben. A hátsó ülésben ültem egyedül, míg Bill és az ügyvéd velem szemben foglaltak helyet. A limuzin maga volt a szentírás a luxusautók között, legalább is az én szememben. A bőrkárpitozás és a párnázat az utazást az n-dik hatványra emelte, a limuzinban kényelmesen elfért az ember lába, fel volt szerelve ásványvízzel, szintetikus vérrel és egy kis harapnivalóval. Mr. Cataliades imádta a Cheetos-t.

Lecsuktam a szemem és kiterjesztettem az elmémet egy kicsit. Bill agyában, természetesen, a nagy semmi volt, és Mr. Cataliades agya is közel járt ehhez. Az ő elméje alacsony szintű zümmögést sugárzott, ami majdhogynem megnyugtató volt, mert ugyanaz a kisugárzás vibrált Dianthia agyából is, csak magasabb szinten. A Sam-mel történt beszélgetésem gondolkodtam, és addig akartam folytatni, míg a végére nem érek. Mikor átgondoltam, úgy döntöttem, megosztom.

-Mr. Cataliades.- mondtam és a nagy férfi kinyitotta a szemét. Bill már engem nézett. Valami volt Bill agyában, valami furcsa.- Tudja szerda este, mikor a lány állítólag megjelent az ajtómban, hallottam valamit az erdőben.

Az ügyvéd bólintott. Bill bólintott.

-Tehát feltételezhetjük, hogy aznap este ölték meg.

Ismét mindketten bólintottak.

- De miért? Bárki is tette, tudta, hogy maga előbb vagy utóbb kapcsolatba lép velem, vagy eljön hozzám, hogy megtudja, mi történt. Mégha a gyilkos nem is tudott az üzenetről, amit Gladiola hozott, inkább előbb, mint utóbb rájöttek volna, hogy a lány eltűnt.

- Ez jogos.- mondta Mr. Cataliades.

- De péntek este engem megtámadtak egy parkolóban, Shreveport-ban.

A bejelentésem megérte a pénzét, elhíheted. Ha mindkét férfit rákötöttem volna egy elektrosokra és áramot vezettem volna beléjük, reakciójuk akkor sem lett volna erőteljesebb.

- Miért nem mondtad el nekem?- követelte Bill. Szemei izzottak a dühtől, és agyairait kiengedte.

-Miért kellett volna? Már nem járunk együtt. Nem találkozunk rendszeresen.

- Szóval ez a büntetésed, mert más valakivel randizok, hogy eltitkolsz egy ilyen fontos dolgot előlem?

Még legvadabb fantáziáimban (amiben volt egy pár jelenet arról, hogy Bill szakít Selah-val a Merlotte-ban, aztán nyilvánosan beismeri nekem, hogy Selah sosem ért fel velem) sem vártam volna egy ilyen reakciót. Habár nagyon sötét volt a kocsi

belsejében, tudtam, hogy Mr. Cataliades forgatja a szemét. Talán ő is azt gondolta, hogy ez mindennek a teteje.

- Bill én sosem akartalak megbüntetni téged.- mondtam. Legalább is nem gondoltam, hogy ezt tettem. - Nem osztjuk meg az életünket többé. Éppenséggel randiztam, mikor a támadás történt. Hozzászoktam már, hogy nem vagyunk egy pár.

- Kivel randiztál?

- Éppenséggel ez nem tartozik rád, de ez is hozzátartozik a történethez. Quinn-nel randizom.- Egy randink volt és újabbat terveztünk. Ezért mondhatom jelen időben, hogy randizunk, igaz?

- Quinn a tigris.- mondta Bill kifejezéstelenül.

- Le a kalappal Ön előtt, ifjú hölgy!- mondta Mr. Cataliades.- Maga bátor és jó ítélőképességű.

- Nem igazán kértem jóváhagyást.- mondtam olyan közömbösen, ahogy csak tudtam.- Vagy ellenzést, ami azt illeti.- feleltem a kezem jelezve, hogy a téma lezárva.- Beszéljünk arról, amit mondani akartam. A támadók nagyon fiatal Vértfarkasok voltak.

- Vértfarkasok.- mondta Mr. Cataliades. Mivel sötétségben száguldottunk keresztül, nem tudtam megfejtetni az arckifejezését, vagy a hangját.- Milyen fajta Vértfarkasok? Jó kérdés. Az ügyvéd vette a lapot.- Megharapott Vértfarkasok.- mondtam.- És azt hiszem, be is voltak drogozva. - ez elhallgatatta őket.

- Mi történt a támadás alatt és azután?- kérdezte Bill, megtörve a hosszú csendet. Leírtam a támadást és a következményeket.

- Szóval Quinn elvitt téged a Kutyaszorbe.- mondta Bill.- Azt gondolta, hogy ez a megfelelő reakció?

Tudtam, hogy Bill dühös, de mint általában, nem tudtam, hogy miért.

- Talán bevált.- mondta Cataliades. - Figyelembe véve, hogy semmi sem történt a hölgygel, így nyilvánvalóan Quinn fenyegetése hatott.

Próbáltam nem azt mondani, hogy „Mi?”, de gondolom, hogy Bill vámpír szemei látták az értetlenséget az arcomon.

- Kérdőre vonta őket.- mondta Bill még hidegebben, mint általában.- Kifejezte nekik, hogy te a védelme alatt állsz és megsértettek téged a saját felelősségükre. Megvádolta őket, hogy ők állnak a támadás mögött, de ugyanakkor emlékeztette őket, hogy még ha nem is tudtak róla, ők a felelősek azért, hogy előállítsák azt, aki kitervelte.

- Ezt én is megértettem.- mondta türelmesen.- És szerintem Quinn figyelmeztette őket, nem pedig kérdőre vonta. Nagy különbség. Amit nem értek, hogy...semmi sem történhetett a falkában Patrick Furnan tudomása nélkül, igaz? Mivel most előkelő helyen áll a ranglétrán. Miért ne élne tisztességesen Patrick? Miért kavarná fel a helyi állóvizet?

- Micsoda érdekes kérdés.- mondta Cataliades. - Mi az ön válasza Compton?

- Az egyik, ami beugrott...Quinn talán tudja, hogy lázadást szítottak Furnan ellen. Olajat öntött a tűzre azzal, hogy a lázadók tudomására hozta, hogy Furnan megpróbálta megöletni a falka barátját.

Nem haderőről volt szó. Hanem talán a falka 35 tagjáról, talán még többről, ha hozzáadjuk a Barksdale-i Légierő Bázis katonáit. 5 ember is elegendő lenne egy lázadáshoz.

- Miért nem távolítják el egyszerűen?- kérdeztem. Nem értek a politikához, gondolom, ez nyilvánvaló.

Mr. Cataliades rám mosolygott. Sötét volt az autóban, de tudtam. – Ez olyan egyenes, olyan elsőrangú.- mondta. Olyan amerikai. Nos Miss Stackhouse, ez tetszik. A Vértfarkasok beavadulhatnak, de mennyire! De betartják a szabályokat. A falkavezér megölésének büntetése, kivéve a nyílt kihívást, a halál.

- De ki, hm, rendelné el a büntetést, ha a falka titokban tartaná a gyilkosságot?

- Kivéve ha a falka hajlandó lenne megölni az egész Furnan családot, szerintem a Furnan család örömmel tájékoztatná a Vértfarkas társadalmat Patrick meggyilkolásáról. Már talán tudja, hogy a Shreveport-i Vértfarkasok jobbak, mint a többiek. Vannak közöttük kegyetlen gyilkosok, akik nem gondolkodnának Furnan feleségének és gyermekeinek lemészárlásán?

Amanda-ra, Alcide-re és Maria-Star-ra gondoltam.- Ez az egész teljesen más ügy, mint gondoltam.

-Na már most a vámpírokat, ahogy ön is többször találkozhatott vele, előveszik az ilyen csalás miatt.- mondta az ügyvéd.- Nem így van, Mr. Compton?

Különös csend következett.- A vámpíroknak meg kell fizetniük az árát, ha megölnék egy másik vámpírt. - mondta Bill mereven.

- Ha kapcsolatban vannak a klánnal.- mondta Mr. Cataliades szelíden.

- Nem tudtam, hogy a vámpíroknak vannak klánjaik.- mondtam. Állandóan valami újat tanultam.

- Ez egy egészen új elképzelés. Egy kísérlet a vámpír világ szabályozására, ami még kellemesebbé teszi az emberek számára a jelenlétüket. Ha az amerikai modellnek sikere van, a vámpír világ egy hatalmas több nemzetet átívelő testülethez fog hasonlítani a mostani lazán szabályozott, romlott vérszívók gyülekezetéhez képest.

- Vedd el a nemzetiségüket és a hagyományaikat és hajts hasznát belőlük.-

morogtam.- Mint a Wal-Mart kontra Apu Belvárosi Vasárudája.- Mr. Cataliades felnevetett.

- Igaza van Miss Stackhouse. Pontosan. Mindkét tábor jelen lesz a csúcstalálkozón, ahol ez a rész lesz a napirend egyik fő pontja.

-Hagyjuk most, hogy mi fog történni a következő hetekben és térjünk vissza még egy kicsit arra a témára, hogy miért próbálna Patrick Furnan megölni engem? Nem kedvel engem, és tudja, hogy Alcide mellett állnék, ha választanom kellene közöttük, de miért? Nem vagyok fontos. Miért tervelné ki ezt az egészet- keresni két fiút, akik megtennék, megharapni őket, elküldeni őket, hogy elkapjanak engem és Quinn-t – ha nem egy nagy leszámolás miatt?

- Van tehetsége ahhoz, hogy mindig a jó kérdéseket tegye fel, Miss Stackhouse.

Bárcsak az én válaszaim is ilyen jók lennének.

Nos, talán jobb lett volna, ha megtartom magamnak a gondolataimat, ha nem akartam volna információkat kiszedni a társaimból.

Az egyetlen ok, amiért megölték Gladiola-t, legalább is a magamfajta egyszerű ember számára, hogy később jusson el az üzenet hozzám, mi szerint álljak készen a New Orleans-i útra. Tehát Gladiola-nak gondoskodnia kellett volna pár alakról, miután hozzám jött, vagy legalább is fel kellett volna készülnie egy támadásra.

Mondhatni ezért feküdt holtan az erdőben, mikor Quinn-nel randiztam. Whoa.

Honnan tudták a fiatal farkasok, hol találnak engem? Shreveport nem olyan nagy, de

nem őrizhettek minden utat a városban, hogy hátha felbukkanok. Másrészt, ha egy Vértörpe észrevette Quinn-t és engem bemenni a színházba, tudniuk kellett, hogy bent leszek egy darabig, és ez elegendő volt ahhoz, hogy intézkedjenek.

Ha a vezetőjük már korábban tudta, még könnyebb lett volna...ha valaki, mondjuk, tudta korábban, hogy Quinn a színházba fog vinni engem. Ki tudta, hogy Quinn-nel randizom? Nos Tara, mondtam neki, mikor megvettem a ruhát. És említettem Jason-nek, gondolom, mikor felhívtam, hogy Crystal felől érdeklődjek. Pam-nek is mondtam, hogy randim lesz, de nem emlékszem, mondtam-e neki, hogy hova megyek.

És ott volt maga Quinn.

Annyira elszomorodtam ettől az ötlettől, hogy el kellett fojtanom a könnyeimet. Nem ismertem olyan jól Quinn-t, hogy megítéljem a személyiségét az alapján, amennyi időt töltöttem vele...Megtanultam az elmúlt hónapokban, hogy nem ismerhetsz meg igazán valakit rövid idő alatt olyan jól, hogy talán könnyeket ne csaljon a szemedbe. Ez mélységesen megrázott, mivel hozzászoktam ahhoz, hogy nagyon jól, és nagyon gyorsan megismerem az embereket. Jobban ismertem őket, mint valaha sejtették. De hibát követni el néhány természetfelettel kapcsolatban érzelmileg megviselt. Telepátiámnak köszönhető tudásom következtében naív és sebezhető voltam. Most ezekkel a teremtményekkel voltam körülvéve.

A párnázott ülés sarkába húzódtam és lecsuktam a szemem. Elmerültem a saját világomba egy időre, ahová senki sem jutott be. Elaludtam a sötét kocsiban úgy, hogy egy féldémon és egy vámpír ült a szemközti ülésen és egy féldémon vezette az autót.

Mikor felébredtem, a fejem Bill ölében volt. Kezével gyengéden cirógatta a hajam, és ujjai érintésének ismerős érzésétől előntött a békesség és az az izgatottság, amit Bill mindig is képes volt felébreszteni bennem.

Eltartott pár pillanatig, míg rájöttem, hol is vagyunk és mit is csinálunk, aztán felültem, pislogva és kócosan. Mr. Cataliades elég mozdulatlan volt a szemközti ülésen, és hihettem volna, hogy alszik, de ezt lehetetlen volt megállapítani. Ha ember lett volna, biztosan tudtam volna.

- Hol vagyunk?- kérdeztem.

- Majdnem ott.- felelte Bill.- Sookie...

- Hmm?- nyújtózkodtam, ásítottam és egy fogkefére vágytam.

- Segítek neked Hadley lakásában, ha te is akarsz.

Éreztem a gondolataiból, hogy valójában nem is ezt akarta mondani, csak meggondolta magát az utolsó percben.

-Ha segítségre van szükségem, tudom, hová menjek.- válaszoltam. Ez elég félreérthető volt. Kezdtett rossz érzésem lenni Hadley lakásával kapcsolatban. Talán Hadley hagyatéka inkább átok volt, mint áldás. És még félreérthetetlenül kirekesztette Jason-t is, mert cserbenhagyta őt, mikor segítségre volt szüksége, ezért Hadley valószínűleg úgy gondolta, hogy a hagyatéka áldás. Másrészt Hadley vámpír volt, nem ember, és ez megváltoztathatta őt. Ó igen.

Kinézve az ablakon láttam az utcai világítást és néhány autót a homályban. Esett és reggel négy óra volt. Csodálkoztam volna, ha lett volna egy IHOP (étterem szerk.) a közelben. Egyszer voltam egyben. Csodálatos volt. Korábban egyszer voltam New Orleans-ban, mikor középiskolás voltam. Elmentünk az akváriumba, a múzeumba és

a Jackson téri templomba, a St. Louis Katedrálisba. Csodálatos volt valami újat látni, belegondolni, hogy hány ember mehetett már végig ezeken a termeken és hogyan nézhettek ki a saját korukban. Másrészt egy gyenge pajzzsal ellátott telepatának nem olyan jó szórakozás kirándulnia egy csapat tinédzserrel.

Most a társaim fejében még kevésbé tudtam olvasni és egy kicsit veszélyesebbek is voltak.

Egy lakónegyedbe érkeztünk, ahol a limuzin lehúzódt a járdaszegélyhez és megállt.

- Az unokatestvére lakása.- mondta Mr. Cataliades, amint Dianthia kinyitotta az ajtót. Kiszálltam és a járdán vártam, míg Mr. Cataliades kikecmergett a kocsiból, és Bill mögötte rekedt.

Egy kétméteres fallal szemben álltam, amin egy kocsibejáró volt. Nehéz volt megmondani, az utcai lámpák gyenge fényénél, mi van odabent, de úgy tűnt, hogy egy kis udvar egy nagyon szűk úttal, amin a kocsik megfordulhattak. Az udvar közepén volt egy kis zöld terület, habár nem tudtam kivenni az egyes növényeket. A jobb oldali sarokban volt egy szerszámoskamra. Az épület kétszintes volt és L alakú. Kihasználva a területet, az épület fordított L alakban volt megépítve. A jobb oldali ajtó egy hasonló épülethez vezetett, már amennyire meg tudtam mondani. Hadley ajtaja fehér volt sötét zöld redőnnyel.

- Hány lakás van itt és melyik a Hadley-é?- kérdeztem Mr. Cataliades-t, aki mögöttem fújtatott.

- Van egy földszint, ahol a tulajdonos él, és az emelet, ami mostantól az öné, ameddig csak akarja. A királynő fizeti a bérleti díjat, míg az örökséget hitelesítik. Nem gondolta helyesnek, hogy Hadley öröksége az utcára kerüljön.- Még Mr. Cataliades-től is hivatalos volt ez a szöveg.

A kimerültségtől beszélni sem tudtam, és csak annyit tudtam mondani- Nem értem, miért nem tette Hadley dolgait a garázsba. Átnézhettem volna őket egy ilyen helyen is.

- Szokjon hozzá, hogy a királynő így intézi a dolgait.

Nem mintha bármit is tudtam volna mondani erre. - Megtudja nekem mutatni most, hogyan jutok be Hadley lakásába, hogy kicsomagoljak és aludjak egy kicsit?

- Természetesen, természetesen. És hajnalodik, így Mr. Compton-nak el kell mennie a királynő főhadiszállására, hogy meghúzza magát nappalra.- Dianthia már elindult az emeletre, ahogy észrevettem. Az L alakú ház rövidebb részében indult fel, ami a terület hátulján volt. - Itt vannak a kulcsai, Miss Stackhouse. Amint Dianthia lejön, itt hagyjuk önt. A tulajdonossal holnap találkozhat.

- Persze.- mondtam és felvándorogtam az emeletre, a kovácsolt vas korlátba kapaszkodva. Nem ilyennek képzeltem. Azt gondoltam, Hadley a Kingfisher Arm-i lakásokhoz hasonló helyen él, amely Bon Temps egyetlen lakónegyede volt. Ez olyan volt, mint egy ici-pici palota.

Dianthia letette a sporttáskámat és a nagy bőröndömet az egyik ajtó elé a második emeleten. Egy tágas fedett galéria húzódt az ablakok és ajtók alatt a második szinten, ami árnyékról gondoskodott, ha az emberek kiültek a földszintre. Varázslat remegett a francia ablakok és ajtók körül. Felismertem a szagát és éreztem is most már. A lakás nemcsak zárral volt lezárva.

Tétováztam a kulccsal a kezemben.

- Fel fogja ismerni önt.- mondta az ügyvéd az udvarról. Így ügyetlenül kinyitottam az ajtót és belöktem az ajtót. Megcsapott a meleg levegő. A lakás hetek óta zárva volt. Csodálkoztam volna, ha bárki bejött volna kiszellőztetni. Nem volt kellemetlen a levegő, csak állott, így tudtam, hogy a klíma nincs bekapcsolva. Körbetapogattam a legközelebbi kapcsolót és találtam egy lámpát az ajtó jobb oldalán lévő márvány asztalon. Arany fény villant fel a ragyogó keményfa padlón és néhány égerfa antik bútoron (legalább is feltételeztem, hogy égerfa). Még egy lépéssel bentebb léptem a lakásba, próbáltam elképzelni Hadley-t itt, Hadley-t, aki fekete rúzszt viselt, ahogy egy régi fotóján és a cipőit a Payless-ben vásárolta.

- Sookie.- szólalt meg Bill mögöttem, valahogy a tudtomra hozva, hogy az ajtó előtt áll. Nem mondtam, hogy bejöhet.

- Most aludnom kell egy kicsit Bill. Holnap találkozunk. Megkaphatom a királynő telefonszámát?

- Cataliades rakott egy névjegykártyát a táskádba, míg aludtál.

- Ó, jó. Nos, jó éjt.

És becsaptam az ajtót az orra előtt. Goromba voltam, de ő csak álldogált és én nem akartam beszélgetni vele. Megrázott engem, hogy az ölében találtam a fejem, mikor felébredtem, olyan volt, mintha még mindig egy pár lennénk.

Egy perc múlva hallottam, ahogy lemegy a lépcsőn. Sosem voltam megkönnyebbültebb még az életben, hogy egyedül vagyok. Köszönhetően a kocsiban töltött éjszakának és a rövid alvásnak az voltam, és zavarodott voltam, gyűrött és feltétlenül fogat kellett mosnom. Itt az ideje, hogy feltérképezsem a helyet és keressek egy fürdőszobát.

Óvatosan körülnéztem. A rövidebb részében a fordított L betűnek volt a nappali, ahol most álltam. Ebből nyílt a konyha a jobb oldali fallal szemben. A baloldalon, az L betű hosszabbik részében, volt egy folyosó francia ablakokkal, amelyek egyenesen a galériára néztek. A folyosó másik oldalán a fal ajtókkal volt megszakítva.

Táskákkal a kezemben elindultam a folyosón és benéztem minden egyes ajtón. Nem találtam a villanykapcsolót, ami megvilágította volna a folyosót, noha kellett lennie egynek valahol, mivel a lámpák szokásos távolságban helyezkedtek el a plafonon. De elég holdfény szűrődött be a szobák ablakaiból ahhoz, hogy lássam, amit látnom kell. Az első szoba volt a fürdőszoba, hála isten, habár egy pillanat után rájöttem, hogy ez nem Hadley-é. Nagyon kicsi és nagyon tiszta volt, egy keskeny zuhanykabinnal, egy WC-vel és egy mosdóval, nem voltak piperecikkek és személyes dolgok.. Kimentem és benéztem a következő ajtón, felfedezve, hogy egy kis szobába nyílik, amit talán vendégszobaként használtak. Hadley berakott ide egy számítógép asztalt egy számítógéppel, de semmi más nem volt benne, ami érdekelt volna.

Volt még benne egy keskeny ágy, egy könyvespolc teletömve dobozokkal és könyvekkel, és én megígértem magamnak, hogy holnap mindent át fogok nézni. A következő ajtó zárva volt, de kinyitottam, hogy benézzek egy pillanatra. Ez az ajtó egy keskeny, mély gardróbba vezetett, ahol polcok húzódtak dolgokkal tele, amiket nem volt időm azonosítani.

Megkönnyebbülésemre a következő ajtó a nagy fürdőszobába vezetett, amiben zuhanyzó és kád is volt, valamint egy nagy mosdókagyló beépített öltözőasztallal. Az asztal tele volt kozmetikumokkal és egy elektromos hajsütővassal, ami még

mindig be volt dugva. 5 vagy 6 üveg parfüm sorakozott a polcokon és a szennyes tartóban gyűrött törölközők voltak sötét foltokkal tarkítva. Rögtön utána hátrébb is léptem, mert ebből a távolságból ijesztő volt a szaguk. Nem értettem, hogy ez a szag miért nem járta át az egész lakást. Felkaptam a szennyes kosarat, kinyitottam a franciaablakot a folyosó másik oldalán, a kosarat pedig kiraktam. Égve hagytam a lámpát a fürdőben, mert azt terveztem, hogy hamarosan újra felkeresem.

Az utolsó ajtó, ami a jobb sarokban helyezkedett el az előszoba végén, Hadley hálósobájába vezetett. Elég nagy volt, habár nem volt olyan nagy, mint az én hálósobám otthon. Volt benne még egy nagy gardrób, teletömve ruhákkal. Az ágy be volt vetve, ami nem jellemző Hadley-re, és kíváncsi lettem volna, ki volt a lakásban, mióta Hadley-t megölték. Valaki járt itt, mielőtt lepecsételték mágiával. A háló, természetesen, teljesen sötét volt. Az ablakokat gyönyörű festett fatáblák takarták, és volt még két ajtó a szobában. Csak annyi hely volt köztük, ahol egy ember állva elfért.

Letettem a táskáimat a padlóra Hadley komódja mellé, és átkutattam, míg megtaláltam a pipere táskámat és a tamponomat. Visszacamogtam a fürdőbe, kiszabadítottam a fogkefémeket és a fogkrémet a kis táskámból és örömittasan mostam meg a fogaimat és az arcom. Ezután egy kicsit emberibbnek éreztem magam, de nem sokkal. Lekapcsoltam a fürdőszoba lámpáját és lehajtottam az ágytakarót, ami nehéz és világos volt. Az ágynemű annyira ledöbbsentem, hogy csak álltam ott tátott szájjal. Undorító volt, fekete szatén, az Isten szerelmére! És nem is igazi szatén, hanem valami utánzat. Én mindig gyapjút vagy 100%-os pamutot használtam. Akárhogy is semmi kedvem sem volt másik ágyneműre vadászni ezen a reggeli órán. Emellett mi van, ha csak ilyenje volt?

Bemásztam a királyi méretű ágyba- nos inkább becsúsztam a királyi méretű ágyba - és egy vagy két kellemetlen ide-oda csúszkálás után, amit az ágynemű okozott, nagyszerűen aludtam azok között az ágyneműk között.

14. fejezet

(fordította:Ági)

Valaki megfogta a lábamat és azt mondta.- Kelj fel! Kelj fel!- Ijedtemben öntudatlanul felüvöltöttem, szemeimet meresztettem az ismeretlen szobára, mely úszott a napfényben. Egy nő, akit nem ismertem, állt az ágy lábánál.

- Ki az ördög vagy te?- ingerült voltam, de nem féltem. Nem tűnt veszélyesnek.

Velem egykorú lehetett, és nagyon barna volt. Gesztenyebarna haja rövid volt, szeme ragyogó kék, és egy khaki színű rövidnadrágot viselt fehér pulcsit viselt korall színű csőtopja felett. Kicsit előreszaladt az évszakokban.

- Amelia Broadway vagyok, az épület tulajdonosa.

- Miért keltettél fek engem?

- Hallottam Catalides-t az udvaron tegnap este, és kitaláltam, hogy idehozott, hogy kitakarítsd Hadley lakását. Beszélni akartam veled.

- És nem várhattál addig, míg felkelek? És a kulcsodat használtad ahelyett, hogy csengettél volna? Mi a fene bajod van?

Határozottan elképedt. Most először Amelia Broadway úgy nézett ki, mintha felfogta volna, hogy jobban is kezelhette volna a helyzetet. – Nos lássuk. Aggódok.- mondta legyőzötten.

- Igen? Én is.- mondtam.- Csatlakozz a klubhoz. Eléggé aggódok most. Most menj ki innen és várj meg a nappaliban, oké?

- Persze.- mondta.- Azt fogom tenni.

Hagytam, hogy szívverésem lecsillapodjon, mielőtt kicsúszom az ágyból. Aztán gyorsan beágyaztam és kivettem néhány ruhát a táskámból. Becsoszogtam a fürdőbe, vettem egy futó pillantást hívatlan vendégemre, amint a hálóból a fürdőbe mentem. Takarított a nappaliban egy ruhával, ami gyanúsán úgy nézett ki, mint egy férfi flanel ing. O-ké.

Lezuhanyoztam olyan gyorsan, ahogy csak tudtam, feltettem egy kis sminket és mezítláb kijöttem, de előtte felvettem egy farmert és egy kék pólót.

Amelia Broadway befejezte a takarítást és rám nézett.- Nem olyanak tűnsz, mint Hadley.- mondta, és én nem tudtam eldönteni a hangsúlyából, hogy szerinte ez egy jó, vagy rossz dolog.

- Egyáltalán nem vagyok olyan, mint Hadley, az igazat megvallva.- mondtam határozottan.

- Nos ez jó. Hadley elég szörnyű volt.- mondta Amelia váratlanul.- Hoppá. Sajnálom, nem vagyok valami tapintatos.

- Tényleg?- próbáltam semleges maradni, de talán a gúny nyoma felfedezhető volt a kérdésemben.- Szóval ha te tudod, hol van a kávé, meg tudnád nekem mutatni? – Most először láttam a konyhát nappal. Téglából és rézből rakták ki, volt benne egy rozsdamentes acél előkészítő pult, egy hozzá illő hűtővel, és egy mosogató olyan csappal, a mi többbe került, mint a ruháim. Kicsi, de igényes, mint a ház többi része. Mindez egy vámpírnak, akinek nemigen kell sok időt a konyhában töltenie.

-Hadley kávéfőzője itt van.- mondta Amelia, én pedig észrevettem. Fekete volt és olyan többfunkciós. Hadley mindig kávéőrült volt, így megértettem, még ha vámpír is volt, beszerezte a kedvenc italához tartozó berendezést. Kinyitottam a kávéfőző feletti szekrényt, és megpillantottam két doboz kávé és néhány filtert. Az egyik dobozon az ezüst pecsét sértetlen volt, de a másikon nem és félig tele volt. Élvezettel lélegeztem be a varázslatos kávé illatot. Hihetetlenül friss volt.

Miután visszatettem a dobozt és megnyomtam a gombot, hogy elindítsam a folyamatot, találtam két bögrét, amiket letettem a gép mellé. A cukortartó rögtön a kávéfőző mellett volt, de mikor kinyitottam, csak a cukor maradványait találtam. Tartalmát a szemetesbe öntöttem, ami üres volt. Hadley halála után valaki kiürítette. Talán Hadley-nek volt egy kis tejszínhabja a hűtőben? Délen az emberek, ha nem használták állandóan, ott tartották.

De amikor kinyitottam a fényes, rozsdamentes acél hűtőt, nem találtam mást, csak 5 üveg TruBlood-ot.

Semmi sem ütött szíven annyira, mint a tény, hogy az unokatestvérem, Hadley vámpírként halt meg. Sosem ismertem senkit azelőtt, hogy vámpírrá vált volna. Megrázó volt. Sok emlékem volt Hadley-ről, néhányuk boldog, néhányuk kellemetlen – de minden emlékemben az unokatestvérem lélegzett és vert a szíve. Összeszorított ajkakkal álltam a vörös üvegeket bámulva, míg eléggé magamhoz tértem, hogy óvatosan bezárjam az ajtót.

Hiábavaló keresgélés után a szekrényekben kutatva azt mondtam Amelian-nek, hogy remélem, feketén szereti a kávé.

- Igen, úgy jó lesz.- mondta Amelia kedvesen. Nyilvánvalóan próbálta a legjobb formáját hozni, és én hálás voltam ezért. Hadley házinénije leült Hadley egyik pipaszár lábú székébe. A kárpitja tényleg nagyon szép volt, sárga selyem anyag sötét vörös és kék virágmintával, de nem tetszett a bútorok törékeny stílusa. Szerettem az olyan székeket, amik úgy néztek ki, mint amik elbírják a természetesebb emberek súlyát is anélkül, hogy nyikorognának, vagy nyöszörögnének. Szerettem az olyan bútorokat, amik úgy néztek ki, hogy nem mennek tönkre, ha ráöntesz egy kólát, vagy a kutya felugrik rá, hogy szundítson egyet. Próbáltam helyet foglalni a házinénivel szemközti széken. Szép, igen. Kényelmes, nem. A gyanú beigazolódott.

- Nos mi vagy te Amelia?

- Bocsánat, hogy?

- Mi vagy te?

- Ó, egy boszorkány.

- Gondoltam.- Nem természetfeletti értelmet éreztem, amit olyan teremtményektől kaptam el, akiknek létezésük természete megváltoztatta a sejteiket. Amelia a „másféle” kategóriába tartozott.- Csináltál varázslatokat, hogy lezárja a lakást?

- Igen.- mondta elég öntelten. Érdeklődő pillantást vetett rám. Tudtam, hogy a lakás mágiával van védve, tudtam, hogy ő egy másik világ tagja, a rejtett világé. Talán átlagos ember voltam, de tudtam. Ezeket a dolgokat olyan könnyedén olvastam ki a fejéből, mintha Amelia maga mondta volna el nekem. Kivételes leadó volt, olyan tiszta és őszinte, mint ő maga.- Akkor este, mikor Hadley meghalt, a királynő ügyvédje felhívott engem. Természetesen aludtam. Azt mondta nekem, hogy zárjam le ezt a részt, mert Hadley nem fog visszajönni, de a királynő sértetlenül akarja hagyni a lakást az örökösének. Feljöttem és másnap korán reggel kitakarítottam.- Még gumikesztyűt is viselt, láttam a őt a gondolataiban azona reggelen, miután Hadley meghalt.

- Te ürítetted ki a kukát és ágyasztál be?

Úgy tűnt, zavarban van. - Igen, én. Nem hittem, hogy a sértetlen érintetlent jelent. Cataliades idejött és hagyta, hogy ezt tegyem. De örülök, hogy kiürítettem a kukát egyébként. Ez furcsa, mert valaki átvizsgálta a szeméttartót aznap este, mielőtt kitehettem volna, hogy elvigyék.

- Nem hiszem, de tudnád, ha elvittek volna valamit?

Vetett rám egy hitetlenkedő pillantást.- Nem vettem leltárba a szemetet.- mondta. Vonakodva hozzátette.-Mágiával kezeltem a házat, de nem tudom ,mire terjedt ki a mágia.

Oké, ezek nem voltak jó hírek. Amelia még maga sem ismerte volna el, nem akart arra gondolni, hogy a ház egy természetfeletti támadás célpontja. Amelia büszke volt, mert megvédte a házat, de nem gondolta, hogy a szemetes kukát is őriznie kellene.

- Ó, kihoztam az összes cserepes növényt és a lakásomba vittem, hogy könnyebben tudjak gondoskodni róluk. Tehát ha el akarod vinni magaddal őket Kátyús Országútba, akkor szívesen látlak.

- Bon Temps-be.- javítottam ki. Amelia horkantott. Született városiként lenézte a kisvárosokat.- Tehát te vagy ennek az épületnek a tulajdonosa, és kiadtad Hadley-nek a lakást, mikor is?

- Kb. egy éve. Már vámpír volt akkor.- mondta Amelia.- És a királynő barátnője volt elég régóta. Így úgy döntöttem, hogy ez jó befektetés lenne, érted? Senki sem támadná meg a királynő nyuszikáját, igaz? És senki sem törne be a lakásába sem. Meg akartam kérdezni, hogy engedhetett meg magának egy ilyen szép helyet, de túl gorombán hangzott volna.- Tehát a boszorkány bizniszből tartod fenn magad?- kérdeztem ehelyett, próbáltam pusztán érdeklődőnek hangzani.

Vállat vont, de elégedett volt, hogy megkérdeztem. Noha az anyja sok pénzt hagyott rá, Amelia örömét lelte benn, hogy önmagát tartotta el. Olyan tisztán hallottam, mintha hangosan kimondta volna. - Igen, megélek belőle.- mondta, próbált szerénynek tűnni, de ez nem sikerült. Keményen dolgozott, hogy boszorkány legyen. Büszke volt az erejére.

Olyan volt, mintha egy könyvből olvasnám.

- Ha nehezebben mennek a dolgok, kiségetek az egyik barátomnál, akinek varázs boltja van a Jackson téren. Jósolok ott.- vallotta be.- És néha mágikus körsétát tartok a New Orleans-i turistáknak. Vicces dolog, és ha eléggé megijesztem őket, szép borraivalót kapok. Szóval a két dolog között jól megvagyok.

- Komoly mágiát adsz elő.- mondtam és ő boldogan bólintott.- Kinek?- kérdeztem.- Mivel a hagyományos világ nem ismeri el, hogy ez lehetséges.

- A természetfelettiak tényleg jól fizetnek.- mondta meglepetten, hogy megkérdeztem. Nem kellett volna feltétlenül tudnom, de könnyebben irányítottam a gondolatait a valódi információ felé, ha hangosan megkérdeztem.- Vámpíroknak és Vértfarkasoknak főleg. Úgy értem, ők nem kedvelik a boszorkányokat, de a vámpírok különösen megragadnak minden ki s lehetőséget, amiből hasznot hajthatnak. A többiek nem ilyen szervezettek.- Legyintett a kezével, elutasítva a természetfeletti világának gyengébb tagjait, a vérdenevéreket, az alakváltókat és így tovább. Nem vette figyelembe a többi természetfeletti erejét, ami hiba volt.

- Mi a helyzet a tündérekkel?- kérdeztem kíváncsian.

- Eléggé elvannak a saját varázslatukkal.- mondta vállat vonva.- Nekik nincs szükségük rám. Tudom, hogy egy olyannak, mint te talán nehéz elfogadnia, hogy ez a tehetség olyan láthatatlan és természetes és kétségbe von mindent, amit a családotól tanultál.

Elfojtottam a hitetlenkedésemet. Ő tényleg semmit sem tudott rólam. Nem tudtam, hogy ő és Hadley miről beszélgettek, de nem Hadley családjáról, az biztos. Mikor az ötlet átfutott az agyamon, egy csengő megszólalt a fejemben, ami gondolatok sorát indította el a fejemben. De félre tettem, hogy majd átgondolom később. Most Amelia Broadway-vel kell foglalkoznom.

- Tehát azt mondd, hogy hatalmas természetfeletti képességed van?- kérdeztem. Éreztem, hogy majd megfulladt az önérzettől.- Van néhány képességem.- felelte szerényen.- Például helyeztem egy elfedő varázst erre a lakásra, mikor nem tudtam befejezni a takarítást. És habár hónapokra lezártam, nem éreztél semmit.

Ez magyarázta, hogy a pecsétes törölközők kellemetlen szagát nem lehetett érezni a levegőben.- És boszorkány fortélyokat csinálsz a természetfelettieknek, jósolsz a

Jackson téren és néha turista csoportokat vezetsz. Nem éppen hagyományos irodai munka.- mondtam.

-Így van.-bólintott boldogan és büszkén.

- Akkor te osztod be a saját idődet.- mondtam. Éreztem, hogy a megkönnyebbülés keresztül lődul Amelia elméjén, a megkönnyebbülés, hogy többé nem kell irodában dolgoznia, habár beosztottként dolgozott a postán 3 évig, amíg érett boszorkánnyá vált.

- Igen.

- Segíteni fogsz nekem kitakarítani Hadley lakását? Örömmel fizetek is érte.

- Persze, segíteni fogok. Minél előbb kipakoljuk a dolgait, annál előbb tudom kiadni a helyet. Ami a fizetséget illeti, miért nem várjuk meg, mennyi időt fog igénybe venni, míg kiadom? Néha kapok , hm, sürgős hívásokat.- Amelia rám mosolygott, mosolya jó lett volna egy fogpaszta reklámnak is.

- Nem a királynő fizette a bérleti díjat Hadley elmúlása óta?

- De igen. De a hideg ráz ki tőle, hogy Hadley dolgai itt vannak. És néhányszor megkíséréltek betörni. A legutolsó csak néhány napja volt. – Már nem is színleltem, hogy mosolygok.

- Először azt gondoltam.- csacsogta tovább Amelia.- hogy ez talán olyan eset, mint mikor valaki meghal és a halálát megjelentetik az újságokban és betörnek hozzád a temetés alatt. Persze nem közlik a vámpírok gyászjelentését. Gondolom, mert ők már halottak, vagy mert a többi vámpír nem küldi el az újságoknak...érdekes lenne látni, hogyan kezelnék a helyzetet. Miért nem próbálsz küldeni pár sort Hadley-ről? De tudod, milyen pletykások a vámpírok, így gondolom néhány ember hallotta, hogy ő már határozottan halott, és most meghalt másodsorra is. Különösen miután Waldo eltűnt az udvarból. Mindenki tudja, hogy nem szerette Hadley-t. És aztán az is igaz, hogy a vámpírok nem csinálnak temetést. Ezért úgy gondolom, hogy a betörés nem ehhez kapcsolódik. New Orleans –ban elég magas a bűnözési ráta.

- Ó, ismerted Waldo-t- mondtam félbeszakítva az áradatot. Waldo egykor a királynő kedvence volt- nem az ágyban – aki neheztelt az unokatestvéremre, mert kitérta őt. Mikor Hadley a királynő pártfogása alatt maradt példa nélküli hosszú időn át, Waldo elcsalta őt a St. Louis –i temetőbe azzal a trükkel, hogy majd ott megidézik Marie Laveau lelkét, a hírhedt New Orleans-i voodoo királynőjét. Ehelyett megölte Hadley-t és a Nap Gyülekezetét vádolta meg vele. Mr. Cataliades a helyes irányba terelt engem, míg rá nem jöttem Waldo bűnösségére, és a királynő megadta a lehetőséget, hogy én magam büntessem meg Waldo-t- ez nagy kegy volt a királynőtől. Nem éltem vele. De végül határozottam meghalt, csak úgy, mint Hadley. Megremegtem.

- Nos, jobban ismertem őt, mint akartam.- mondta őszintén, ami úgy tűnt, Amelia Broadway jellegzetes vonása.- Hallottam, hogy múlt időt használsz. Merjem remélni, hogy Waldo végső rendeltetési helyére került?-

- Merjed.- mondtam.

- Juhé.- mondtam boldogan.- Igen, igen , igen.- legalább fényt vittem valaki napjába. Láttam Amelia gondolataiban, mennyire nem kedvelte az idősebb vámpírt, és nem hibáztattam őt. Utálatos volt. Amelia egy egyszerű gondolkodású nő volt, ami félelmetes boszorkánnyá tette őt. De most arra kellett volna gondolnia, hogy én honnan tudok ezekről a dolgokról, de nem tette. Ez a rossz oldala annak, ha a célra összpontosítasz.

- Tehát ki akarod pakolni Hadley lakását, mert azt gondolod, hogy akkor a lakásod már nem lesz célpont? A betörőknek, akik rájöttek, hogy Hadley halott?

- Igen.- mondta, miközben lenyelte az utolsó korty kávéját is.- Úgy érzem, mintha valaki más is lenne itt. Üresen tartani a lakást, ettől kiráz a hideg. Legalább a vámpírok nem hagynak szellemeket maguk mögött.

- Ezt nem tudtam.- mondtam. És soha nem is gondoltam erre.

- Nincsenek vámpír szellemek.- mondta Amelia vidáman.- Soha nem is voltak. Embernek kell lenned, hogy szellemet hagyhass magad után. Hé, akarod, hogy jósoljak neked? Tudom, tudom ez félelmetes, de ígérem, jó vagyok ebben!- Azt gondolta, hogy vicces lenne, ha előadná nekem a turistáknak bemutatott ijesztgetéseit, mivel nem sokáig leszek New Orleans-ban, azt hitte, kedves lenne és gyorsabban kipakolnám Hadley lakását, így hamarabb hasznosíthatná.

- Persze.- mondtam lassan.- Jósolhatsz most, ha akarsz.- Talán így könnyen kideríthetném, milyen tehetséges boszorkány Amelia valójában. Az biztos, hogy nem hasonlított a boszorkányokról szóló sztereotípiákhoz. Amelia őszintének tűnt, izzónak és egészségesnek, mint egy boldog kertvárosi feleség egy Ford Explorer-rel és egy ír szetterrel. Egy szempillantás alatt Amelia előhúzott egy csomag Tarot kártyát rövidnadrágja zsebéből, és az asztal fölé hajolt, hogy kiossza a lapokat. Olyan gyorsan és profin csinálta, amihez nekem egy csöppnyi érzékem sem volt. Miután egy percre elmerült e képekben, pillantása a kártyákon barangolt és megállt az asztalon. Az arca elvörösödött, és becsukta a szemeit, mintha megalázták volna. Persze igaza volt.

- Oké.- mondta végül, hangja nyugodt és üres volt.- Mi vagy te?

- Telepata.

- Mindig csak feltételezek! Miért nem tudom megtanulni!

- Senki sem talál félelmetesnek engem.- mondtam, próbáltam finomnak hangzani és ő összerezzen.

- Nos, még egyszer nem fogom ezt a hibát elkövetni.- mondta.- Jól informáltabbnak tűnsz a természetfelettiokről, mint a hagyományos emberek.

- És minden nap többet tanulok.- még nekem is borzalmasnak hangzott a hangom.

- El kell mondanom majd a vezetőmnek, hogy kifújtam.- mondta a házinénim. Olyan mélabúsan nézett ki, ahogy csak tudott. Nem nagyon.

- Van egy...mentorod?

- Igen, egy idősebb boszorkány, aki figyeli a fejlődésünket az első három évben, míg profi leszel.

- Honnan tudod, hogy mikor vagy profi?

- Ó, le kell tenned egy vizsgát.- magyarázta Amelia, felállt és a mosogatóhoz ment. Egy szempillantás alatt lemosta a kávéfőzőt és kivette a filtert, elegánsan a lefolyóba öntötte és letörölte a mosogatót.

- Akkor holnap elkezdhetjük összepakolni a holmikát?- kérdeztem.

- Mi lenne, ha most kezdenénk?

- Szeretném átnézni Hadley dolgait egyedül először.- mondtam, próbáltam nem bosszantónak hangzani.

- Persze, csináld csak.- Próbált úgy tenni, mintha már gondolt volna erre.- És gondolom, ma este el kell menned a királynőhöz, mi?

- Nem tudom.

- Fogadok, hogy elvárják. Volt itt veled egy magas, sötét hajú és helyes vámpír tegnap este? Olyan ismerősnek tűnt.

- Bill Compton.- feleltem.- Igen, évekig élt Louisiana-ban és a királynőnek dolgozik. Rám nézett, tiszta kék szemében meglepettség tükröződött.- Ó, azt hittem, hogy ismerte az unokatestvéredet.

- Nem.- feleltem.- Köszönöm, hogy felébresztettél, így el tudom kezdeni a munkát, és kösz, hogy hajlandó vagy segíteni nekem.

Elégedett volt, mikor elment, mert nem olyan voltam, mint amire számított, meg akart tudni néhány dolgot rólam, ezért telefonálni akart a Bon Temps környékén élő boszorkány nővéreinek.- Holly Cleary.- mondtam.- Őt ismerem a legjobban.

Amelia sóhajtott és fejét rázva búcsút intett. Olyan váratlanul távozott, ahogy megjelent.

Hirtelen öregnek éreztem magam. Csak felvágtam és letörtem a szarvát egy önhitt, boldog boszorkánynak az utóbbi egy órában.

De amint elővettem egy jegyzetfüzetet és egy tollat – ott voltak, ahol lenniük kellett, a telefon alatti fiókban – kitaláltam, mit kell tennem, és azzal a gondolattal vigasztaltam magam, hogy Amelia-nak szüksége van arra, hogy mentális buktatókkal szembesüljön. Ha nem tőlem kapta volna ezt, talán valaki olyantól, aki tényleg ártani akar neki.

15. fejezet

(fordította:Ági)

Dobozokra lesz szükségem, az biztos. És még ragasztószalagra, jó sokra, egy filctollra és talán ollóra. És végül szükségem lesz egy teherautóra, hogy elvigyem Bon Temps-be, amit ki akarok menteni innen. Megkérhetném Jason-t, hogy jöjjön ide, vagy bérelhetnék egy teherautót, vagy megkérhetném Mr. Cataliades-t, hogy adjon kölcsön egyet, ha tud. Ha túl sok holmit kell elvinni, talán kölcsönözni kellene egy autót és egy utánfutót. Sosem vezettem még ilyet, de mennyire lehet bonyolult? Mivel most éppen nincs autóm, nincs más mód, hogy elvigyem a dolgokat. De talán minél előbb elkezdem a válogatást, annál hamarabb befejezem, és annál hamarabb visszamehetek dolgozni és elmehetek a New Orleans-i vámpíroktól. Boldog voltam a tudatom mélyén, hogy Bill is eljött. Habár néha nagyon mérges voltam rá, legalább ismertem. Végül is ő volt az első vámpír, akivel találkoztam, és még mindig hihetetlen számomra, hogy történt.

Bejött a bárba és elbűvölve fedeztem fel, hogy nem hallom a gondolatait. Aztán később aznap este megmentettem őt a csapolóktól. Sóhajtottam, arra gondolva milyen jó volt minden, míg a teremtője, Lorena nem szólította, aki most egészen halott.

Erőt vettem magamon. Nem ez volt a megfelelő idő az emlékekben kóborolni. Ez most a cselekedetek és a döntések ideje. Eldöntöttem, hogy a ruhákkal kezdem.

15 perc múlva rájöttem, hogy a ruhákkal lesz a legkönnyebb dolgom. A legtöbbet el fogom ajándékozni. Nemcsak azért, mert az ízlésem teljesen különbözött az unokatestvéremétől, hanem mert a csípőben és mellben kisebb volt, és a színvilága is különbözött az enyémtől. Hadley szerette a sötét, drámai ruhákat és én alacsonyabb is voltam. Rácsodálkoztam egy-két leheletvékony blúzra és szoknyára, de amikor

felpróbáltam őket, úgy néztem ki, mint azok a vámpírrajongók, akik Eric bárjában lógtak. El sem tudtam képzelni, hogy így jelenjek meg. Csak pár darab mellényt tettem el, néhány rövidnadrágot és néhány bolyhos pizsamaalsót.

Találtam egy nagy doboz szemeteszákot és azokba pakoltam bele a ruhákat. Mikor ezzel végeztem, a zsákokat kivittem a galériára, hogy ne legyen összevisszaság a lakásban.

Kb. dél volt, mikor elkezdtem pakolni, és gyorsan telt az idő, miután kitaláltam, hogyan működik Hadley CD lejátszója. Sok olyan zenéje volt, akik előadói sosem szerepeltek a kedvenceim között, nem nagy meglepetésre- de érdeklődve hallgattam. Egy rakat CD-je volt: No Doubt, Nine Inch Nail, Eminem, Usher.

Nekiláttam a hálóban lévő fiókoknak, mikor már kezdett besötétedni. Tartottam egy kis szünetet a galérián állva kora este, és figyeltem, ahogy életre kel a város az esti órák közeledtével. New Orleans az éjszaka városa volt. Mindig is olyan hely volt, amelyben zajos éjszakai élet folyt, de most az élőholtak központjává vált, így jellege teljesen megváltozott. A Bourbon utcában jazz-t játszottak, mielőtt az utolsó napsugár is lebukott. Halvány hang szivárgott felém a levegőben, a messzi mulatozás zenéje. A galérián ültem egy széken és hallgattam egy darabig. New Orleans sosem volt fogható Amerika egyetlen helyéhez sem, sem a vámpírok beözönlése előtt, sem pedig utána. Sóhajtottam és rájöttem, hogy éhes vagyok. Persze Hadley-nek semmilyen enivalója sem volt a lakásban, és nem voltam oda azért, hogy vért igyak. Gyűlöltem Amelia-tól még egy szívességet kérni. Ma este bárki is jön értem, hogy a királynőhöz vigyen, talán hajlandó lesz elvinni egy élelmiszer boltba. Talán le kellene zuhanyoznom és átöltöznöm?

Amint megfordultam, hogy visszamenjek a lakásba, kiszúrtam a penészes törölközőket, amit tegnap este raktam ki ide. A szag erősebb lett, ami meglepett. Azt hittem, hogy a szag mostanra kevésbé lesz érezhető. Ehelyett az undortól torkomon akadt a levegő, ahogy felkaptam a kosarat, hogy bevigyem. Azt terveztem, hogy kimosom őket. A konyha sarkában volt egy mosógép, a szárítóval a tetején. Mint a tisztaság tornya.

Próbáltam kirázni a törölközőket, de gyűrött kupaccá száradtak össze. Felbőszülve megragadtam az egyik kiálló törölköző végét, egy kis ellenállás után a csomó kikötött a padlón és a középkék frottír törölköző a szemem előtt terült szét.

- Ó, franc.- kiáltottam bele a lakás csendjébe.- Ó, nem.

A nedv, ami rászáradt és összeragasztotta a törölközőket, vér volt.

- Ó Hadley?- mondtam.- Mit tettél?

A szag olyan borzalmas volt, mint az ijedségem. Leültem a kis étkező asztalhoz a konyhában. A rászáradt vér lepergett a padlóra és a karomra tapadt. Nem tudtam törölközők gondolataiban olvasni hála az égnek.

A körülményeimen nem segíthetett senki sem. Szükségem van...egy boszorkányra.

Egy olyanra, mint a kit megbüntettem és elküldtem. Aha, pont olyanra, mint ő.

De először át kell nézнем az egész lakást, hátha tartogat még valami meglepetést.

Ó igen. Megtörtént.

A test az előszobai gardróbban volt.

Semmi szaga sem volt, noha a test, egy fiatal férfi, talán már akkor is ott volt, mikor az unokatestvérem meghalt. Talán ez a fiatal férfi egy démon volt? De egyáltalán nem úgy nézett ki, mint Dianthia, vagy Gladiola, vagy Mr. Cataliades, az igaz. Ha a

törölközők árasztották a bűzt, nem gondolod...nos, talán csak szerencsém volt. Ez valami olyan volt, amire választ kell találnom és gyanítottam, hogy a földszinten kell keresgélnem.

Bekopogtam Amelia ajtaján. Azonnal kinyitotta az ajtót és válla fölött beláttam a lakásba, habár természetesen pontosan olyan elosztása volt, mint a Hadley-ének, világos színekkel és energiával volt tele. Szerette a sárgát, a krémszínt, a korallt és a zöldet. Bútorai modernek voltak, tele díspárnákkal, és a fa padló 100%-ig ki volt fényesítve. Ahogy sejtettem, Amelia lakása szeplőtlen volt.

- Igen?- kérdezte legyőzötten.

- Oké.- mondtam, mintha olajágot lengetnék.- Van egy problémám és gyanítom, hogy neked is.

- Miért mondod ezt?- kérdezte. Nyitott arca most zárkózottá vált, mintha arckifejezésével távol tudna tartani a gondolataitól.

- Helyeztél egy elfedő varázst a lakásra, igaz? Hogy pontosan olyan maradjon minden, mint volt. Mielőtt védted volna a behatolók ellen?

- Igen.- mondta óvatosan.- Már mondtam neked.

- Senki sem járt a lakásban azóta, hogy Hadley meghalt?

- Nem tudom a szavamat adni, mert feltételezem, hogy egy nagyon jó boszorkány, vagy varázsló meg tudná törni a varázslatomat.- mondta.- De legjobb tudomásom szerint senki sem járt ott.

- Tehát nem tudod, hogy a lakással együtt lepecsételtél egy testet is ott?

Nem tudom, milyen reakciót vártam, de Amelia egész nyugodt maradt.- Oké.-

mondta határozottan. Talán nyelt is egyet.- Oké. Ki az?- Szemhéjai fel-le mozogtak egy darabig.

Talán mégsem volt olyan nyugodt.

- Tényleg nem tudom.- mondtam óvatosan.- Velem kell jönnöd, hogy megnézd.-

Ahogy az emeletre mentünk, azt mondtam.- Ott ölték meg, és a nyomait a törölközőkkel takarították fel. A szennyesben voltak.- ecseteltem neki a törölközők állapotát.

- Holly Cleary azt mondja, megmenteted a fia életét.- mondta Amelia.

Ez ledöbbsentett. És kényelmetlenül is éreztem magam.- A rendőrség találta meg őt.- mondtam.- Csak felpörgettem kicsit az eseményeket.

- Az orvos azt mondta Holly-nak, ha a kisfiú nem került volna akkor kórházba, mikor bevitték, talán a vérzést az agyában nem tudták volna időben elállítani.- mondta Amelia.

- Akkor jó.- mondtam, kellemetlenül éreztem magam a túlzásaitól.- Hogy van Cody?

-Nos.- mondta a boszorkány.- Fel fog épülni.

-Időközben akadt itt egy kis problémánk.- emlékeztettem őt.

- Oké, menjünk, nézzük meg a testet.- Amelia-nak nagy erőfeszítésébe került, hogy nyugodt maradjon a hangja.

Valahogy kedveltem ezt a boszorkányt.

A gardróbhoz vezettem. Nyitva hagytam az ajtót. Belépett. Egy szót sem szólt. Kijött egy halvány zöld árnyalattal csillogó barna bőrén és a falnak támaszkodott.

- Ő egy Vércsiga.- mondta egy pillanattal később. A mágia, amit a lakásra helyeztél mindent frissen tartott, és a testen is működött. A vér egy kis szagot árasztott már akkor, mielőtt a varázslatot elhelyezte volna és mikor bejöttem a lakásba, a mágia

megtört. A törölközőkből a rothadás bűze áradt. A test még nem bűzlött, ami meglepett egy kicsit, de ez nem tarthat már sokáig. A test biztosan gyorsan el kezd bomlani most, hogy mentesült Amelia varázslatától, aki próbálta nem kimutatni, milyen jó munkát is végzett.

- Ismered őt?

- Ige, ismerem.- mondta.- A természetfeletti közössége még New Orleans-ban sem olyan nagy. Ő Jake Purifoy. Biztonsági szolgálatot látott el a királynő esküvőjén. Le kellett ülnöm. Kimentem a gardróbba, lecsúsztam a fal mentén, míg megtámasztva leültem szemben Amelia-val. Ő velem szemben, a másik falnál ült. Pontosan tudtam, mi legyen a következő kérdés.

- Ez akkor volt, mikor a királynő hozzáment Arkanszas Királyához?- elevenítettem fel Felicia szavait és az esküvői fotót, amit Al Cumberland albumában láttam. Az lett volna a királynő, abban a bonyolult fejdíszben? Mikor Quinn említette, hogy egy esküvő előkészületeit csinálja New Orleans-ban, erre az esküvőre gondolt?

- A királynő, Hadley-hez hasonlóan, bi....- mondta Amelia.- Szóval igen, hozzáment egy fickóhoz. Most szövetségesek.

- Nem lehetnek gyerekeik.- mondtam. Tudom, hogy ez nyilvánvaló, de nem vettem be ezt a szövetség dolgot.

- Nem, de hacsak nem karózza meg valaki őket, örökké fognak élni, tehát ennek nincs valami nagy jelentősége.- mondta Amelia. - Hónapokat, néha éveket vesz igénybe, hogy megtárgyalják egy ilyen esküvő szabályait. A szerződést csak ezután kötik meg. Mindketten aláírják. Ez egy nagy ceremónia, amit rögtön az esküvő előtt tartanak. Nem feltétlenül töltik az életüket együtt, de párszor egy évben meglátogatják egymást. Házastársi kötelesség- típusú látogatásra gondolok. Nagyon érdekes volt, és emellett ez volt most a lényeg.

- Tehát ez a fickó a gardróbban a biztonsági szolgálat tagja volt.- Quinn-nek dolgozott? Nem azt mondta Quinn, hogy az egyik dolgozója eltűnt New Orleans-ban?

- Igen, természetesen én nem voltam hivatalos az esküvőre, de segítettem Hadley-nek kiválasztani a ruháját. Ő vitte el Hadley-t.

- Jake Purifoy vitte el Hadley-t az esküvőre.

- Aha. Ő is kicsípte magát aznap este.

- És aznap este volt az esküvő.

- Igen, az este, mielőtt Hadley meghalt.

- Láttad őket elmenni?

- Nem, én csak...Nem, hallottam, hogy megáll egy autó. Kinéztem a nappalim ablakán és láttam Jake-t bejönni. Már ismertem őt mellékesen. Van egy barátom, aki randizott vele. Folytattam, bármit is csináltam akkor, gondolom Tv-t néztem, és hallottam, hogy az autó elmegy egy idő után.

- Tehát lehet, hogy ő el sem ment.

Rám bámult, szeme elkerekedett.- Lehet.- mondta végül úgy, mintha kiszáradt volna a szája.

- Hadley egyedül volt, mikor Jake érte jött...igaz?

- Mikor lejöttem a lakásából, egyedül hagytam ott.

- Aztán jöttem én- mondtam főként a meztelen lábamnak- hogy kipakoljam az unokatestvérem lakását. Nem igazán kedveltem őt egyébként. Most rám maradt egy

test. Legutóbb, mikor megszabadultam egy testtől- mondtam a boszorkánynak- volt egy nagyon erős segítóm, és betekertük a hullát egy zuhanyfüggönybe.

- Tényleg?- kérdezte Amelia erőtlenül. Nem tűnt valami boldognak ettől az információtól.

- Igen.- bólintottam.- Nem mi öltük meg a fickót. Mi csak megszabadultunk a testtől. Azt hittük, minket okolnának a haláláért, és biztos vagyok benne, hogy helyesen cselekedtünk.- A lábujjaimon lévő körömlakkomat néztem már vagy századszorra. Szép munkát végeztem, mikor csillogó pinkre festettem, de most vagy át kell majd festenem, vagy le kell mosnom. Próbáltam másra gondolni és visszatérni a testtel kapcsolatos homályos szándékaimhoz. A fickó a gardróbban feküdt, kinyúlva a padlón, betolva a legalsó polc alá. Le volt takarva egy lepedővel. Jake Purifoy helyes férfi volt, sejtésem szerint. Sötétbarna haja volt és izmos teste. És sok testszőre. Noha egy esküvőre készült, és Amelia elmondása szerint nagyon jól festett, most meztelen volt. Egy jelentéktelen kérdés: hol vannak a ruhái?

- Csak a királynőt hívhatjuk.- mondta Amelia.- Végül is a test itt van és Hadley vagy megölte őt, vagy elrejtette. Semmiképp sem akkor este halt meg, mikor Hadley Waldo-val a temetőbe ment.

- Miért nem?- váratlan, szörnyű gondolat ötlött az agyamba.

- Van mobilod?- kérdeztem lábra állva, miközben beszéltem. Amelia bólintott.- Hívd fel a királynő rezidenciáját. Mondd meg, hogy küldjön valakit most azonnal.

- Mi?- tekintete zavart volt, habár ujjaival beütötte a számot.

Benézve a gardróbba láttam, ahogy a férfi ujjai megrándulnak.

- Ébredszik.- mondtam halkán.

Csak egy másodpercet vett igénybe, hogy megértse.- Amelia Broadway vagyok a Chloe utcából! Küldj egy idősebb vámpírt ide most azonnal.- kiabálta a telefonba.- Egy új vámpír ébredszik!- már ő is talpon volt, és az ajtó felé futottunk.

Nem értük el.

Jake Purifoy a nyomunkban volt és éhes volt.

Mivel Amelia mögöttem volt (én hamarabb iramodtam neki), a fickó megragadta a bokáját. Sikoltzott, ahogy lerántotta, és én visszafutottam, hogy segítsék neki. Egyáltalán nem gondolkodtam, mert csak azon járt az agyam, hogy kijussak az ajtón. Az új vámpír ujjait Amelia csupasz bokájára kulcsolta, mint egy bilincset, és maga felé húzta őt a sima fa padlón. Ujjait belemélyesztette a padlóba, próbált valami kapaszkodót találni, hogy megálljon útban a vámpír szája felé, ami teljesen ki volt tátva és agyarái teljes hosszúságban kieresztve, ó Istenem! Megragadtam a csuklóját és elkezdtem húzni. Nem ismertem Jake Purifoy-t, amíg élt, így nem tudtam, milyen lehetett. És semmi emberit nem tudtam felfedezni az arcán, bármit, ami rokonszenves lenne. - Jake!- ordítottam.- Jake Purifoy! Térj magadhoz!- Persze ez nem használt. Jake átváltozott valamivé, ami nem rémálom volt, hanem tartós állapot, és ebből nem lehetett felriasztani. Kiadott egy gnarr-gnarr-gnarr hangot, a legéhesebb hangot, amit valaha hallottam, aztán beleharapott Amelia vádlijába, mire ő felüvöltött.

Olyan volt, mintha egy cápa ragadta volna meg. Ha még tovább rángatom Amelia-t, talán Jake kiharap a lábából egy darabot. A felsértett sebből szívta a vért, én pedig fejbe rúgtam, és átkoztam magam, hogy nincs rajtam cipő. Mindent megtettem, amit csak tudtam, de ez egyáltalán nem érdekelt az új vámpírt. Tiltakozó hangot

hallatott, de folytatta a szívást, a boszorkány pedig sikítózott a fájdalomtól és az ijedtségtől. Volt egy gyertyatartó az egyik szék mögötti asztalon, egy hosszú üveg gyertyatartó, ami elég nehéz volt. Kitéptem belőle a gyertyát, mindkét kezemmel megragadtam és lesújtottam vele Jake Purifoy fejére olyan erősen, ahogy csak tudtam. A vér elkezdett szivárogni a sebéből, nagyon lassan, ahogy a vámpír vér szokott. A gyertyatartó darabokra tört, én pedig ott álltam üres kézzel és egy dühös vámpírral. Felemelte vér-áztatta arcát, hogy rám nézzen, és reméltem, hogy nem ez az utolsó pillantás az életemben. Az arca egy örült kutya esztelen dühét tükrözte. De elengedte Amelia lábát, aki elkezdett arrébb kúszni. Nyilvánvalóan megsérült, és nagyon lassan kúszott, de képes volt rá. A könnyek végigfolytak arcán és durva lélegzete betöltötte az éjszaka csendjét. Hallottam, hogy egy sziréna hangja közeledik, és reméltem, hogy ide tart. Már túl késő lesz. A vámpír feltápászkodott a padlóról, hogy ledöntsön, és időm sem volt, hogy bármire is gondoljak. Beleharapott a karomba, és tudtam, hogy foga áthatolt a csonton. Ha nem emeltem volna fel a karomat, fogaival feltépte volna a torkom, és az végzetes lett volna. A kar talán nem volt annyira pótolhatatlan, de ebben a pillanatban a fájdalom olyan erős volt, hogy közel álltam az ájuláshoz, de jobb volt, ha nem teszem. Jake Purifoy rám nehezedett, kezeivel szabad karomat a padlóra szegezve, és a lábaival leszorított. Egy másfajta éhség ébredt fel az új vámpírban, melynek egyértelmű bizonyítékát éreztem a combomhoz nyomódni. Kiszabadította az egyik kezét, hogy letépje a bugyimat. Ó ne...ez borzalmas. Meg fogok halni a következő percekben, itt New Orleans-ban, az unokatestvérem lakásában, messze a barátaimtól és a családomtól.

Vér volt mindenhol az új vámpír arcán és kezein.

Amelia ügyetlenül kúszott a padlón felénk, a lába vércsíkot húzott maga után. El kellene menekülnie, mivel nem tud megmenteni engem. Nincs több gyertyatartó. De Amelia-nak volt egy másik fegyvere, és kinyújtotta vadul remegő kezét, hogy megérintse a vámpírt.- *Utinam hie sanguis in ignem commuter!*-ordította.

A vámpír hátratántorodott, ordítva és arcát fogva, ami hirtelen tele lett kis kék lángokkal.

És a rendőrség betörte az ajtót.

Voltak vámpírok is.

Egy nagyon érdekes percig a rendőrök azt gondolták, mi támadtuk meg Jake Purifoy-t- Amelia és én, vérezve és kiabálva, odalapultunk a falhoz. De időközben a varázslat, amit Amelia helyezett az új élőholtra, elvesztette a hatását és Jake ráugrott a legközelebbi egyenruhás zsarura, aki történetesen egy fekete nő volt pompás egyenes háttal és magasan ívelt orral. A zsarú előrántotta a gumibotját és elképesztő hidegvérrel távol tartotta vele az új vámpír fogait. A társa, egy nagyon alacsony férfi, akinek a bőre tejkaramella színű volt, esetlenül kinyitott egy üveg TruBlood-ot, ami az övébe volt dugva, mint egy másik fegyver. Leharapta a kupakot és beledugta Jake Purifoy kutató szájába. Zihálva és vérezve figyeltük a jelenetet.

- Most már nyugodt lesz.- mondta a női rendőr, hangjának ritmusa tudomásomra hozta, hogy inkább volt afrikai, mint amerikai.- Szerintem megfékeztük.

Amelia és én lehanyatlottunk a padlóra, miután a férfi rendőr bólintott nekünk, tudomásunkra hozva, hogy kimásztunk a slamasztikából.- Elnézést, hogy nem tudtuk hirtelen, ki a rossz fiú.- mondta, és hangja olyan meleg volt, mint az olvasztott vaj.- Rendben vannak hölgyeim? Jó dolog volt, hogy a hangja annyira megnyugtató

volt, mert az agyarái teljesen kint voltak. Gondolom, hogy a vér és az erőszak váltotta ki nála ezt a reakciót, de olyan zavaró volt törvény végrehajtóként látni egy vámpírt.

- Szerintem nem.- mondtam.- Amelia eléggé vérzik és szerintem én is.- A harapás nem fáj annyira, ahogy majd fog. A vámpír nyál rejt egy kis érzéstelenítőt a gyógyító hatóanyag mellett. De a gyógyító hatóanyag csak a tűszúrásnyi fognyomokat pecsételte le, nem a nagy sebesüléseket, amelyek a csontig hatoltak.- Orvoshoz kell mennünk.- Találkoztam egy vámpírral Mississippiben, aki meg tudta gyógyítani a nagy sérüléseket, de ez ritka képesség volt.

- Mindketten emberek?- kérdezte. A női rendőr idegen nyelven dúdolt az új vámpírnak. Nem hittem, hogy a korábbi vérfarkas, Jake Purifoy, beszélt volna a nyelvet, de úgy tűnt, felismerte.

Az égési sebek meggyógyultak az arcán, ahogy ott ültünk.

- Igen.- feleltem.

Míg vártunk a rohammentősökre, Amelia és én szótlanul egymásnak támaszkodtunk. Ez volt a harmadik test, amit egy gardróbban vagy egy szekrényben találtam, vagy a harmadik? Csodálkoztam volna, ha valaha is kinyitok még egy szekrényajtót az életben.

- Tudnunk kellett volna.- mondta Amelia fáradtan.- Mivel egyáltalán nem búzlótt, tudnunk kellett volna.

- Éppenséggel én rájöttem. Mivel ez csak 30 másodperccel azelőtt volt, hogy felébredt, nem sok mindent tehattünk.- mondtam. A hangom ugyanolyan ernyedte volt, mint az övé.

Ezután minden nagyon zavaros lett. Azon gondolkodtam, hogy ez lenne a legalkalmasabb idő ahhoz, hogy elájuljak, ha valaha is terveztem, mert ez tényleg nem egy olyan folyamat, amiben részt akarok venni, de nem tudtam elájulni. A rohammentősök nagyon kedves fiatal férfiak voltak, akik úgy tűnt, azt gondolják, hogy buliztunk egy vámpírral és kicsúszott a dolog a kezünkből. Gondoltam, hogy egyikük sem fogja Amelia-t, vagy engem randira hívni a közeljövőben.

- Ne dőljön be minden vámpírnak drágám.- mondta a férfi, aki ellátott engem. A névkártyáján az állt, hogy DELAGARDIE.- Feltételezik, hogy nagyon vonzóak a nőknek, de el sem hinné, hány szegény lányt foltoztunk össze. És akkor még szerencsénk volt. - mondta Delagardie bőszen.- Mi a neve ifjú hölgy?

- Sookie.- feleltem.- Sookie Stackhouse.

- Örülök, hogy találkoztunk, Miss Sookie. Ön és a barátnője kedves lányoknak tűnnek. Jobb emberekkel kellene együtt lógniuk, élő emberekkel. Ezt a várost elárasztották a halottak most már. Jobb volt, mikor minden itt lakó lélegzett. Nekem eliheti. Most bevisszük a kórházba és összevarrjuk. Megráznám a kezét, ha nem lenne mindenütt véres.- mondta. Hirtelen rám mosolygott, ragyogó fogakkal és elbűvölően.- A jó tanácsot ingyen adtam, csinos hölgy.

Elmosolyodtam, de ez volt az utolsó dolog, amit tettem egy darabig. A fájdalom teljesen elhatalmasodott rajtam. Nagyon gyorsan belefeledkeztem.

Amelia egy igazi harcos volt. Fogait csikorgatta, amint az öntudatáért harcolt, de egész úton a kórház felé magánál volt. A sürgősségi osztály zsúfoltnak tűnt.

A vérzésnek, a rendőri kíséretnek, valamint a barátságos Delagardia-nak és a társának köszönhetően, akik szóltak az érdekünkben, Amelia-t és engem azonnal egy

lefüggönyözött fülkébe tettek. Nem szomszédos ágyon feküdtünk, de egy sorban, ahogy az orvosra vártunk. Hálás voltam. Azonnal tudtam, hogy egy városi kórház sürgősségi szobájában vagyunk.

Míg hallgattam a sürgölődést magam körül, próbáltam nem káromkodni a karomban lévő fájdalom miatt. Azokban a pillanatokban, mikor nem lüktetett annyira, azon gondolkodta, mi történt Jake Purifoy-jal. A vámpír zsaruk bevitték egy vámpír cellába, vagy felmentették, mivel teljesen új vámpír volt irányítás nélkül? Volt egy törvény ezzel kapcsolatban, de nem emlékeztem a tartalmára. Nehéz volt beletörődnöm. Tudtam, hogy a fiatal férfi új állapotának áldozata volt, az a vámpír, egy olyan vámpír, akit keresztül kellett volna vezetni az első ébredésén és éhségén. A vámpír legfőképpen Hadley-t okolhatta volna, aki biztosan azt hitte, hogy megölte. Csak Amelia elfedő varázsának köszönhető, amit a lakásra tett, hogy nem kelt fel a vámpír egy ideig. Furcsa helyzet volt, talán ilyen még elő sem fordult a vámpír történelemben. Egy Vércsőr, aki vámpírrá vált! Sosem hallottam még ilyet. Még mindig át tud változni?

Egy darabig gondolkodtam ezen és más dolgokon is, mert Amelia túl messze volt ahhoz, hogy beszéljünk, még ha ébren is volt. Kb. 20 perc múlva, mialatt csak egy nővér zavart meg, aki leírt pár információt, meglepetten láttam, hogy Eric bámul a függöny mögöl.

- Bejöhetek?- kérdezte hűvösen. Elkerekedett szemekkel nézett és óvatosan beszélt. Rájöttem, hogy egy vámpírnak a vér szaga a sürgősségi szobában elbűvölő és átható.
- Igen.- feleltem Eric New Orleans-i jelenlétének tépelődve. Nem igazán voltam Eric-es hangulatban, de nem volt értelme a korábbi Vikingnek azt mondani, hogy nem jöhet be a lefüggönyözött területre. Nyilvános épület volt, így nem kötötték a szavaim. Egyébként odakint álldogált volna és a függönyön keresztülbeszélgetett volna velem, míg rájött volna, amit tudni akart. Eric semmi nem volt, ha nem kitartó.- Mi a fenét csinálsz ebben a városban Eric?

- Lejöttem, hogy alkudozzak a királynővel a csúcstalálkozón való alkalmazásodról. Ófensége és én megbeszéltük, hány emberemet hozhatom magammal.- rám mosolygott. A hatás nyugtalanító volt az agyakkal, meg mindennel együtt.- Majdnem megállapodtunk. 3 embert hozhatok, de 4-re akartam kialkudni.

- Ó, az Isten szerelmére Eric.- csettintam fel.- Ez a leggyengébb kifogás, amit valaha hallottam. Ismersz olyan modern találmányokat, mint a telefon? - Nyugtalanul mozgolódtam a keskeny ágyon. Nem találtam egy kényelmes pozíciót. Minden ideg a testemben a Jake Purifoy-jal, az éjszaka új gyermekével, való találkozás félelmének utóhatásától remegett. Azt reméltem, hogy mikor végre meglátom azt orvost, kiváló fájdalomcsillapítót fog adni nekem.- Hagyj magamra, oké? Nem formálhatsz jogot rám. Vagy kötelezhetsz.

- De igen. - a keserűségem meglepte őt.- Össze vagyunk kötve. Adtam a véremből, mikor erőre volt szükséged, hogy kiszabadítsd Bill-t Jackson-ban. És szeretkeztünk is a beleegyezéssel.

- Ezt már megbeszéltük.- tiltakoztam. És ha egy kicsit siránkozóan hangzott, egye meg a fene, szerintem ebben a helyzetben rendben volt, ha siránkoztam egy kicsit. Eric -kel megegyeztünk, hogy megmenti a barátomat a veszélytől, ha elmondom az igazat neki. Ez egy zsarolás? Igen, szerintem igen.

De nem volt értelme ellentmondani neki. Sóhajtottam. - Hogy kerülsz ide egyébként?

- A királynő megfigyelés alatt tartja a vámpírokat a városában természetesen. Gondoltam, eljövök, hogy erkölcsileg támogassalak. És természetesen ha szükséged van rám, hogy letisztítsam a kifolyt véredet.....- Tekintete a karomra tévedt.- Boldogan megteszem.

Majdnem mosolyogtam, de nagyon vonakodva. Sosem adta fel.

- Eric.- mondta Bill hűvös hangja, és becsusszant a függöny mögé, hogy csatlakozzon Eric-hez az oldalamon.

- Miért nem vagyok meglepve, hogy itt látlak?- kérdezte Eric olyan hangon, ami egyértelművé tette, hogy nem tetszik neki a helyzet.

Eric haragját Bill nem tudta figyelmen kívül hagyni. Eric rangban Bill felett állt, és tekintélyesen nézett le a fiatalabb vámpírra. Bill kb. 135 éves volt, Eric talán több mint ezer. (Megkérdeztem egyszer, de őszintén úgy tűnt, hogy nem tudja.) Eric született vezéregyéniség volt. Bill boldogabb volt egyedül. Az egyetlen dolog, ami közös volt bennük, hogy mindketten lefeküdtek velem és csakúgy, mint ebben a percben, mindketten a seggemben ültek.

- Hallottam a királynő főhadiszállásán lévő rendőrségi rádióadón, hogy a vámpír rendőrséget kihívták egy új vámpírhoz és én felismertem a címet.- mondta Bill magyarázatképpen.- Természetesen megtudtam, hová hozták Sookie-t és olyan gyorsan ide jöttem, ahogy csak tudtam.

Lecsuktam a szemem.

- Eric, kifárasztod őt.- mondta Bill, hangja még hidegebb volt, mint általában.- Egyedül kellene hagynod Sookie-t.

Egy hosszú percig csend volt. Tele volt nagy érzelmekkel. Kinyitottam a szemem, és tekintetem egyik arcról a másikra tévedt. Most az egyszer azt kívántam, bárcsak tudnék a vámpírok gondolataiban olvasni.

Amennyire tudtam, az arckifejezésükből olvastam. Bill mélyen megbánta a szavait, de miért? Eric összetett arckifejezéssel nézett Eric-re, egyrészt eltökéltséggel és valami kevésbé definiálhatóbbal, sajnálattal, talán.

- Elég jól értem, miért akarod Sookie-t elzárni, míg New Orleans-ban van.- mondta Eric. Az „r” betűi még hangsúlyosabbá váltak, mikor mérges volt.

Bill elfordította a fejét.

A karomban lüktető fájdalom ellenére, a megszokott bosszúságom ellenére, amit ők váltottak ki belőlem, valami bennem megragadta a megjegyzést. Volt valami félreérthetetlen jelentőség Eric hangsúlyában. Bill reakciójának hiánya furcsa volt és rosszat sejtő.

- Mi?- kérdeztem, tekintetemet közöttük járattva. Próbáltam feltámaszkodni a könyökökre és elhelyezkedni, mikor a másik karom, a megharapott, rettenetesen fájni kezdett. Megnyomtam az ágy fejrészénél lévő gombot.- Mire céloztál ezzel, Eric? Bill?

-Eric-nek nem kellene felizgatnia, mikor már így is annyi bajod van.- mondta Bill végül. Habár soha nem volt valami kifejező, Bill arca olyan volt, amit a nagyim úgy írna le, hogy *zártabb, mint a sír*.

Eric összefűzte karjait a mellkasán és lenézett Bill-re.

- Bill?- kérdeztem.

- Kérdezd meg tőle, miért jött vissza Bon Temps-be Sookie.- mondta Eric nagyon nyugodtan.

- Nos, mert az öreg Mr. Compton meghalt és ő vissza akarta szerezni...- nem tudtam leírni a Bill arcán lévő kifejezést. A szívem gyorsabban dobogott. A rettegetől görcsbe rándult a gyomrom.- Bill?

Eric elfordította a fejét, de előtte még észrevettem, hogy egy csipetnyi sajnálat suhan át az arcán. Semmi sem ijeszthetett volna meg jobban. Talán nem voltam képes olvasni egy vámpír elméjében, de ebben az esetben testbeszéde mindent elárult. Eric elfordult, mert nem akarta látni, ahogy majd belém döfik a kést.

- Sookie, kitalálhattad, mikor láttad a királynőt... Talán el kellene titkolnom ezt előled, mert nem fogod megérteni...de Eric gondoskodott róla.- Bill úgy nézett Eric-re, mintha lyukat akarna fúrni a szívébe.- Mikor az unokatestvéred, Hadley a királynő kedvence lett...

És hirtelen mindent megértettem, tudtam, mit fog mondani, és egy sóhajjal felültem a kórházi ágyon, egyik kezemet a mellkasomra tettem, mert úgy éreztem, meghasad a szívem. De Bill tovább beszélt, noha én hevesen ráztam a fejem.

- Hadley sokat mesélt rólad és a tehetségedről, hogy lenyűgözze a királynőt és fenntartsa az érdeklődését. És a királynő tudta, hogy én Bon Temps-ből származom. Néha azon gondolkodtam, hogy talán valakivel megölette az utolsó Compton-t, hogy siettesse a dolgokat. De talán a leszármazottam tényleg a kora miatt halt meg.- Bill lenézett a padlóra, így nem látta felemelt a bal kezem, amivel jeleztem, hogy hagyja abba.

- Utasított, hogy térjek vissza emberi otthonomba, hogy keresztezzem az útjaidat, és hogy csábítsalak el, ha...

Levegőt sem tudtam venni. Nem számított, mennyire szorítom a jobb kezemet a mellkasomra, nem tudtam összefogni darabokra hullt szívemet, mert a kés éle mélyen a húsemba vágott.

- Hasznosítani akarta a tehetségedet a saját céljai érdekében. - mondta és kinyitotta a száját, hogy még többet mondjon. Tekintetem annyira homályos volt a könnyektől, hogy nem láttam rendesen, nem láttam, milyen arcot vág és egyébként nem is érdekelt. De nem sírhattam, míg a közelemben volt. Nem tehettem.

- Kifelé.- mondtam szörnyű erőfeszítéssel. Bármi is történt, nem tudtam volna elviselni, hogy lássa a fájdalmat, amit okozott.

Próbálta a szemembe nézni, de elfordítottam a fejem. Bármit is akart mondani, tekintetem a torkára forrasztotta a szót.- Kérlek, hagy fejezzem be.- mondta.

- Soha többé az életben nem akarlak látni.- suttogtam.- Soha.

Meg sem szólalt. Az ajka megmozdult, mintha próbálna valamit mondani, de én megráztam a fejem.- Kifelé.- mondtam neki gyűlölettel és gyötrellemmel teli hangon, ami mintha nem is a sajátom lett volna. Bill sarkon fordult, kiment a függönyön, ki a sürgősségi szobából. Eric nem fordult meg, hogy lássa az arcom, hála Isten.

Kinyújtott kezével megpaskolta a lábam, mielőtt ő is elment volna.

Ordítani akartam. Meg akartam ölni valakit a pusztá kezemmel.

Egyedül akartam lenni. Nem akartam, hogy bárki is lássa a szenvedésemet. A fájdalom dühe megbénított, ami olyan mélyreható volt, amelyet még sosem éreztem. Megőrzített a düh és a fájdalom. A Jake Purifoy harapásának fájdalmát össze sem lehetett hasonlítani ezzel.

Nem tudtam ott maradni. Nagy nehézségek árán kimásztam az ágyból. Még mindig mezítláb voltam természetesen, és az agyam furcsán közömbös részével

megjegyeztem, hogy rendkívüli módon piszkosak. Kitámolyogtam a kórteremből, betájtoltam a váróterem ajtaját, és afelé vettem az irányt. A séta problémás volt. Egy nővér odasietett hozzám, egy írótabla volt a kezében. – Miss Stackhouse az orvos máris bemegy Önhöz. Tudom, hogy várnia kellett, és sajnálom, de...

Megfordultam, hogy ránézzek, ő pedig összerándulva hátrébb lépett. Az ajtó felé mentem, lépéseim bizonytalanok voltak, de a szándékaim világosak. Ki akartam jutni innen. Ezen túl nem tudtam, mit akarok. Elértem az ajtóhoz, kilöktem, aztán átvonszoltam magam a várótermen, ami tele volt emberekkel. Tökéletesen elvegyültem a páciensek és hozzátartozóik között, akik az orvosra vártak. Néhányuk piszkosabb és véresebb volt, mint én és néhányuk idősebb- és néhányuk fiatalabb. Kezemmel a falnak támaszkodtam és az ajtó felé tartottam, a szabadba.

Megcsináltam.

Már egészen kint voltam és meleg volt. A szél fúj, de csak egy kicsit. Mezítláb voltam és nem volt nálam pénz, csak álltam a lámpák alatt a bejárati ajtónál. Ötletem sem volt, merre van a ház, és nem tudtam, oda menjek –e, de nem akartam a kórházban maradni.

Egy hajléktalan állt elém.- Van egy kis apród, nővérem?- kérdezte.- Én sem vagyok szerencsés helyzetben.

- Úgy nézek én ki, mint akinek van bármilye is?- kérdeztem őt elfogadható hangon. Annyira elbátortalanodott, mint a nővér. Azt mondta.- Sajnálom.- és hátrébb lépett. Tettem egy lépést felé.

Ordítottam. NINCS SEMMIM!- aztán azt mondtam tökéletesen nyugodtan.- Kezdjük azzal, hogy sosem volt semmim sem.

Csak össze –vissza beszélt, és remegett, én pedig nem foglalkoztam vele. Elkezdtem sétálni. A mentő jobbra fordult, mikor bejött, így én balra fordultam. Nem emlékeztem, milyen hosszú volt az út. Delagardie-vel beszélgettem. Más ember lettem. Csak sétáltam és sétáltam. Pálmafák alatt sétáltam, hallottam a zene gazdag ritmusát, fürgén mozogtam a járda jobb oldalán lévő halvány zsalus házak mellett. Egy utcában, ahol volt néhány bár, egy csapat fiatal férfi odajött hozzám, és az egyik megragadta a karomat. Ordítva felé fordultam és emberfeletti erőfeszítéssel a falnak vágtam. Csak állt ott, kábultan a fejét dörzsölgette, és a barátai elvonszolták őt.

- Ez örült.- mondta az egyik csendesen. – Hagyjuk.- elmentek a másik irányba.

Egy idő után magamhoz tértem annyira, hogy megkérdezzem magamtól, miért csinálom ezt. De a válasz bizonytalan volt. Mikor lehanyatlottam a törött járdára, eléggé lehorzsolva a térdemet, hogy vérezzen, az új fizikai fájdalom egy kicsit észhez térített.

- Azért csinálod ezt, hogy sajnálják, hogy megbántottak?- kérdeztem magamtól hangosan.- Ó Istenem, szegény Sookie! Kisétált a kórházból teljesen egyedül a bánattól örülten, és egyedül kóborol a veszélyes utcákon, mert Bill felidegesítette! Nem akartam, hogy nevem valaha is elhagyja újra Bill ajkát. Mikor már még inkább magamhoz tértem – csak egy kicsit – reakcióm ereje meglepett engem. Ha még mindig egy pár lettünk volna, mikor megtudtam, amit ma este, meg öltem volna őt: ez teljesen világos volt számomra. De az ok, amiért eljöttem a kórházból, egyaránt világos volt, nem tudtam volna senkivel sem foglalkozni akkor. Elvakultam ettől a fájdalmas tudástól, az első férfi, aki azt mondta nekem, hogy szeret, soha nem is szeretett.

A szenvedélye mesterkéltség volt.

A hozzám kapcsolódó tettei megrendezettek.

Milyen könnyű prédának, naívnak és készségesnek tűnhettem neki, az első férfinak, aki egy kis időt szentelt rám, és egy kis erőfeszítést tett, hogy megnyerjen.

Megnyerjen! Az egyszerű kifejezéstől még rosszabbul éreztem magam. Sosem úgy gondolt rám, mint egy díjra.

Míg a szerkezet össze nem roskadt egy pillanat alatt, nem jöttem rá, hogy az életem a múlt évben mennyire Bill hamis szerelmére és figyelmére épült.

- Megmentettem az életét.- mondtam meghökkenve.- Jackson-ba mentem és kockáztattam az életemet az övéért, mert szerettem.- agyam egyik része tudta, hogy ez nem volt maradéktalanul helytálló. Azért csináltam, mert én szerettem őt. És ugyanakkor meghökkenem, mert rájöttem, hogy a teremtőjének, Lorena-nak a vonzása még erősebben hatott rá, mint a királynő utasítása. De nem voltam olyan hangulatban, hogy szörszálhasogató legyek. Mikor Lorena-ra gondoltam, az újabb felismerés görcsbe rántotta a gyomromat.- Ó Istenem. Megöltem valakit érte.

Összetört, lehorzsol, véres és mocskos voltam, mikor felnézve elolvastam a feliratot: CHLOE UTCA. Itt van Hadley lakása, fogtam fel lassan. Jobbra fordultam és ismét sétálni kezdtem.

A ház teljesen sötét volt. Talán Amelia még mindig a kórházban van. Fogalmam sem volt, hány óra, vagy hogy mióta sétálok.

Hadley lakása zárva volt. Lementem a földszintre és felemeltem az egyik cserepet Amelia ajtajánál. Felcipeltem az emeletre és betörtem vele az ajtó üvegtábláját.

Benyúltam, kinyitottam az ajtót és beléptem. Nem jelzett a riasztó. Biztos voltam benne, hogy a rendőrség nem tudta a kódot, ami aktiválta volna, mikor elmentek.

Keresztülmentem a lakáson, ami még mindig fel volt fordulva a Jake Purifoy-jal folytatott küzdelem következtében. Még jobban ki kell takarítanom, mint reggel, vagy bármikor...bármikor, amikor az életem újrakezdem. Bementem a fürdőbe és letéptem magamról a ruháimat. Csak fogtam és néztem őket egy percre. Kimentem az előszobába, kinyitottam a legközelebbi francia ablakot és kidobtam a ruhákat a galériára. Azt kívántam, bárcsak minden gondomtól ilyen könnyen megszabadulhatnék, de ugyanakkor az igazi személyiségem eléggé magához tért ahhoz, hogy büntudatom legyen azért, mert szemeteltem, amit majd valaki másnak kell feltakarítania. A Stackhouse-ok nem ilyenek. A büntudat nem volt elég erős ahhoz, hogy lemenjek a földszintre és visszahozzam a szennyes ruháimat. Nem most.

Miután egy székkal kitámasztottam az ajtót, amit betörtem, és miután beütöttem a riasztóba a számokat, amiket Amelia mutatott nekem, elmentem lezuhanyozni. A víz csípte a sok vágásomat és horzsolásomat, és a mély harapás a karomon ismét vérezni kezdett. A francba. A vámpír unokatestvéremnek nem volt szüksége semmilyen elsősegély felszerelésre természetesen. Végül találtam néhány kerek vatta korongot, amivel talán a sminkjét mosta le és az egyik zsák ruhában kotorásztam, míg találtam egy nevetségesen feltűnő leopárd pöttyös sálát. Esetlenül lefedtem a harapást a vatta koronggal és szorosán bekötöttem a sállal.

Legalább a vacak ágynemű volt a legkisebb gondom. Fájdalmasan belemásztam a hálóingembe, lefeküdtem az ágyra és felejtésért imádkoztam.

16. fejezet

(fordította:Ági)

Kialvatlanul ébredtem, azzal a szörnyű érzéssel, hogy valami rossz dologra kellene emlékezmem.

Az érzés helyes volt.

Se a rossz érzések másodlagosak voltak, mert egy meglepetéssel indult a nap.

Claudine feküdt mellettem az ágyban, egyik könyökére támaszkodva szánakozva nézett le rám. Amelia pedig egy székből ült az ágy végében, megsérült lábára feltette egy puffra. Olvasott.

- Hogy kerülsz ide?- kérdeztem Claudine-t. Miután láttam Eric-et és Bill-t tegnap este, azon sem csodálkoztam volna, ha bárki más is a nyomomban lett volna. Talán Sam mindjárt belép az ajtón.

- Mondtam neked, én vagyok a tündér keresztanyád. Felelte Claudine. Általában Claudine volt a legboldogabb tündér, akit ismertem. Claudien olyan bájos nő volt, amilyen bájos férfi az ikertestvére, Claude, talán bájosabb, mert még szeretetre méltóbb személyisége sütött a tekintetéből. Ugyanolyan tónusú volt haja és bőre, mint a testvérének, fekete haj, fehér bőr. Ma egy halvány kék capri nadrágot és egy fekete-kék tunikát viselt. Tündérien csinos volt, vagy legalább is olyan tündéri, amilyen csak lehetett.

- Azonnal elmagyarázhatod, miután végzek a fürdőszobában.- mondtam emlékezve, hogy mennyi vizet ittam tegnap este. A kóborlásomtól megszomjaztam. Claudine elegánsan kiugrott az ágyból, én pedig ügyetlenül követtem.

- Óvatosan.- tanácsolta Amelia, mikor túl gyorsan próbáltam felállni.

- Hogy van a lábad?- kérdeztem tőle, mikor megtaláltam a megfelelő szavakat. Claudine megfogta a karom, csak a biztonság kedvéért. Jó volt látni Claudine-t és meglepően örültem Amelia-nak, még ha sántított is.

- Nagyon fáj.- felelte.- De ellentétben veled, a kórházban maradtam és a sebet alaposan kezelték. – bezárta a könyvét és letette a szék mellett lévő kis asztalra. Egy kicsit jobban nézett ki, mint vártam, de nem volt olyan sugárzó és boldog boszorkány, mint tegnap.

- Tanulságos tapasztalat volt, igaz?- kérdeztem, aztán elakadt a lélegzetem, mikor eszembe jutott, mennyi mindent tudtam meg.

Claudine kiségtett a fürdőszobába, és amikor biztosítottam, hogy egyedül is boldogulok, egyedül hagyott. Elvégeztem a szükséges dolgokat és jobban éreztem magam, majdnem emberinek. Claudine kivett néhány ruhát a sporttáskámból, és volt egy bögre az éjjeli asztalon, mely csábítóan gőzölgött. Óvatosan leültem a fejtámlához, keresztbe raktam a lábam és a bögrét az arcomhoz emeltem, hogy belélegezzem az illatot.

- Magyarázd el ezt a tündér keresztanya dolgot.- mondtam. Nem akartam semmi más sürgős dologról beszélni, még nem.

- A tündérek a ti alapvető természetfeletti lényeitek..- mondta Claudine.- Tőlünk származnak a manók, a törpék, az angyalok és a démonok. A vízi tündérek, a jótündérek és minden természeti teremtmény...a tündérek valamilyen formája.

- Tehát mi vagy te?- kérdezte Amelia. Eszébe sem jutott, hogy elmenjen, és ez úgy tűnt, megfelel Claudine-nak is.

- Próbálok angyallá válni.- mondta Claudine lágyan. Hatalmas barna szeme ragyogott. - Jó pár évnyi létezés után...jó állampolgárként, gondolom így hívnátok, kaptam egy személyt megőrzésre. Sookie-t. És ő tényleg nagyon elfoglaltta tesz.- Claudine büszke és boldog volt.

- Nem kellett volna megelőznöd a fájdalmat?- kérdeztem. Ha így áll a dolog, Claudine pocskék munkát végzett.

- Nem, bárcsak meg tudtam volna.- Claudine ovális arcán levertség tükröződött.- De tudok segíteni neked talpra állni a katasztrófákból és néha meg is tudom előzni őket.

- A dolgok rosszabbak lennének, ha nem lennél velem?
Nyomatékosan bólintott.

- A szavadon foglak.- mondtam.- Hogyan tettem szert egy tündér keresztanyára?

- Nem mondhatom meg.- mondta Claudine és Amelia szeme elkerekedett.

- Nem tudtunk meg sok mindent.- mondta.- És a tegnapi esti problémáinkat figyelembe véve, talán nem te vagy a legalkalmasabb tündér keresztanya, hm?

- Ó, igaz, Miss Én Lepecsételtem A Lakást Így Mindig Friss Marad.- reagáltam, érthetetlenül bosszankodva tündér keresztanyám alkalmasságát firtató támadásra. Amelia kimászott a székéből, tajtékozott a dühtől.- Nos én lepecsételtem! Így is, úgy is felébredt volna! Én csak kicsit késleltettem!

- Segített volna, ha tudtuk volna, hogy itt van!

- Elsősorban az segített volna, ha a te ütődött unokatestvéred nem öli meg őt! Mindketten szünetet tartottunk a párbeszédünkben.- Biztos vagy benne, hogy ez történt?- kérdeztem.- Claudine?

- Nem tudom.- felelte nyugodt hangon.- Nem vagyok mindenható, vagy mindentudó. Én csak közbelépek, mikor tudok. Emlékszel, mikor elaludtál a kormánynál és én időben odaértem, hogy megmentselek?
És majdnem szívrohamot kaptam tőle, ahogy megjelent az autó első ülésén egy szempillantás alatt.- Igen.- mondtam, próbáltam hálásnak és alázatosnak tűnni.- Emlékszem.

- Nagyon, nagyon nehéz valahol ott teremni olyan gyorsan.- mondta.- Csak akkor tudom megtenni, ha tényleg vészhelyzet van. Úgy értem, élet vagy halál vészhelyzet. Szerencsére egy kicsit több időm volt, mikor a házad kigyulladt...
Claudine nem közölt velünk több szabályt, vagy magyarázatot. Zavarodottságomban a hitemre támaszkodtam, ami kiegészített egész életemben. Jobban belegondolva, ha teljesen rossz ember is voltam, nem akartam tudni.

- Érdekes.- mondta Amelia.- De van egy pár dolog, amit meg kell beszélnünk. Talán azért viselkedett így, mert nem volt saját tündér keresztanyja.

- Miről akarsz először beszélni?- kérdeztem.

- Miért jöttél el a kórházból tegnap este?- arca tele volt nehezteléssel.- El kellett volna mondanod nekem. Felvonszoltam magam a lépcsőkön tegnap este, téged keresve, és itt voltál. És elbarikádoztad az ajtót. Így vissza le kellett mennem azokon az átkozott lépcsőkön a kulcsaimért, és be kellett másznom a francia ablakon, és sietnem kellett - ezzel a lábbal - hogy kikapcsoljam a riasztót. Aztán ez a nőszemély az ágyadban üldögélt, miközben segíthetett volna.

- Nem tudtad kinyitni az ablakokat varázslattal?- kérdeztem.

- Túl fáradt voltam.- mondta méltóságteljesen.- Újra kellett töltenem a mágikus elemeimet úgyszólván.

- Úgyszólván.- mondtam szárazon.- Nos tegnap este, rájöttem...- és elhallgattam. Egyszerűen nem tudtam elmondani.

- Rájöttél mire?- Amelia ideges volt, és ezért nem is hibáztattam.

- Bill, az első szeretője, azért ment Bon Temps-be, hogy elcsábítsa és elnyerje a bizalmát.- mondta Claudine.- Múlt éjjel bevallotta előtte, és Sookie másik szeretője előtt, aki szintén vámpír.

Az összefoglaló hibátlan volt.

- Nos...ez szívás.- mondta Amelia bátortalanul.

- Igen.- feleltem.- Ez az.

- Jaj.

- Igen.

- Nem ölhetem meg neked.- mondta Claudine.- Akkor visszaesnék.

- Semmi baj.- mondtam neki.- Nem ér annyit, hogy elveszíts miatta pár jótündér pontot.

- Ó, én nem vagyok jótündér.- magyarázta Claudine kedvesen.- azt hittem, érted. Én tiszta vérű tündér vagyok.

Amelia próbált nem hangosan felnevetni, én pedig ellenségesen néztem rá. - Hagyd abba, boszi.- mondtam.

- Oké, telepata.

- Mi a következő?- kérdeztem. Nem akartam többet az összetört szívemről és lerombolt önértékelésemről beszélni.

- Tudjuk meg, mi történt.- mondta a boszorkány.

- Hogyan? Hívjuk az NCIS-t?

Claudine zavarodottan nézett, ebből arra következtettem, hogy a tündérek nem néznek tv-t.

- Nem.- mondta Amelia nagyon türelmesen.- Csinálunk egy ektoplazmás (szellemidézésnél megjelenő, füstszerű anyag szerk.) helyreállítást. Biztos voltam benne, hogy arckifejezésem most már hasonlít a Claudine-hoz.

- Oké, hagy magyarázzam el.- mondta Amelia ránk vigyorogva.- Ezt fogjuk tenni. Amelia, aki a hetedik mennyországban volt attól, hogy bemutathatja csodálatos boszorkány erejét, végül is elmondta Claudine-nak és nekem a folyamatot. A művelet felemészti az energiáját, mert nem csinálta gyakran. És legalább 4 boszorkány kell hozzá becslései szerint, hogy kellő ideig fenntartsák az állapotot és megtaláljuk Jake gyilkosát.

- És igazi boszorkányokra van szükségem.- mondta Amelia.- Minőségi boszorkányokra, nem néhány vacak Wiccan-ra.- Amelia még tudott volna mesélni róluk egy jó darabig. Megvetette a Wiccan-okat (igazságtalanul), mint vadhajtásokat- ezt elég világosan láttam a fejében. Sajnáltam Amelia előítéleteit, mivel találkoztam néhány lenyűgöző Wiccan-nal.

Claudine kételkedve nézett le rám. - Nem vagyok benne biztos, hogy ezt kellene csinálnunk.- mondtam.

- Elmehetsz Claudine.- készen álltam, hogy kísérletezzem bármivel, csak hogy eltereljem a gondolataimat összetört szívemről.- Maradok, hogy megnézzem. Tudnom kell, mi történt. Éppen most túl sok rejtély van az életemben.

- De el kell menned a királynőhöz ma este.- mondta Claudine.- Tegnap este kihagyta. A királynő meglátogatásához ki kell öltöznöd. Elviszlek vásárolni. Nem viselheted az unokatestvéred ruháit.

- Nem mintha a seggem beleférne bármelyikbe is.- mondtam.

- Nem mintha a te seggednek bele kellene férnie.- mondta ugyanolyan nyersen.- Most azonnal fejezd ezt be, Sookie Stackhouse.

Felnéztem rá, hagytam, hogy lássa a bennem lévő fájdalmat.

- Igen, értem.- mondta, kezével gyengéden megpaskolta az arcomat.- Ez a szívások ideje. De le kell mondanod róla. Ő csak egy srác.

Az első srác volt.- A nagymamám megkínálta limonádéval.- mondtam és ettől valahogy megint könnyezni kezdtem.

- Hé.- mondta Amelia.- Kapja be, oké?

Ránéztem a fiatal boszorkányra. Csinos volt, gondoskodó és fejfel ment a falnak. Vagyis kedveltem. - Igen.- feleltem.- Mikor tudod megcsinálni ezt az ektoplazmás dolgot?

Azt felelte.- Meg kell ejtenem néhány telefonhívást, hogy lássuk, kiket tudok összeszedni. Az éjszakák mindig jobbak a varázsláshoz természetesen. Mikor még a királynőhöz?

Gondolkodtam egy pillanatig.- Csak teljes sötétben.- mondtam.- Talán 7 körül.

- Talán 2 órát fog igénybe venni.- mondta Amelia és Claudine bólintott.- Oké, megkérem őket, hogy legyenek itt 10 körül, de egy kicsit csúszhatunk. Tudjátok nagyszerű lenne, ha a királynő fizetne ezért.

- Mennyibe fog ez neked kerülni?

- Én ingyen teszem, hogy tapasztalatra tegyek szert és elmondhassam, hogy csináltam ilyet.- mondta Amelia nyíltan.- de a többieknek fizetni kellene. Mondjuk 300 fejenként, plusz az anyagköltség.

- És még három boszorkányra van szükséged?

- Szeretném, ha legalább 3 lenne, noha ha szerzek egyet is ilyen rövid idő alatt...nos, megteszek mindent, amit tudok. Kettő talán képes rá. És a kellékek...gyors fejszámolást végzett.- Egész pontosan 60 dollárba kerülnek.

- Mit kell nekem tennem? Úgy értem, mi az én feladatomban?

- Megfigyelés. Én el leszek foglalva.

- Meg fogom kérdezni a királynőt. – vettem egy mély levegőt.- Ha ő nem akar fizetni ezért, akkor én fogok.

- Akkor rendben. Megbeszéltük.- Kisántikált a hálósobából boldogan, az ujjain számolgatva a dolgokat. Hallottam, ahogy lemegy a földszintre.

Claudine azt mondta.- Gondoskodnom kell a karodról. Aztán ki kell találnunk, mit vegyél fel.

- Nem akarok költeni egy udvariassági látogatásra, amit a vámpír királynőhöz.- Különösen, mivel talán meg kell csapolnom a számlámat a boszorkányoknak.

- Neked nem is kell. Az én vendégem vagy.

- Talán te vagy a tündér keresztanyám, de nem kellene pénzt költened rám.- jelentettem ki azonnal.- Te voltál, aki kifizette a kórházi számlámat Clarice-ben.

Claudine vállat vont.-Hé ez a pénz a sztriptíz klubból származik, nem az én munkámból. – Claudine társtulajdonos volt egy Ruston-i sztriptíz klubban Calude-dal, aki napról napra üzemeltette a helyet. Claudine ügyfélszolgálatos volt egy áruházban. Az emberek elfelejtették a panaszukat, ha szembesültek Claudine mosolyával.

Igaz, hogy nem akartam elkölteni a sztriptíz bár pénzét, mint ahogy gyűlöltem kihasználni Claudine segítségét. Nem logikus, de igaz.

Claudine az udvaron parkolta le az autóját, és benne ült, mikor lejöttem a földszintre. Kivett egy elsősegély dobozt a kocsiból, bekötözte a karomat és rám adott néhány ruhát. A karom fáj, de nem fertőződött el. Gyenge voltam, mintha influenzás lennék, vagy valami ilyesmi. Ezért lassan mozogtam.

Kék farmert viseltem, szandált és pólót, mert nem volt más ruhám.

-Minden bizonnyal nem kell felhívnod a királynőt, hogy bejelentkezz.- mondta Claudine gyengéden, de határozottan. Lehet, hogy ismerte New Orleans-t, vagy csak nagyon jó érzéke volt a vásárláshoz, Claudine egyenesen egy áruházhoz hajtott a kertvárosi övezetben. Olyan fajta bolt volt, amit figyelembe sem vettem volna, a kifinomultabb nőket vonzotta több pénzzel, ha magamnak vásároltam volna.

Claudine megállt a parkoló jobb oldalán, és a következő 45 percben beszereztük a ruhát. Műselyem volt, rövid ujjú és több színben pompázott: türkiz, réz, barna és elefántcsont. A szíjas szandál, amit viselni fogok, barna volt.

Mintha tag lennék a country klubban.

Claudine nem foglalkozott az árcédulával.

- Hagyd a hajad leengedve.- tanácsolta Claudine.- Nem kell csicsás frizura ehhez a ruhához.

- Igen, az túl sok lenne.- mondtam.- Ki az a Diane von Furstenburg? Ez nem túl drága? Nem kevés ez egy kicsit az évszakhoz?

- Talán egy kicsit laza a márciushoz.- egyezett bele Claudine.- De nyaranta hordhatod. Nagyszerűen fogsz kinézni. És a királynő értékelni fogja, hogy időt szakítottál arra, hogy valami különlegeset viselj a vele való találkozáskor.

- Nem jöhetsz velem?- kérdeztem egy kicsit vágyakozóan. - Nem, persze, hogy nem. – a vámpírok úgy legyeskednek a tündérek körül, mint a kolibrik a cukros víz körül.

- Talán nem élném túl.- mondta egy kicsit szégyenkezve, hogy egy ilyen eshetőség miatt nem lehet mellettem.

- Ne aggódj. Végül is a legrosszabb már megtörtént, igaz?- kinyújtottam a kezem.- Hozzászoktak, hogy fenyegetőzzenek. Ha nem tenném meg ezt, Bill-en töltenék ki a haragjukat. Hé, tudod mit? Nem érdekel többé.

- Gondolkozz, mielőtt beszélsz.- tanácsolta Claudine.- Nem szónokolhatsz a királynőnek. Még egy kobold sem szájálhat a királynőnek.

- Ígérem.- mondtam.- Tényleg nagyra értékelem, hogy idejöttél, Claudine.

Claudine megölelt. Olyan volt, mintha egy lágy fa ölelt volna át, mivel Claudine magas volt és vékony.- Azt kívánom, bárcsak ne lenne szükséged rám.- mondta.

17. fejezet (fordította:Ági)

A királynő tulajdonában lévő épület New Orleans belvárosában volt, talán 3 háztömbnyire a Francia Negyedről. Ez elárulta, mennyi pénzbe került fenntartani ezt. Korán vacsoráztunk – rájöttem, hogy tényleg éhes vagyok- aztán Claudine kitett két háztömbnyivel odébb, mert a közlekedés és a turisták áradata nagyon intenzív volt a királynő főhadiszállásánál. Habár a nyilvánosság nem tudta, hogy Sophie-Anne Leclercq egy királynő, tudták, hogy egy nagyon gazdag vámpír, akinek sok ingatlana van és aki sok pénzt költ a közösségére. Plusz a testőrei színpompások voltak és külön engedélyük volt, hogy fegyvert tarthassanak. Ez azt jelentette, hogy a királynő háza szerepelt a turisták zarándokhelyei között, különösen este.

Habár az épület körül nappal lehetett közlekedni, este az utcák csak a gyalogosforgalom előtt álltak nyitva. A buszok egy háztömbnyivel odébb parkoltak le, és idegenvezetők vezették a turistákat az átalakított épülethez. Sétáló turisták, fecsegő emberek özönlöttek a helyhez, amit az idegenvezetők "Vámpír Főhadiszállásnak" neveztek.

A biztonság nyilvánvaló volt. Ez a ház természetes célpontja volt a Nap Gyülekezet bombáinak. Más városokban megtámadtak néhány vámpírok üzemeltette épületet, és a királynő nem akart ilyen módon jobb létre szenderülni.

A vámpír testőrök szolgálatban voltak, és nagyon ijesztően néztek ki. A királynőnek volt egy saját vámpír rohamosztaga. Noha a vámpírok önmagukban is halálosak voltak, a királynő kitalálta, hogy az emberek még jobban érdeklődnének a hely iránt, ha jelenlétüket még érzékelhetőbbé tennék. A testőrök nem csak felfegyverezve voltak, hanem még golyóálló mellényt is viseltek fekete egyenruhájuk felett. Ez volt a halálos-gyilkológép stílus.

Claudine tájékoztatott engem minderről vacsora közben, és mikor kitett, teljes mértékben felkészültnek éreztem magam. Úgy éreztem magam, mintha az angol királynő kerti partijára mennék teljes pompában. Legalább nem kellett kalapot viselnem. De barna magas sarkúm merész vállalkozás volt az egyenetlen talajon.

- Tekintsék meg New Orleans leghíresebb és legismertebb vámpírjának, Sophie-Anne LeClercq-nek a főhadiszállását. – mondta egy idegenvezető a csoportjának. Színes, gyarmati stílusú ruhát viselt: kalapot, térdnadrágot, harisnyát és csatos cipőt. Te jó isten. Amint megálltam, hogy meghallgassam, tekintete megállapodott rajtam, a ruhámat nézte érdeklődve.

- Ha Sophie-Anne meghív valakit, az nem jelenhet meg lezszeren.- mondta a csoportnak és felém intett. Ez a fiatal hölgy alkalmas ruhát visel a vámpírral való találkozáshoz...Amerika legkiemelkedőbb vámpírjaival.

A csoportra vigyorgott és invitálta őket, hogy élvezzék az előadását.

Csak 50 másik vámpír volt ilyen előkelő. (Az USA-nak 50 tagállama van. Szerk.)

Talán nem olyan nyilvánvalóan, vagy színpompásan voltak jelen, mint Sophie-Anne Leclercq, de a nyilvánosság ezt nem tudhatta.

Ahogy az újságok címlapjain lehetett olvasni, a királynő kastélya lepipálta Disneyland -et is, hála a szuvenír árusoknak, az idegenvezetőknek és a furcsa embereknek. Még fotós is volt. Amint megközelítettem az örök első gyűrűjét, egy

férfi ugrott elém és csinált egy képet. Elvakultam a vakutól és utána bámultam – vagy amerre gondoltam, hogy elment – amíg a szemem rendbejött. Mikor újra rendesen láttam a férfit, észrevettem, hogy kicsi, mosdatlan fickó egy nagy kamerával és eltökélt arckifejezéssel. Elsietett rögtön, gondolom a szokásos helyére, a szemközti utca sarkára. Nem ajánlotta fel, hogy küld nekem egy képet, vagy hogy megvehetem, és nem adott semmi magyarázatot.

Rossz érzésem volt ezzel a közjátékkal kapcsolatban. Mikor elkezdtem az egyik órrel beszélgetni, a gyanúm beigazolódott.

- Ő egy Gyülekezetes kém.- mondta a vámpír, a kis fickó irányába intve e fejével. Az ór megkereste a nevem a névsoron, ami egy csipesztes írótablára volt erősítve. Az ór izmos férfi volt barna bőrrel és olyan orral, ami olyan ívelt volt, mint a szivárvány. Valaha a közép keleten született. Névkártyája tépőzárral volt sisakjára erősítve, mely szerint Rasul-nak hívták.

- Megtiltották, hogy megöljük.- mondta Rasul, mintha egy kicsit zavarba ejtő népszokást magyarázna. Rám mosolygott, ami szintén nyugtalanító volt. A fekete sisak plexije lassan leereszkedett az arcáról, de az állkapcsát teljesen körbefogta, így csak egy kis darabot láttam az arcából. Ebben a pillanatban az a kis darab éles, fehér fogait jelentette.

- A Gyülekezet lefényképez mindenkit, aki bemegy és kijön a házból, és nem úgy tűnik, hogy bármit is tehetünk ez ellen, mivel meg akarjuk tartani az emberek jóindulatát.

Rasul azt feltételezte, hogy én a vámpírok szövetségese vagyok, mivel rajta voltam látogatók listáján és a bajtársaként kezelte engem, amit megnyugtatónak találtam.- Remek lenne, ha történne valami azzal a kamerával.- sugalmaztam. - A Gyülekezet már így is vadászik rám.- Noha egy kicsit bűnösnek éreztem magam, megkérni egy vámpírt, hogy rendezzen le egy incidenst egy emberi lénynek, szerettem annyira az életemet, hogy meg akarjam menteni.

Szeme megvillant, ahogy elhaladtunk az utcai lámpa alatt. A fény úgy esett rá, hogy egy pillanatra szeme vörösen ragyogott, mint az emberek szemei azokon a fotókon, mikor a fotós vakut használ.

- Elég különös módon már történt pár dolog a kamerájával.- mondta Rasul. - Valójában kettő darabokra tört. Mi van, ha történik még egy baleset? Nem garantálok semmit, de mindent megteszünk, bájos hölgy.

- Nagyon szépen köszönöm.- mondtam.- Bármit, amit meg tudtok tenni, nagyra fogom értékelni. Később beszélhetek egy boszorkánnyal, aki talán meg tudja oldani ezt a problémátokat. Talán az összes képet túlexponálhatja, vagy valami. Megkérhetné.

- Ez egy remek ötlet. Itt van Melanie.- mondta, amint elértünk a bejárati ajtóhoz.- Átadlak neki és visszamegyek a helyemre. Találkozunk, mikor kifelé megy, megadnád majd akkor a boszorkány nevét és címét?

- Persze.- feleltem.

- Mondta valaha valaki neked, hogy olyan elbűvölően illatozol, mint egy tündér?- kérdezte Rasul.

- Ó, a tündér keresztanyámmal voltam.- magyaráztam.- Elvitt vásárolni.

- És az eredmény csodálatos lett.- mondta lovagiasan.

- Te hízelegsz.- nem tehettem róla, de visszamosolyogtam rá. Az önérzetemet gyomorszájon vágta tegnap este (de én nem is gondolkodom rajta), és egy ilyen apróságra, mint a testőr elismerésére volt szükségem, még ha valójában Claudine illata váltotta is ki.

Melanie finom nő volt, még a rohamosztagos felszerelésben is.- Nyam, nyam, olyan az illatod, mint egy tündéré.- mondta. Megnézte a saját listáját.- Te vagy a Stackhouse nő? A királynő tegnap estére várt.

- Megsérültem.- kinyújtottam a karom, megmutatva a kötést. Hála a sok Advil-nak, a fájdalom csak egy tompa lüktetés volt.

- Igen, hallottam róla. Az újszülöttnék nagyszerű estéje van ma. Elfogadta az instrukciókat, van egy mentora és egy önkéntes donora. Mikor jobban megismeri új önmagát, talán elmondja nekünk, hogyan változott át.

- Ó?- a hangom elakadt, mikor felfogtam, hogy Jake Purifoy-ról beszél.- Talán nem emlékszik?

- Ha meglepetésszerűen támadják meg őket, néha nem emlékeznek egy darabig.- mondta és vállat vont.- De mindig visszajön a memóriájuk, előbb vagy utóbb. És közben ingyen ebédel.- elnevette magát érdeklődő pillantásomon.- Kiváltságosnak tartják. Buta emberek.- Vállat vont.- Nincs abban semmi vicces, mikor legyőzöd az étkezés izgalmát. A multság mindig a vadászatban rejlik.- Melanie tényleg nem volt túlságosan elragadtatva a vámpírok új étkezési szokásaitól, sem a hajlandó emberektől, sem pedig a szintetikus vértől. Tisztán érezte korábbi diétájának hiányát. Próbáltam udvariasan érdeklődőnek mutatkozni.

- Mikor a préda teszi meg az első lépést, az nem ugyanaz.- zsémbelődött.- Az emberek manapság.- Megrázta kis fejét fáradt elkeseredéssel. Mivel annyira kicsi volt, hogy a sisak majdnem leesett a fejről, éreztem, hogy elmosolyodom.

- Szóval a fickó felkel és ti meg beteretitek az önkénteseket? Mintha bedobnál egy élő egeret egy kígyó tartályába? - Próbáltam komoly maradni. Nem akartam, hogy Melanie azt higgye, hogy kigúnyolom a személyiségét.

Egy gyanakodó pillanat múlva Melanie azt mondta.- Többé, kevésbé. Előadást tart. A többi vámpír jelenlétében.

- És az önkéntes túléli?

- Korábban szabadon bocsátják. - mondta Melanie óvatosan.

Megborzongtam.

Rasul kísért az utca másik oldaláról a királynő birtokának főbejáratához. Három szintes irodaépület volt, talán az '50-es években épült és egy teljes háztömböt elfoglalt. Más helyeken, az alagsorban lett volna a vámpírok pihenő helye, de New Orleans-ban, a magasabb talajvíz miatt, ez lehetetlen volt. Minden ablak megkülönböztetett bánásmódban részesült. Az ablaktáblák, amik befedték őket Mardi Gras (színes karnevál, szerk.) jelenetekkel voltak dekorálva, így a komoly téglalap alakú irodaépület fel volt dobva egy kis rózsaszín, lila vagy zöld mintával a fehér, vagy fekete háttéren. Szivárványszínekben játszó foltok voltak a redőnyökön is. A hatás zavarba ejtő volt.

- Mit csinál, ha partit akar adni?- kérdeztem. A redőnyök ellenére a hétköznapi téglalap alakú irodaépület nem volt valami ünnepélyes.

- Ó, van egy régi kolostora.- felelte Melanie.- Kaphatsz róla egy ismertető füzetet, mielőtt elmész. Ott tartják az összes rangos eseményt. Az idősek közül néhányan

nem tudnak bemenni egy hagyományos kápolnába, de a többiek.....magas fallal van körülvéve, így könnyű az őrzése, és tényleg nagyon szép épület. A királynőnek van egy lakása ott, de túl veszélyes egész éven át ott élnie.

Nem hittem, hogy bármit is kellene mondanom. Kétkedtem benne, hogy valaha is látni fogom a királynő ünnepi rezidenciáját. De Melanie úgy tűnt késztetést érez a csevegésre.

- Te vagy Hadley unokatestvére, ahogy hallottam?- kérdezte.

- Igen.

- Furcsa belegondolni, hogy vannak *élő* rokonai.- Egy pillanatra tekintete a távolba révedt, és olyan vágyakozva nézett, ahogy egy vámpír csak tud. Aztán úgy tűnt, mentálisan megrázta magát. - Hadley nem volt rossz, ahhoz képest, milyen fiatal volt. De úgy tűnik, egy kicsit túl természetesnek vette, hogy vámpírként sokáig fog élni.

Melanie megrázta a fejét.- Sosem kellett volna keresztbetennie egy olyan öreg és ravasz vámpírnak, mint Waldo.

- Ezt rohadtul elszúrta, az biztos.- mondtam.

- Chester.- szólalt meg Melanie. Chester volt a következő testőr, és egy ismerős ruhában állt (mikor jobban megnéztem) a szokásos rohamosztagos öltözetben.

- Bubba!- kiáltottam fel, amint a vámpír is azt mondta.- Miss Sokie!- Bubba és én összeöleleztünk, a vámpírok szórakozására. A vámpírok nem fogtak kezét, ami nekünk természetes volt, és az ölelést sem volt valami megszokott dolog a kultúrájukban.

Boldog voltam, mikor láttam, hogy nem adtak Bubba-nak fegyvert, csak a testőrök öltözékét viselte. Nagyszerűen nézett ki a katonás felszerelésben, és ezt meg is jegyeztem neki.

- Bubba, nagyon jól nézel ezzel a frizurával..- mondtam, és Bubba rám mosolygott híres mosolyával.

- Nagyon kedves, hogy ezt mondd.- felelte.- Nagyon szépen köszönöm.

Régebben a világon mindenki ismerte Bubba arcát és mosolyát. Mikor betolták a hullaházba Memphis-ben, egy vámpír kísérő észrevette, hogy pislákol még benne az élet. Mivel a kísérő nagy rajongója volt, vállalta a felelősséget, hogy áthozza az énekest és a legenda megszületett. Szerencsétlenségre Bubba teste annyira tele volt drogokkal, hogy a megtérítés nem lett maradéktalanul sikeres, és a vámpír világ elrejtette Bubba-t, mint felismerhető lidércnyomást, ami volt.

- Mióta vagy itt, Bubba?- kérdeztem.

- Ó, egy pár hete, de tényleg nagyon szeretek itt lenni.- felelte.- Sok a kóbor macska.

- Helyes.- mondtam, próbáltam nem elképzelni. Tényleg nagyon szerettem a macskákat. Bubba is, csak nem ebben az értelemben.

- Ha egy ember vet rá egy pillantást, azt hiszi, hogy imitátor.- mondta Chester halkán. Melanie visszament a helyére, és Chester, aki egy vörösesszőke hajú kölyök volt kevés foggal és az isten háta mögött élt, mikor áthozták, felügyelt most rám.- Ez nagyszerű, legtöbbször. De időnként az igazi nevén szólítják. Vagy megkérik, hogy énekeljen.

Bubba manapság nagyon ritkán énekelt, noha hébe-hóba ki lehetett belőle csalogatni egy-két ismerős dalt. Ezek emlékezetes alkalmak voltak. Legtöbbször

viSSzautasította, hogy akár egy hangot is énekeljen, és általában nagyon felzaklatta, mikor az eredeti nevén szólították.

A nyomunkban volt, míg Chester tovább vezetett az épületben. Megfordultunk, felmentünk egy emeletet, egyre több és több vámpírral találkoztunk – és egy pár emberrel – akik ide-oda igyekeztek, felkavarva a levegőt. Olyan volt, mint minden más zsúfolt irodaépület bármelyik hétköznap, kivéve, hogy a dolgozók vámpírok voltak és az ég odakint olyan sötét volt, mint New Orleans-ban mindig is. Ahogy sétáltunk, megjegyeztem, hogy egyes vámpírok nyugodtabbnak tűnnek, mint mások. Megfigyeltem, hogy ezek a vámpírok mind ugyanazt a kitűzöt viselték a gallérjukon, Arkansas állam kitűzőjét. Ezeknek a vámpírok biztosan a királynő férjének, Peter Threadgill-nek a kíséretébe tartoztak. Mikor egy Louisiana-i vámpír beleütközött egy Arkansas-iba, az Arkansas-i vicsorgott, és egy pillanatra azt hittem, hogy egymásnak esnek a folyosón a kis baleset miatt.

Atyám, örültem, mikor kiértünk onnan. A légkör feszült volt.

Chester megállt egy ajtó előtt, ami semmiben sem különbözött a többi zárt ajtótól, kivéve, hogy két természetes vámpír állt előtte. Manapság óriásnak számítottak volna, mivel több, mint két méter magasak voltak. Úgy néztek ki, mintha testvérek lennének, de talán csak azért gondoltam, mert magasságuk, arckifejezésük, gesztenyeszínű hajuk ugyanolyan volt, valamint a két fickó összehasonlítva nagy volt, mint egy szikla, szakállas, lófarkuk a hátukat verdeste, és mindkettő úgy nézett ki, mint az első osztályú pankrátorok.

Az egyiknek volt egy nagy sebhely az arcán, amire természetesen halála előtt tett szert.

A másíknak valamilyen bőrproblémája volt életében. Nemcsak a külső dolgokban hasonlítottak, mindketten teljesen halálosak voltak.

(Egyébként egy pár éve építettek egy pankrátor arénát a vámpíroknak, de szinte azonnal a lángok martalékává vált. Az első meccsen az egyik vámpír letépte a másik karját élő adásban. A vámpírok nem értették a bemutató harc lényegét.)

Ez a két vámpír késekkel volt teleaggatva és mindkettőnek volt egy balta az övében. Gondolom arra gondoltak, ha valaki már bejut idáig, nem számít, milyen fegyvert használnak. Plusz saját testük is egy fegyver volt.

- Bert, Bert.- mondta Chester, odabiccentve mindkettőnek.- Ő itt a Stackhouse nő, a királynő látni akarja.

Megfordult és elment, otthagya engem a királynő testőreivel.

A visítás nem tűnt valami jó ötletnek, így azt mondtam.- El sem hiszem, hogy mindkettőtöknek ugyanaz a neve. Chester biztosan hibázott?

Két pár barna szempár meredt rám.- Én Sigebert vagyok.- mondta a sebhelyes erős akcentussal, amit nem tudtam beazonosítani. úgy mondta a nevét, hoy: See-ya-bairt. Chester a nagyon amerikai megfelelőjét használta, ami egy régi név volt.- Őa báttjám, Wybert.- Ezzel azt akarta mondani, hogy ő a bátyám, Way-bairt?

- Hello.- mondtam, próbáltam nem összerándulni.- Én Sookie Stackhouse vagyok.

Hatástalannak tűnt a próbálkozásom. Éppen akkor az egyik kitűzős vámpír elment, alig burkolt megvetéssel nézve a két testvérrre, és a légkör a folyosón halálosan feszültté vált. Sigebert és Wybert a vámpírt nézték, aki magas nő volt kosztümben, míg befordult a sarkon. Akkor figyelmüket újból nekem szentelték.

- A királynő...elfoglalt.- mondta Wybert.- Mikor azt akarja, hogy bemenj hozzá, ez a lámpa világítani fog.- és rámutatott az ajtó jobb oldalán lévő kerek lámpára.

Tehát meghatározhatatlan ideig itt fogok rostokolni- míg a fény fel nem ragyog.

- A neveteknek van valami jelentése? Úgy értem,hm, korai angol?- elhallgattam.

- Szászok voltunk. Az apánk Németországból Angliába ment, ahogy most nevezik.- mondta Wybert.- Az én nevem azt jelenti Fényes Csata.

- Az enyém pedig Fényes Győzelem.- tette hozzá Sigebert.

Emlékeztem egy műsorra, amit a History Channel-en láttam. A szászok angol szászok voltak, és később beolvadtak a normanok közé.- Tehát harcosok voltatok.- mondtam, próbáltam intelligensnek tűnni.

Váltottak egy pillantást.- Nem volt más lehetőség.- mondta Sigebert. Sebhelyének vége tekergőzött, mikor beszélt, és én próbáltam nem bámulni.- Egy hadvezér fiai voltunk.

Kb. még vagy 100 kérdés jutott eszembe, ami kérdeztem volna emberi életükről, de egy irodaépület folyosójának közepén állva, ráadásul este, nem tűnt jó ötletnek. - Hogyan lettetek vámpírok?- kérdeztem.- Vagy ez tapintatlan kérdés? Ha igen, felejtsetek el, hogy bármit is mondtam. Nem akartam a lelketekbe gázolni.

Sigebert a lábát nézte, így az volt az érzésem, hogy angol nyelven társalogni nem éppen az erősségük.- Az a nő...nagyon gyönyörű...este jön el hozzánk a csata előtt.- mondta Wybert nehézkesen.- Azt mondja...erősebbek leszünk, ha ő...övé vagyunk.

Érdeklődve néztek, és én bólintottam, hogy jelezzem, megértettem, amit Wybert mondott, hogy a vámpír arra utalt, háljanak vele. Vagy úgy értették, arra gondolt, hogy megcsapolja őket? Nem tudtam megmondani. Azt gondoltam, hogy egy hatalmas, ambiciózus vámpír volt, aki ezt a két embert egyszerre fogadta fel.

- Nem mondott semmit, csak harcoljunk este azután.- mondta Sigebert, vállat vonva jelezte, hogy ebben volt egy csel, amit nem értettek.- Nem kérdezősködtünk. Túl mohók voltunk!- és elmosolyodott. Oké, nincs annál félelmetesebb, mint mikor egy vámpír kiengedi az agyairait. Lehetséges, hogy Sigebert-nek volt több foga is a szájában, azonban én egyet sem láttam a magasságom miatt, de Chester -nek hozzá képest számtalan- hajlott foga volt.

- Ez nagyon régen lehetett.- mondtam, mivel nem jutott eszembe, mi mást mondhatnék.- Mióta dolgoztok a királynőnek?

Sigebert és Wybert egymásra néztek.- Azóta az este óta.- mondta Wybert, meglepte, hogy nem értettem.- Az övéi vagyunk.

A tiszteletem a királynő iránt, és talán a félelmem a királynő iránt, fokozódott.

Sophie-Ann, ha ez volt az igazi neve, bátor volt, jó stratégia és tevékeny vámpír vezetőként.

Áthozta őket és magánál tartotta, biztosítékként ami, ahogy ő - az

mondta, akinek a nevét nem fogom a számra venni még magamban sem -

magyarázta nekem, erősebb volt bármilyen érzelmi köteléknél egy vámpír számára.

Megkönnyebbülésemre a lámpa a falon zölden világított.

- Sigebert azt mondta.- Most menj.- és belökte a nehéz ajtót. Ő és Wybert mindketten bólintottak nekem búcsúként, ahogy átléptem a küszöbön be a szobába, ami olyan volt, mint bármelyik más igazgatói iroda.

Sophie-Ann Leclercq, Louisiana királynője és egy férfi vámpír egy kerek asztalnál ültek, ami tele volt papírokkal. Találkoztam már egyszer a királynővel, mikor eljött hozzám, hogy elmondja, meghalt az unokatestvérem. Nem vettem észre, milyen

fiatal volt, mikor meghalt, talán nem volt több 15-nél. Elegáns nő volt, talán 10 cm-vel alacsonyabb az én 168 cm-nél és a szempilláját festette. Smink, ruha, haj, ékszerek – nagy hangsúlyt fektetett rá.

A vámpír az asztalnál a férfi másolata volt. Olyan öltönyt viselt, amiből fedezhettem volna a telefon számlámat egy évig, és annyira borotvált, manikűrözött és illatos volt, hogy már nem is volt férfinak nevezhető. Ott, ahol én laktam, nem túl gyakran láttam ennyire ápolt férfiakat. Azt gondoltam, ő az új király. Csodálkoztam volna, ha ilyen állapotban halt volna meg, éppenséggel csodálkoztam volna, ha a temetkezési vállalat ennyire kicsinosította volna a temetésére, nem tudva, hogy a föld alá való leeresztése csak átmeneti állapot. Egyébként fiatalabb volt, mint a királynő. Talán a kor nem volt követelmény, ha királyi babérokra törsz.

Két másik ember is volt a szobában. Az alacsony férfi kb. 1 méterre állt a királynő széke mögött, lábait szétvetve, karjait összekulcsolva maga előtt. Rövidre vágott, szőke haja és csillogó kék szeme volt. Arca gyerekes volt, úgy nézett ki, mint egy nagyra nőtt gyerek férfias vállakkal. Öltönyt viselt és fel volt fegyverkezve egy karddal és egy pisztollyal.

A férfi mögött az asztalnál állt egy nő, egy vámpír, vörösbe öltözve, vörös nadrág, póló és Converse. Ez nem kedvezet neki, mert a vörös nem az ő színe volt. Ázsiai volt, és úgy gondoltam, Vietnamból származott – de talán valahogy máskor hívták akkor. Nagyon rövid, festetlen körmei voltak, és egy borzasztó nagy kard volt a hátára szíjazva. Kétség sem fért hozzá, hogy az álláig érő haját egy pár berozsdásodott borotvával vágták le. az arcáról sem volt elmondható, hogy az Isten ajándéka.

Mivel nem tanítottak meg a helyes protokollra, meghajtottam a fejem a királynő felé és azt mondtam.- Jó Önt újra látni asszonyom.- és próbáltam vidáman a királyra nézni, míg felé is meghajtottam a fejem. A két másik, akik talán segédek, vagy testőrök voltak, kisebb bólintást kaptak. Idiótának éreztem magam, de nem akartam semmibe venni őket. Akárhogy is, nekik nem volt probléma, hogy semmibe vegyenek engem, azon kívül, hogy egyszer alaposan, és fenyegetően felmértek engem.

- Volt néhány kalandod New Orleans-ban.- mondta a királynő, veszélytelen bevezetésként. Nem mosolygott, de volt egy olyan érzésem, hogy nem az a mosolygós kislány.

- Igen, hölgyem.

- Sookie, ő a férjem, Peter Threadgill, Arkansas királya.- A szeretetnek nyoma sem volt az arcán. Úgy mondta, mintha a papagája nevét említette volna.

- Jó napot!- mondtam és megismételtem a biccentést.- Uram.- tettem hozzá sietősen. Oké, elegendem van már ebből.

- Miss Stackhouse.- mondta, és újra az előtte lévő papíroknak szentelte a figyelmét. A kerek asztal nagy volt, és teljesen tele volt levelekkel, nyomtatványokkal és másfajta papírokkal- banki kimutatásokkal?

Amíg megkönnyebbültem, hogy egy cseppet sem érdeklém a királyt, azon gondolkodtam, pontosan miért is vagyok itt. Rájöttem, mikor a királynő el kezdett kérdezgetni a múlt éjszakáról. Olyan világosan mondtam el neki, ahogy csak tudtam, hogy mi történt.

Nagyon komolynak tűnt, mikor Amelia elfedő varázsáról beszéltem és arról, mit tett az a testtel.

- Nem gondolod, hogy a boszorkány tudta, hogy a test ott volt, mikor elszórta a varázslatot?- kérdezte a királynő. Észrevettem, hogy habár a király pillantását az előtte lévő papírokra szegezte, egyikhez sem nyúlt hozzá, mióta elkezdtem beszélni. Persze talán nagyon lassan olvasott.

- Nem asszonyom. Amelia nem tudta, hogy ott van.

- A telepatikus képességed által tudod?

- Igen asszonyom.

Peter Threadgill akkor rám nézett, és láttam, hogy a szemei szokatlanul jeges szürkék. Az arca nagyon szögletes volt: orra, mint egy penge, vékony egyenes ajkak, magas arccsont.

A király és a királynő mindketten jól néztek ki, de nem olyan értelemben, hogy elállt tőlük a lélegzetem. Volt egy olyan benyomásom, hogy ez az érzés kölcsönös. Hála Istennek.

- Te vagy a telepata, akit az én drága Sophie-m el akar vinni a konferenciára.- mondta Peter Threadgill.

Mivel valami olyasmit mondott nekem, amit már tudtam, nem éreztem szükségét, hogy válaszoljak. De a megfontoltság győzelmet aratott a bosszantás felett.- Igen, én vagyok.

- Stan-nek van egy.- mondta a királynő a férjének, mintha a vámpírok telepatákat gyűjtenének, mint ahogy a kutyabarátok a spánieleket.

Az egyetlen Stan, akit ismertem, Dallas-ban volt a vámpírok feje, és az egyetlen másik telepata, akivel valaha találkoztam, ott élt. A királynő elejtett szavaiból azt gondoltam, Barry, a Hordár élete egy kicsit megváltozott, mióta utoljára láttam. Kétségtelenül most Stan Davis-nek dolgozott. Nem tudtam, hogy Stan a serif, vagy a király, mivel akkor nem volt tudomásom a tényről, hogy a vámpíroknak rangjaik vannak.

- Szóval most próbálsz a kíséretedet a Stan-éhez hangolni?- kérdezte Peter Threadgill a feleségét, a kedvesség legcsekélyebb jele nélkül. A jelekből ítélve az volt az érzésem, hogy ez nem szerelmi házasság. Ha a véleményemre vagy kíváncsi, én azt mondanám, hogy még csak nem is szenvedélyre épülő házasság. Tudtam, hogy a királynő szerette az unokatestvéreket, Hadley-t, már ami a szenvedélyt illeti, és a két testőr fickó is azt mondta, hogy Sophie-Ann megrengette a világukat. Peter Threadgill sehol sem volt hozzájuk képest. De talán ez is csak azt bizonyította, hogy a királynő omniszexuális (mindenre vevő a szexben szerk.), ha ez a megfelelő szó. Meg fogom nézni, mikor hazamegyek. Ha valaha hazamegyek.

- Ha Stan úgy érzi, előnye származik abból, hogy egy ilyen embert alkalmazzon, akkor feltétlenül figyelembe kell vennem ezt- különösen mivel könnyen megszerezhető.

Állományba vettek.

A király vállat vont. Nem mintha sok elvárásom lett volna, de előre látnom kellett volna, hogy egy olyan szép, szegény, kies állam, mint Arkansas királya kevésbé mesterkéltséges és kevésbé van érzéke a humorhoz. Talán Threadgill jöttment volt New York-ban. A vámpír akcentusa alapján bárhonnan származhatott- szó szerint- amit lehetetlen volt megmondani a beszédéből.

- Tehát mit gondolsz, mi történt Hadley lakásában?- kérdezte tőlem a királynő és én felfogtam, hogy visszatértünk az eredeti kiindulópontához.

- Nem tudom, ki támadta meg Jake Purifoy-t.- feleltem.- De azon az éjszakán, mikor Hadley a temetőbe ment Waldo-val, Jake leszívott testét már berakták a gardróbba. Hogy hogyan került oda, azt nem tudom. Ezért tartja Amelia ezt az ektoplazmás dolgot ma este.

A királynő arckifejezése megváltozott, érdeklődőnek tűnt. - Tart egy ektoplazmatikus helyreállítást, Hallottam már róla, de sosem voltam a szemtanúja. A király több volt, mint érdeklődő. A pillanat tört részéig nagyon mérgesnek tűnt. Kényszerítettem magam, hogy újra a királynőre nézzek.- Amelia szeretné tudni, hogy támogatná-e, hm egy kis tőkével?- Gondolkodtam rajta, hogy hozzáteszem.- hölgyem- de nem tudtam rávenni magam.

- Ez jó befektetés lenne, mivel a mi legújabb vámpírunk talán szép kis bajba sodort minket. Ha kiengednénk a tömegbe....Boldogan támogatni fogom.

Megkönnyebbülten fújtam ki a levegőt.

- És én is meg fogom nézni.- tette hozzá a királynő, mielőtt levegőt vehettem volna. Ez a legrosszabb ötletnek hangzott a világon. Azt gondoltam, a királynő jelenléte addig nyomasztaná Amelia-t, míg az összes mágia kilövellne belőle. Akárhogy is, nem volt rá mód, hogy azt mondjam a királynőnek, hogy nem látjuk szívesen. Peter Threadgill felkapta a fejét, mikor a királynő közölte, hogy megnézi.- Nem hiszem, hogy menned kellene.- mondta, hangja sima volt és parancsoló.- Komoly feladat lenne az ikreknek és Andre nem tud megvédeni egy olyan környéken, mint az.

Kíváncsi lettem volna, hogy Arkansas királyának volt-e valami fogalma Hadley lakásának környékéről. Éppenséggel csendes, közép-osztálybeliek lakta terület volt, különösen egy olyan állatkerthez viszonyítva, mint a vámpír főhadiszállás, amely hemzsegett a hangos turistáktól, az öröktől és a kamerás fanatikusoktól.

Sophie-Anne már felkészült a kiruccanásra. A felkészülés magában foglalt egy pillantást a tükörbe, hogy megbizonyosodjon róla, hibátlan külseje még mindig hibátlan, és belecsusszant nagyon, nagyon magas sarkú cipőjébe, ami az asztal alatt volt. Mezítláb üldögélt. Ez a felfedezés hirtelen sokkal valóságosabbá tette számomra Sophie-Anne Leclercq-öt. Egy egyéniség lakozott a fényes külső alatt.

- Feltételezem, szeretnéd, ha Bill elkísérne minket.- mondta nekem a királynő.

- Nem.- csattantam fel. Oké, volt egy egyénisége- ami kellemetlen és kegyetlen volt. De a királynő őszintén meglepettnek tűnt. A férje megsértődött a gorombaságomért- felkapta a fejét és furcsa szürke szeme csillogott a dühtől, ahogy rám bámult- de a királynő egyszerűen csak megdöbbsent a reakciómtól.- Azt hittem, egy pár vagytok.- mondta tökéletesen nyugodt hangon.

Lenyeltem az elsőnek beugrott válaszomat, próbáltam emlékezni, kivel is beszélek, és azt mondtam, majdnem suttogva.- Nem, már nem.- vettem egy mély lélegzetet és hatalmas erőfeszítést tettem.- Elnézést, hogy olyan hirtelen voltam. Kérem, bocsásson meg.

A királynő nézett rám pár pillanatig, és én még mindig nem kaptam el a legkisebb utalást, érzelmet, vagy szándékot sem a gondolataiból. Olyan volt, mintha egy antik ezüst tálcát néznék - felszíne ragyogó, külseje megmunkált és érintése kemény. Hogy

hogyan tudott Hadley olyan vállalkozó szellemű lenni, hogy lefeküdjön ezzel a nővel, az számomra érthetetlen volt.

- Meg van bocsátva..- mondta végül.

- Túl engedékeny vagy.- mondta a férje, és a külseje valahogy elkezdett vékonyodni. A szája a vicsorgáshoz közel járó valamibe görbült és rájöttem, hogy nem bírom elviselni tovább ragyogó szeme pillantását. Nem tetszett az sem, ahogy az ázsiai, vörösbe öltözött lány nézett rám. És minden alkalomra, mikor frizurájára néztem, izgatott várakozással tekintett rám. Atyám, még az az idős hölgy, aki évente háromszor dauerolta be a nagyim haját is jobb munkát végzett, mint az ő fodrásza.

- Peter, egy vagy két óra múlva visszajövök.- mondta Sophie-Anne nagyon pontosan, olyan hangon, ami vágott, mint a gyémánt. Az alacsony férfi, akinek gyermekéig azrcra üres volt, egy szempillantás alatt mellette termett, kinyújtva a karját úgy, hogy segítsen neki felállni. Gondoltam ő volt Andre. A feszültség szinte tapintható volt. Ó, bárcsak valahol máshol lennék.

-Még nyugodtabb lennék, ha tudnám, hogy Jade Flower veled van.- mondta a király. A vörös ruhás nő felé intett. Jade Flower (zöld virág szerk.) a seggem, sokkal inkább a Baltás Gyilkos. Az ázsiai nő arca szemernyit sem változott a király javaslatára.

- De akkor veled nem marad senki.- mondta a királynő.

- Ez igaz. Az épület tele van örökkel és hűséges vámpírokkal.- mondta Peter Threadgill.

Oké, valamit megértettem. Az örök, akik a királynőhöz tartoztak, el voltak különítve a hűséges vámpíroktól, akiket gondolom Peter hozott magával.

- Akkor rendben van, megtisztelve lennék, ha egy olyan harcos, mint Jade Flower kísárne engem.

Ez vicc. Nem tudtam megmondani, hogy a királynő komolyan gondolta-e, vagy próbálta kiengesztelni az új férjét azzal, hogy elfogadta a felajánlását, vagy a markába nevet férje gyenge stratégiája láttán, hogy az ő kéme részt vegyen az ektoplazmatikus helyreállításon. A királynő a belsőtelefont használta, hogy leszóljon – vagy fel, nem is tudom – a biztonsági kamrába, ahol Jake Purifoy –t tanították a vámpírok.

- Tartsátok extra őrizet alatt Purifoy-t.- mondta.- És szóljatok nekem abban a percben, ahogy eszébe jut valami.- egy alázatos hang biztosította Sophie-Anne-t, hogy ő lesz az első, aki tudni fog róla.

Csodálkoztam, miért kell Jake-nek extra őrizet. Tényleg nehezemre esett volna aggódnom a jóléte miatt, de a királynő nyilvánvalóan aggódott.

Aztán elindultunk – a királynő, Jade Flower, Andre, Sigebert, Wybert és én.

Gondolom, nagy gondosan válogatott társaságban voltam, csak azt nem tudtam, miért. Miután végig kóboroltunk egy csomó folyosón, egy őrzött garázsba jutottunk, ahol egy limo feszített. Andre rámutatott az egyik őrré, jelezve, hogy neki kellene vezetni. Nem hallottam ezidáig, hogy a babaarcú vámpír egy szót is kimondott volna. Örömemre a sofőr Rasul volt, aki olyan volt, mint egy régi barát, a többiekhez viszonyítva.

Sigebert és Wybert kényelmetlenül érezték magukat az autó láttán. Ők voltak a legmakacsabb vámpírok, akikkel valaha találkoztam, és csodálkoztam, hogy közeli kapcsolatukat a királynővel még nem veszítették el. Nem haladtak a korrallal, pedig a korrallal való haladás a vámpírok kulcsfontosságú túlélő technikája volt a Nagy

Kinyilatkozás előtt. Más országok annyira maradiak voltak, hogy nem fogadták a vámpírok létezését akkora toleranciával, mint amit Amerika mutatott. A két vámpír bőre elég megviselt volt, ruhájuk kézzel szótt, tökéletesen otthonosan érezték magukat bőr csizmájukban és pajzsot cipeltek a karjukon.

- A serifeed, Eric eljött hozzám tegnap este, hogy beszéljen velem.- mondta a királynő.

- Találkoztam vele a kórházban.- mondtam, remélve hogy eléggé könnyednek hangzok.

- Érted, hogy az új vámpírnak, aki Vértörök volt- nem volt más választása, ugye?

-Értem, hogy nem egyszerű vámpírnak lenni.- mondtam, eszembe jutottak azok az alkalmak a múltban, mikor Bill azzal magyarázta a tetteit, hogy nem tehet róla.

Akkor hittem neki, de ebben többé már nem voltam biztos. Annyira mélységesen kimerült és szerencsétlen voltam, hogy nem is tudtam, hogy fogom rávenni magam, hogy folytassam a becsomagolást Hadley lakásában, hogyan szedjem össze a vagyonát és dolgait. Felfogtam, hogyha hazamegyek Bon Temps-be, befejezetlen dolgokat hagyva magam mögött, csak ülni fogok és töprengeni, mikor odaérek. Tudtam ezt, de ebben a pillanatban nehéz volt vele szembe nézmem.

Itt volt az ideje, hogy buzdító beszédet tartsak magamnak. Azt mondtam magamnak komoran, hogy már élveztem egy-két pillanatot ezen az estén, és élvezni is fogok minden nap legalább pár pillanatot, míg újra nem építem korábbi küzdő szellememet. Mindig is élveztem az életet, és tudtam, hogy ismét élvezni fogom. De addig át kel esnem pár rossz dolgon, hogy eljussak odáig.

Nem hiszem, hogy valaha is olyan ember lettem volna, akinek túl sok illúziója van. Ha gondolatolvasó vagy, kétséged sincs, hogy milyen rossz dolgokra képesek még a legjobb emberek is.

De erre nem számítottam.

Rémületemre a könnyek lefolytak az arcomon. Benyúltam a kis táskámba, kivettem egy zsebkendőt és megtörölgettem az arcom, miközben minden vámpír engem bámult, Jade Flower a legmeghatározhatóbb kifejezéssel az arcán, amit valaha láttam rajta: megvetéssel.

- Fájdalmaid vannak?- kérdezte a királynő a karomra mutatva.

Nem hittem, hogy tényleg érdeklő, biztos voltam benne, hogy az évek során kitanulta, hogy ilyen helyzetben mi lenne a helyes emberi reakció, és ösztönösen azt tette.

- A szívem.- mondtam és legszívesebben leharaptam volna a nyelvem.

- Ó.- felelte.- Bill?

- Igen.- mondtam és nyeltem egyet, hogy gátat szabjak további érzelmi megnyilvánulásomnak.

-Szomorkodom Hadley miatt.- mondta váratlanul.

- Jó, hogy valaki törődött velem.- egy perc után azt mondtam.- Boldog lettem volna, ha korábban megtudom, hogy meghalt.- amit olyan óvatosan mondtam, ahogy csak tudtam. Nem tudtam felfogni, hogy az unokatestvérem elment, még hetekkel később sem.

- Sok oka volt, hogy vártam velem, míg elküldtem Cataliades-t hozzád.- mondta Sophie-Anne. Sima arca és tiszta tekintete olyan áthatolhatatlan volt, mint egy jégfal,

de észrevettem, hogy azt kívánja, bárcsak ne hoztam fel a dolgot. A királynőt néztem, próbáltam valami apró jelet felfedezni az arcán, aki tekintetét a másodperc tört részére Jade Flower felé villantotta, aki a jobb oldalán ült. Nem értettem, hogyan képes Jade Flower olyan nyugodtan üldögélni hosszú kardjával a hátán. De határozottan az volt az érzésem, hogy kifejezéstelen arca és üres tekintete mögött Jade Flower megfigyelt minden kis apróságot.

A biztonság kedvéért eldöntöttem, hogy nem mondok semmi többet és az út végéig csendben maradtam.

Rasul nem akart behajtani a limoval az udvarra, visszaemlékeztem, hogy Dianthia is az utcán parkolt le vele. Rasul hátra jött, hogy kinyissa a királynőnek az ajtót, Andre szállt ki először, hosszú ideig a környéket kémlelte, aztán bólintott, hogy biztonságos, és a királynő kiszállhat. Rasul készenlétben állt, puskával a kezében, tekintetével a területet kémelve, támadók után kutatott. Andre szintén éber volt. Jade Flower volt a következő, aki kicsúszott a hátsó ülésről és tekintetével ő is a környéket pásztázta. Testükkel védve a királynőt, bementek az udvarra. Sigebert szállt ki aztán, baltával a kezében, és rám várt. Miután csatlakoztam hozzá a járdán, ő és Wybert bekísértek a nyitott kapun, kevésbé szertartásosan, mint a többiek a királynőt.

Találkkoztam már a királynővel az otthonomban, mikor senki más nem védte, csak Cataliades. Találkoztam a királynővel a saját irodájában, ahol egy személy védte. Eddig a percig nem fogtam fel, mennyire fontos volt a biztonság Sophie-Anne-nek, mennyire nehéz megvédeni őt. Tudni akartam, ki ellen védték ezek az örök őt ennyire. Ki akarná megölni Louisiana királynőjét? Talán az összes vámpír uralkodó ekkora veszélyben volt- vagy talán csak Sophie-Anne. Hirtelen a közelgő vámpír konferencia még félelmetesebb vállalkozásnak tűnt, mint eddig.

Az udvar jól meg volt világítva, és Amelia a kör alakú behajtón állt 3 barátjával. Első pillantásra egyikük sem az a seprűnyélen lovagló banya volt. Egyikük egy kölyök volt, aki úgy nézett ki, mint egy mormon hittérítő: fekete nadrág, fehér ing, sötét nyakkendő, fényes fekete cipő. A kör közepén lévő fához egy bicikli volt támasztva. Talán tényleg mormon hittérítő volt. Olyan fiatalnak tűnt, hogy azt gondoltam, talán még mindig növésben van. A magas, mellette álló nő a hatvanas éveiben járt, de teste rugalmas volt. Szűk pólót, kötött nadrágot, szandált és egy pár hatalmas karika fülbevalót viselt. A harmadik boszorkány annyi idős volt, mint én, húszas évei közepén-végén járt, és spanyol volt. Kerek arca, ragyogó vörös ajka, hullámos fekete haja volt és alacsony volt. Sigebert elismerően bámulta őt (láttam, ahogy rákacsintott) de a boszorkány figyelemre sem méltatta a vámpírokat, mintha nem is látná őket. Amelia talán megijedt a vámpírok beözönlésétől, de hidegvérrel bemutatkozott. Nyilvánvalóan a királynő már felfedte a kilétét, mire én odaértem.- Őfensége.- mondta Amelia.- Ők a társaim.- Kezével feléjük intett, mintha egy autót mutatna be egy szalonban.- Bob Jesup, Patsy Sellers, és Terencia Rodriguez – Terry, ahogy mi hívjuk.

A boszorkányok összenéztek, mielőtt röviden bólintottak a királynőnek.

Nehéz lett volna megmondani, mennyire tekintette ezt a tiszteletadás hiányának, arca annyira tükörsima volt- de visszabólintott és megenyhült a légkör.

- Felkészültünk a helyreállításra.- mondta Amelia. Teljesen magabiztosnak tűnt, de észrevettem, hogy remeg a keze. Gondolatai közel sem voltak annyira magabiztosak,

mint a hangja. Amelia fejben lejátszotta a helyreállítást, részletesen felsorolta a mágiához szükséges dolgokat, amiket beszerzett, újra felbecsülte, hogy a társai megfelelnek –e a rituáléhoz, és így tovább. Amelia, ahogy utólag rájöttem, maximalista volt.

Kíváncsi lettem volna, hol van Caludine. Talán látta a vámpírokat bejönni és bölcsen elbújt egy sötét sarokban. Amíg tekintetemmel őt kerestem, volt egy pillanat, mikor fájdalmam, amit távol tartottam, lesből támadt rám. Olyan pillanat volt, mint mikor meghalt a nagymamám és valami megszokottat csináltam, például mostam a fogam, és hirtelen a kilátástalanság elárasztott engem. Eltartott egy két percig, míg összeszedtem magam és magamhoz tértem.

Ez is olyan volt, mint akkor, én pedig a fogaimat csikorgattam és visszatartottam. Összeszedtem magam, hogy vessek egy pillantást a többiekre. A boszorkányok elfoglalták a pozíciójukat. Bob elhelyezkedett a gyepen az udvaron, és egy kis érdeklődéssel figyeltem, ahogy egy chipses zacskó méretű tasakból púderszerű anyagot szór és egy doboz gyufát húz ki a zsebéből. Amelia felugrott az emeletre, Terry elfoglalta helyét félúton a lépcsőknél, és a magas, idősebb boszorkány, Patsy már a galérián állt letekintve ránk.

- Ha mindent látni akartok, talán itt lesz a legjobb.- szólt Amelia, mire a királynő és én felmentünk az emeletre. Az örök összegyűltek egy csomóban a kapuban, így olyan messze kerültek a varázslattól, amilyen messze csak tudtak, még Jade Flower is tiszteletteljesnek tűnt, még akkor is, ha nem tisztelte a boszorkányokat.

Magától értetődően Andre követte a királynőt az emeletre, de azt hiszem, kevesebb lelkesedéssel.

Jó volt, hogy valami új dologra koncentrálnom ahelyett, hogy a problémáimon rágódom, és érdeklődve figyeltem Amelia-t, aki úgy nézett ki, mintha szívesebben lenne a strandon és röplabdázna ahelyett, hogy utasításokat ad egy mágikus bűbájhoz, felkészülve arra, hogy formába öntse.

- Beállítjuk az időt 2 órával azelőttre, hogy láttam, hogy Jake megérkezett.- mondta.- Így talán sok unalmas és a tárgyhoz nem tartozó képet fogunk látni. Később megpróbálhatom felgyorsítani az eseményeket.

Hirtelen eszembe jutott valami. Meg kellene kérnem Amelia-t, hogy jöjjön velem Bon Temps-be és ismételje meg ezt az eljárást az én udvaromon, akkor tudnám, mi történt Gladiola-val. Sokkal jobban éreztem magam ettől a gondolattól és még nagyobb figyelmet fordítottam a jelenlegi eseményekre.

Amelia elkiáltotta magát. -Kezdünk! és rögtön utána elkezdett szavakat sorolni, feltételezem, latinul. Hallottam egy gyenge visszhangot a lépcsőkről és az udvarról, ahogy a többi boszorkány is csatlakozott hozzá.

Nem tudtuk, mire számítsunk, és eléggé unalmas volt hallgatni a kántálást. Azon kezdtem gondolkozni, mi történne velem, ha a királynő nagyon unatkozna.

Aztán az unokatestvérem, Hadley besétált a nappaliba.

Annyira megrémültem, hogy majdnem megszólítottam őt. Mikor egy kicsit tovább néztem, akkor vettem észre, hogy ez nem az igazi Hadley. Az árnyéka volt, ami úgy mozgott, mint ő, de csak csalóka látszat volt kiszínezve. A haja nem volt igazán sötét, de a fekete benyomását keltette. Úgy nézett ki, mintha a színezett víz, ami sétál. A külseje csillámlott. Vágyakozva néztem őt, olyan régen volt, hogy láttuk egymást.

Hadley idősebbnek tűnt természetesen. És keményebbnek is, szája keserű ívéből és elfogult tekintetéből ítélve.

Figyelmen kívül hagyva mindenki más jelenlétét a szobában, a helyreállítás odament a díványhoz, felkapott egy képzeletbeli távirányítót és bekapcsolta a tv-t.

Éppenséggel az adást is láthattam volna, ha a tv sugárzott volna valamit, de természetesen nem tette.

Éreztem, hogy valaki megmozdul mellettem és ránéztem a királynőre. Ha én rémült voltam, akkor ő felvillanyozott. Sosem gondoltam igazán, hogy a királynő tényleg szerette Hadley-t, de most láttam, mennyire szomorú, már amennyire tőle telt.

Láttuk, hogy Hadley időről időre a tv-re pillant, míg a lábkörmét festette, ivott egy üveg képzeletbeli vért, és telefonált egyet. Nem hallottuk őt. Csak láttuk, anélkül, hogy ez korlátozta volna a hatást. A tárgy, amiért kinyúlt, abban a pillanatban vált láthatóvá, hogy megérintette, de nem azelőtt, így az ember csak akkor lehetett benne biztos, hogy mi az, mikor Hadley elkezdte használni. Mikor előre dőlt, hogy letegye az üveg vért az asztalra és az üveg még mindig a kezében volt, majd láttuk az üveget az előttünk lévő asztalon, és Hadley-t, ahogy ráhajol. A szellem asztal ráilleszkedett az igazi asztalra, ami még mindig majdnem ugyanazon a helyen volt, mint akkor este, és ettől még hátborzongatóbb volt a dolog. Mikor Hadley elengedte az üveget, a fantom asztal eltűnt egy szempillantás alatt.

Andre szeme tágra nyílt, csak bámult, mikor hátranéztem, és ez volt a legtöbb kifejezés, amit láttam az arcán. Ha a királynő bánatos volt, én pedig elbűvölt és szomorú, akkor Andre egyszerűen örült.

Még álltunk ott pár percig, míg Hadley nyilvánvalóan kopogást hallott az ajtón. (A fejét az ajtó felé fordította, és meglepettnak tűnt.) Felállt (a képzeletbeli dívány talán csak 5 cm-rel jobbra volt az igazitól, aztán eltűnt) és áttipegett a padlón.

Keresztülépett a tornacipőmön, ami a dívány mellé volt téve.

Oké, ez furcsa volt. Ez az egész furcsa volt, de elbűvölő.

Feltehetően az udvaron lévők látták a látogatót feljönni az emeletre, mivel hallottam egy hangos átkozódást az egyik Bert-től- szerintem Wybert-től. Mikor Hadley kinyitotta a képzeletbeli ajtót, Patsy, aki a galériánál állt, belökte az igazi ajtót, így láthattuk a látogatót. Amelia bosszús arcából ítélve meg tudtam mondani, hogy azt gondolta, miért nem neki jutott eszébe.

Az ajtóban (a képzeletbeli) Waldo állt, egy vámpír, aki a királynővel volt évekig. A halála előtti években nagyon megbüntették, amitől ráncos maradt a bőre. Mivel Waldo egy nagyon vékony albínó volt a büntetése előtt, borzalmasan nézett ki, pont úgy, mikor egyszer találkoztam vele. Éppenséggel vizenyős szellemként még jobban festett.

Hadley meglepődött, hogy látja őt. Arc kifejezésén elég erősen tükröződött ahhoz, hogy könnyen felismerjük. Aztán utálattal nézte. De hátrébb lépett, hogy beengedje őt.

Mikor visszasétált az asztalhoz, hogy felkapja az üvegét, Waldo körbenézett, hogy lássa, van-e még ott valaki. A kísértés, hogy figyelmeztessem Hadley-t olyan erős volt, hogy alig tudtam ellenállni.

Miután váltottak pár szót, amit mi természetesen nem értettünk, Hadley vállat vont, és úgy tűnt, beleegyezett valamibe. Valószínűleg abba, amit Waldo azon az estén mesélt nekem, mikor bevallotta, hogy megölte az unokatestvéreimet. Azt mondta,

Hadley ötlete volt, hogy menjenek a St. Louis-i temetőbe, hogy felébresszék a voodoo királynő, Marie Laveau szellemét, de ebből a bizonyítékból úgy tűnt, Waldo volt az, aki ezt a kirándulást javasolta.

- Mi az a kezében?- mondta Amelia olyan halkán, ahogy csak tudta, és Patsy belépett a galériáról, hogy megnézze.

- Egy ismertető füzet.- mondta Amelia-nak, próbálta ugyanazt a suttogó hangot használni.- Marie Laveau-ról.

Hadley lenézett a csuklójára és mondott valamit Waldo-nak. Volt valami kegyetlen, ítélkező Hadley arckifejezésében és megránduló fejével mintha az ajtó felé intett volna. Azt mondta.- Nem.- ez tisztán kivehető volt testbeszédéből.

Aztán másnap este mégis elment vele. Mi történt, ami megváltoztatta a döntését? Hadley visszasétált a fürdőszobájába és mi követtük őt. Hátranézve láttuk, hogy Waldo elhagyta a lakást, és az ismertető füzetet letette az ajtó melletti kis asztalra. Úgy éreztem magam, mint valami kukkoló, ahogy Amelia-val, a királynővel és Andre-val Hadley fürdőszobájában álltunk, néztük, ahogy Hadley leveszi a fürdőköpenyét és felvesz egy nagyon díszes ruhát.

- Az esküvő előtti partin viselte.- mondta a királynő halkán. Testre simuló, felvágott vörös ruha volt sötétebb vörös flitterekkel és hozzá csodálatos aligátorbőr cipőt viselt. az újdonság varázsa hamar elszállt és én hajlandó voltam előrébb ugrani, de a királynő nem telt még be szerelmének látványával. Biztosan nem fogok tiltakozni, különösen hogy a királynő állja a számlát.

Hadley megfordult és az egész alakos tükörhöz ment, elégedettnek tűnt a látványtól, aztán könnyekben tört ki.

- Ó, drágám.- mondta a királynő halkán.- Annyira sajnálom.

Ponotsan tudtam, mit érez Hadley, és most először együtt éreztem az unokatestvéremmel, akitől évek óta távol éltem. Ez a helyreállítás a királynő esküvője előtti estét adta vissza, és Hadley a partira készült, hogy lássa a királynőt és a jegyesét egy párként. És a következő este részt kellett vennie az esküvőjükön. Nem tudta, hogy akkor már nem fog élni, visszavonhatatlanul, teljesen halott lesz.

- Valaki jön.- szólt Bob. Hangja belebegett a galéria nyitott francia ablakain. A képzeletbeli világban a csengett a csengő, mert Hadley megmerevedett, utoljára még a tükörbe nézett (rajtunk keresztül, mert előtte álltunk) és szemmel láthatóan összeszedte magát. Mikor Hadley az előszobába ment, csípőjét ismerős módon ringatta, ajkán hideg félmosoly jelent meg.

Kinyitotta az ajtót. Mivel a boszorkány Patsy az igazi ajtót nyitva hagyta, miután Waldo megérkezett, láttuk, mi történt. Jake Purifoy szmokingot viselt és nagyon jól nézett ki, ahogy Amelia mondta. Amelia-ra pillantottam, mikor a férfi belépett a lakásba, aki sajnálkozva nézte a látomást.

Nem volt ínyére, hogy neki kell felszednie a királynő nyuszikáját, ez egyértelmű volt, de túl okos és udvarias volt ahhoz, hogy ezt kimutassa Hadley előtt. Türelmesen várakozott, míg Hadley felkapott egy kis táskát és utoljára végigsimított hajján, aztán mindketten kimentek az ajtón.

- Erre jönnek.- mondta Bob, és mi kimentünk az ajtón, át a galérián követve a nyomaikat. a két jelenés beszállt egy csillogó autóba és kihajtottak az udvarról. Ez volt az a terület, ahol a varázslat kezdődött és véget ért. Amint a fantom autó kiment a kapun, eltűnt a csapat vámpír mellett, akik ott csoportosultak. Sigebert és Wyberty

szeme elkerekedett és komolyak voltak, Jade Flower elégedetlennek tűnt, és Rasul elég jól szórakozott, mintha egy jó történetet hallana az örök pihenőhelyén.

- Itt az idő előre lépni.- mondta Amelia.- Most fáradtnak tűnt, és azon tűnődtem, mekkora igénybevétellel jár ez a fiatal boszorkánynak.

Patsy, Terry, Bob és Amelia elkezdtek egy másik varázslatot mondani. Ha volt gyenge láncszem ebben a csapatban, az Terry volt. A kerek arcú kis boszorkány alaposan izzadt és reszketett az erőkifejtéstől, hogy elvégezze a varázslatot. Egy kicsit aggódtam, ahogy láttam az erőlködést az arcán.

- Ne izguljatok, nyugi!- buzdította Amelia a kis csapatát, ahogy észrevett ugyanezeket a jeleket. Aztán mindannyian folytatták a kántálást, és úgy tűnt Terry más egy kicsit jobban kezeli a helyzetet, már nem tűnt olyan kétségbeesettnek. Amelia megszólalt.- Lassítsd...le...most.- és a kántálás lelassult.

Az autó ismét feltűnt a kapuban, ezúttal egyenesen keresztül ment Sigebert-en, aki egy lépést előre lépett, hogy jobban lássa Terry-t, ahogy gyanítottam. Hirtelen fékezve megállt a kocsi.

Hadley kiszállt az autóból. Sírt, és az arcára vetett pillantásból úgy tűnt, hogy már sír egy ideje. Jake Purifoy kiemelkedett az autóból és megállt, kezeit a kocsi tetejére támasztotta, és a tető felett beszélt Hadley-hez.

Most először a királynő személyi testőre megszólalt. Andre azt mondta- Hadley, hagyd ezt abba. Az emberek észre fogják venni, és az új király tenni fog valamit ez ügyben. Féltékeny fajta, tudod? Nem törődik.- itt Andre elvesztette a fonalat, és megrázta a fejét.- Nem látom már az arcát.

Mindannyian őt bámultuk. Médium talán?

a királynő testőre tekintetét az ekto plazmatikus Hadley felé fordította, és azt mondta.- De Jake, annyira utálok ezt. Tudom, hogy politikai megfontolásból teszi ezt, de elküldött! Ezt nem tudom elfogadni!

Andre tudott szájról olvasni. Még az ekto plazmatikus ajkáról is. Ismét beszélni kezdett.

- Hadley, menj fel és aludj rá egyet. Nem mehetsz az esküvőre, ha jelenetet fogsz rendezni. Tudod, hogy ez mennyire kínos lenne a királynőnek és tönkretenné a ceremóniát. A főnököm meg fog ölni, ha ez megtörténi. Ez a legnagyobb esemény, amin valaha is dolgoztunk.

Quinn-ről beszélt, jöttem rá. Jake Purifoy Quinn alkalmazottja volt, aki eltűnt.

- Utálok ezt.- ismételte Hadley. Sikoltott. Meg tudtam állapítani a szája mozgásából, de szerencsére Andre látta, hogy ezt nem kell megjelenítenie. Elég hátborzongató volt így is az ő szájából hallani a szavaikat.- Valami szörnyűséget fogok tenni!- a drámai szavak nagyon furcsán hangzottak Andre hangsúlytalan előadásában.

Hadley felrohant az emeletre és Terry automatikusan arrébb állt, hogy hagyja elmenni. Hadley kinyitotta (a már nyitott) ajtót és beviharzott a lakásába.

Megfordultunk, hogy Jake-re nézzünk. Jake sóhajtott, felegyenesedett és ellépett az autótól, ami eltűnt. Előkapott egy mobilt és beütött egy számot. Kevesebb, mint egy percig beszélt telefonon, szüntet sem tartott, így feltételezhető volt, hogy hangüzenetet hagyott.

Andre azt mondta.- Főnök, el kell mondjam neked, hogy szerintem ezzel baj lesz. A barátnő nem lesz képes tartani magát a nagy napon.

Ó Istenem, mondd, hogy Quinn nem ölette meg Hadley-t!- gondoltam, majd belebetegedtem a gondolatba. De mire a gondolat teljesen körvonalazódott bennem, Jake az autó hátuljához baktatott, ami ismét megjelent, amint hozzáért.

Szeretetteljesen végighúzta kezét a csomagtartón, egyre közelebb és közelebb ért a kapuhoz, mikor hirtelen egy kéz kinyúlt és megragadta őt. A boszorkányok által kijelölt terület nem folytatódott a falakon kívül, így a teste egy része nem látszott, és mintha a kéz a semmiből nyúlt volna ki, hogy megragadja a gyanútlan Vértfarkast, ami olyan félelmetes volt, mintha horrorfilmet néztünk volna.

Ez pontosan olyan volt, mint mikor azt álmodod, hogy közeledik a veszély, de nem tudsz beszélni. Egyikünk figyelmeztetése sem tudott volna azon változtatni, ami már megtörtént. De mindannyian ledöbbsentünk. A testvérek felszisszentek, Jade Flower előrántotta a kardját anélkül, hogy láttam volna megmozdulni, és a királynőnek tátva maradt a szája.

Mi csak Jake lábát láttuk, ahogy kapálózik. Aztán mozdulatlaná váltak.

Mindannyian csak álltunk és egymást néztük, még a boszorkányok is, a koncentrációjuk megingott, mire az udvart megtöltötte a köd.

- Boszorkányok!- csattant Amelia.- Vissza a munkához!- egy pillanat alatt minden kitisztult. De Jake lábai még mindig mozdulatlanok voltak, és egy pillanatra körvonaluk még halványabb lett, elkezdett eltűnni, mint bármelyik más élettelen tárgy. Egy pár másodperc múlva az unokatestvérem megjelent a galérián, és lenézett. arckifejezése óvatos és aggódó volt. Hallott valamit. Észrevettük a pillanatot, mikor meglátta a testet és lejtött a lépcsőkön vámpír sebességgel. Kihajolt a kapun és elvesztettük szem elől, de egy pillanattal később bejött, a testet a lábainál fogva vonszolta. Amint hozzáért, a test láthatóvá vált, csak úgy, mint korábban az asztal, vagy a szék. A test fölé hajolt, és most már láttuk, hogy Jake nyakán egy hatalmas seb tátong. A seb undorító volt, habár elmondhatom, hogy a vámpírok nem találták annak, sokkal inkább elbűvölőnek.

Az ektoplazmatikus Hadley körül nézett segítséget remélve, ami nem érkezett meg. Kétségtelenül bizonytalannak tűnt. Ujjait le sem vette Jake nyakáról, mintha a pulzusát tapintaná.

Végül felé hajolt és mondott neki valamit.

- Ez az egyetlen megoldás.- fordította Andre.- Talán gyűlölni fogsz engem, de ez az egyetlen megoldás.- Láttuk, hogy Hadley agyaraival felszakítja a saját csuklóját, aztán odatartja vérző sebét Jake szájához, láttuk, ahogy a vére belecsepeg, láttuk, ahogy a férfi eléggé erőre kap ahhoz, hogy megragadja Hadley karját és még jobban magához húzza. Mikor Jake elengedte Hadley-t, a lány kimerültnek tűnt, a férfi pedig mintha rángatózott volna.

- A Vértfarkas nem lesz jó vámpír.- suttogta Sigebert.- Sosem láttam még azelőtt egy áthozott Vértfarkast.

Ez tényleg nagyon nehéz lesz szegény Jake Purifoy-nak. Elkezdtem megbocsátani neki a tegnapi estét, ahogy láttam a szenvedését. Az unokatestvérem Hadley felemelte őt, felcipelte az emeltre, időnként megállva, hogy körülnézzen. Ismét követtem őt a királynővel a sarkamban. Néztük, ahogy Hadley levette Jake elszakadt ruháit, körbetekert egy törölközőt a nyakán, míg elállt a vérzés, berakta őt a gardróbba, gondosan betakarva őt, majd bezárta az ajtót, így a napsütés nem fogja elégetni az új vámpírt, aki 3 napig feküdt a sötétben. Hadley beletömte a véres

törölközőt a szennyes kosárba. Aztán betömött egy másik törölközőt az ajtó alján lévő nyílásba, hogy Jake teljes biztonságban legyen.

Majd leült az előszobában és gondolkodott. Végül felkapta a telefonját és egy számot tárcsázott.

- Segítséget kér Waldo-tól.- mondta Andre. Mikor Hadley ajkai ismét mozogni kezdtek, Andre azt mondta.- Megbeszélnek egy találkozót másnap estére. Azt mondja, muszáj beszélnie Marie Laveau szellemével, ha a szellem tényleg megjelenik. Azt mondja, tanácsra van szüksége.- Pár mondat után Hadley lecsapta a telefonját és felállt. Felszedte a korábbi vérfarkas elszakadt és véres ruháit, és egy zsákba tette.

- A törölközőt is oda kellett volna tenned.- tanácsoltam suttogva, de az unokatestvérem rám hagyta a szennyest, amit akkor találtam meg, mikor megérkeztem. Hadley kivette a kocsikulcsokat a férfi nadrág zsebéből, aztán lement a lépcsőn, beszállt az autóba és elhajtott a szemetes zsákkal.

18. fejezet

(fordította: Ági)

(icipicit javította: Maminti)

- Felség, meg kell állnunk - mondta Amelia, és a királynő intett egyet a kezével, talán beleegyezése jeléül.

Terry annyira kimerült volt, hogy a lépcső korlátjának támaszkodott, és Patsy majdnem ugyanolyan elgyötörtnek tűnt a galérián. A kölyökképű Bob változatlanul tűnt, de aztán hirtelen beleült egy székbe. Amelia hangtalan jelére elkezdtek felbontani a varázslatot, amit kiszórtak, és a hátborzongató légkör fokozatosan apadni kezdett. Egyszerre nem túl jól összeválogatott emberek csoportjává váltunk egy New Orleans-i udvarban, mintsem egy mágikus rekonstrukció haszontalan szemtanúivá.

Amelia a sarokban lévő fészerhez ment és kihúzott néhány összecukható széket. Sigebert és Wybert nem értették a működését, így Amelia és Bob nyitotta ki székeiket.

Miután a királynő és a boszorkányok leültek, csak egy szék maradt, amit elvettem, miután én és a négy vámpír egy ideig hallgattunk.

- Azt tudjuk, mi történt másnap este - mondtam ernyedten. Egy kicsit nevetségesnek éreztem csini ruhámat és a magas sarkú szandálomat. Jó lett volna, ha a megszokott ruháimat viselhetem.

- Ó, elnézést, te talán, de a többségünk nem és tudni akarjuk - mondta Bob. Úgy tűnt, elfelejtette, hogy a királynő jelenlétében be kellene rezelnie.

Volt valami szeretetreméltó a gyerekkarcú boszorkányban. És mind a négyen nagyon keményen dolgoztak, ha tudni akarják a történet hátralévő részét, nincs semmi oka,

miért ne hallhatnák. A királynő nem emelt kifogást. Még Jade Flower is, aki előrántotta kardját, halványan érdeklődőnek tűnt.

- Másnap este, Waldo elcsalta Hadley-t a temetőbe egy történettel Marie Laveau sírjához, azzal a vámpír hagyománnyal, hogy a holtat fel lehet támasztani a halálból - ebben az esetben a voodoo pap Marie Laveau-t. Hadley azt akarta, hogy Marie válaszoljon a kérdéseire, mert Waldo azt mondta neki, hogy azokra a szellem tud, ha a helyes eljárást követik. Habár Waldo azt mondta nekem, hogy Hadley ebbe beleegyezett, most már tudom, hogy hazudott. De számos indok eszembe jut, amiért talán Hadley beleegyezett abba, hogy Waldóval megy a St. Louis Temetőbe - mondtam. A királynő csendben bólintott. - Szerintem arra akart rájönni, milyen lesz Jake, ha felébred - mondtam. - Szerintem azt akarta tudni, mit tegyen vele. Nem hagyhatta meghalni, ahogy láttátok, de nem akarta felfedni senki előtt sem, hogy létrehozott egy vámpírt, különösen, hogy egy Vérfarkasból.

Szép kis hallgatóságom volt. Sigebert és Wybert leguggoltak a királynő két oldalára és belefeledkeztek a történetbe. Olyan lehetett nekik, mintha moziban lennének.

Minden boszorkányt érdekelt a háttértörténete az eseménynek, aminek szemtanúi voltak. Jade Flower engem nézett. Csak Andre tűnt immunisnak, minden figyelmét testőri munkájának szentelte, állandóan az udvart és az eget pásztázta.

- Az is lehetséges, hogy Hadley hitt abban, hogy a szellem ellátja jó tanáccsal azt illetően, hogyan szerezze vissza a királynő szeretetét. Ne vegye sértésnek asszonyom - tettem hozzá, túl későn jutott eszembe, hogy a királynő egy méterre ül tőlem egy összecukható székben, amin a Wal-Martos árcédula még mindig ott lóg egy műanyag karikán.

A királynő nemtörődő módon intett a kezével. Gondolataiba volt merülve, annyira, hogy abban sem voltam biztos, egyáltalán hallott-e engem.

- Nem Waldo volt, aki lecsapolta Jake Purifoy-t - mondta a királynő elképedésemre. - Waldo nem gondolta, hogy amikor sikerült megölnie Hadley-t, majd ezt jelentette nekem a Nap Gyülekezetét okolva, hogy ez az okos boszorkány az utasításnak engedelmessé a szó szoros értelmében lepecsételte a lakást egy elfedő varázssal. Waldónak volt egy terve. Bárki is ölte meg Jake-et, annak másik terve volt - talán, hogy Hadley-re kenje Jake halálát és az újjászületését... ami még egy vámpír cellában is megbélyegezetté tette volna őt. Talán a gyilkos azt gondolta, hogy Jake meg fogja ölni Hadley-t, amikor 3 nap múlva felébred... és lehetséges, hogy megtette volna.

Amelia próbált szerény lenni, de ez egy értelmetlen harc volt. Pedig nem lett volna nehéz, mivel az egyetlen ok, hogy kiszórta a varázst az volt, hogy a lakás ne illatozzon úgy, mint egy szemetes, mikor újra kinyitják. Ő tudta ezt, és én is tudtam. De ehhez egy nagy adag boszorkányság kellett, és nem akartam lerombolni az illúzióit.

Amelia megtette egyedül is.

- Vagy talán, - mondta vidáman - valaki lefizette Waldót, hogy távolítsa el Hadley-t az útból bármilyen eszközzel.

Sürgősen felemeltem a pajzsomat, mert az összes boszorkány elkezdte leadni a pánik jeleit, így körülöttük lenni elviselhetetlen volt. Tudták, hogy Amelia szavai kiboríthatják a királynőt, és amikor Louisiana királynője kiborult, a körülötte lévők még izgatottabbak lettek.

A királynő összezárta a székét, így mi is talpra ugrottunk sietősen és ügyetlenül. Amelia lábai beakadtak, így különösen ügyetlenül állt fel. Jade Flower eltávolodott pár lépésnyire a vámpiroktól, de talán csak több helyet akart, hogy megszuhintsa a kardját. Andre volt az egyetlen, aki észrevette ezt mellettem. Tekintetét le sem vette a király testőrééről.

Nem tudom, mi történt volna, ha Quinn nem hajt be a kapun.

Kiszállt nagy fekete autójából, figyelmen kívül hagyta a feszült csoportképet, mintha nem is létezne, és keresztüllépkedett a kavicsos útra. Mellékesen egyik karjával átölelte a vállamat és lehajolt, hogy adjon egy könnyű csókot. Nem tudom, hogy lehet egyik csókot a másikhoz hasonlítani. A férfiak minden csókja különböző, nem? És elárul valamit a személyiségükről. Quinn megcsókolt, mintha egy beszélgetés közben sétált volna be.

- Kicsim - mondta. - Jókora érkeztem? Mi történt a karoddal?

A légkör oldódott egy kicsit. Bemutattam őt az udvaron állóknak. Ismerte az összes vámpírt, de nem találkozott a boszorkányokkal. Otthagyt engem, hogy üdvözölje őket. Patsy és Amelia kétségtelenül hallottak róla, és próbáltak úgy tenni, mintha nem lennének lenyűgözve tőle.

Nagy levegőt vettem, hogy megosszam vele a ma este szerzett értesüléseimet. - A karomat megharapták Quinn - kezdtem. Quinn várt, tekintetével az arcomat fürkészte. - Megharapott egy... Attól félek, hogy tudjuk, mi történt az alkalmazottaddal. A neve Jake Purifoy, nem? - mondtam.

- Tessék? - az udvar ragyogó fényében láttam, hogy arckifejezése elővigyázatos. Tudta, hogy most valami rossz következik, az összegyűlt társaságra nézve bárki ezt gondolta volna.

- Leszívták, és itt hagyták az udvaron. Hogy megmentse az életét, Hadley áthozta. Vámpír lett.

Quinn fel nem fogta egy pár pillanatig. Láttam, amint ráésmél a szörnyű igazságra, arra, hogy mi történt Jake Purifoy-jal.

Quinn arca kőkemény. Azon kaptam magam, hogy azt remélem, rám sosem fog így nézni.

- A változás a Vércukor beleegyezése nélkül történt - mondta a királynő. - Persze sosem egyezett volna bele, hogy egy legyen közülünk. Ha egy kissé vicsorgott volna, azon sem csodálkoztam volna. A Vércukorok és a vámpírok alig titkolták, hogy utálják egymást, és csak az a tény, hogy a normál világ ellen egyesültek, tartotta vissza őket attól, hogy ez az utálat háborúban törjön ki.

- Elmentem a házadhoz - mondta Quinn váratlanul. - Látni akartam, hogy visszajöttél-e New Orleans-ból, mielőtt ide jövök, hogy megnézzem Jake-et. Ki égetett el egy démont a behajtódon?

- Valaki megölte Gladiolát, a királynő hírnökét, mikor eljött, hogy kézbesítsen egy üzenetet nekem - feleltem. Támadt egy kis kavargás a körülöttem lévő vámpírok között. A királynő persze tudott Gladiola haláláról, Mr. Cataliades biztosan elmondta neki. De senki más nem hallott róla.

- Sok ember meghalt az udvarodon, kicsim - mondta Quinn nekem, hangja elgondolkodó volt, nem tudtam hibáztatni azért, hogy ezt nem tudta nem megjegyezni.

- Csak kettő - mondtam védekezően, egy gyors fejszámolás után. - Aligha mondhatnánk ezt soknak. - Persze ha nem számoljuk azokat, akik a házban haltak meg... Gyorsan elhessegettem ezt a gondolatot.

- Tudjátok mit? - mondta Amelia magas, mesterkélt hangon. - Szerintem mi boszorkányok leugrunk a Kloé és a Justine utca sarkán lévő pizzériába. Tehát ha kellenénk, ott leszünk. Rendben srácok?

Bob, Patsy és Terry gyorsabban mozgott, mint ahogy valaha is képzeltem, hogy kinyissák a kaput, és mikor a vámpírok semmi jelet nem kaptak a királynőjüktől, félreálltak, és hagyták őket elmenni. Mivel Amelia nem vitte magával a táskáját, reméltem, hogy van pénz a zsebében és a kulcsai a másikban.

Azt kívántam, bárcsak követhetném őket. Várjunk egy percet! Miért ne tehetném? Hosszasan a kaput néztem, de Jade Flower beállt eléem és rám bámult, szemei sötét lyukak voltak kerek arcán. Olyan nő volt, aki kicsit sem kedvelt engem. Andre, Sigebert és Wybert határozottan el akartak engedni, és Raul talán azt gondolta, hogy nem lennék rossz társaság pár órára - de Jade Flower örömmel levágta volna a fejem a kardjával, az tény. Nem tudtam olvasni a vámpírok gondolataiban (kivéve egyetlen alkalmat, mikor éreztem egy halvány szikrát, ami számomra is rejtély volt), de tudtam olvasni a testbeszédben és a tekintetekben.

Nem tudtam Jade Flower gyűlöletének okát, és nem hittem, hogy ebben az esetben fene nagy jelentősége lenne.

A királynő gondolkodott. Azt mondta. - Rasul, a lehető leghamarabb vissza kellene érünk a házba. - A férfi meghajolt és a kocsihoz sétált.

- Miss Stackhouse - mondta rám nézve. Szemei úgy fénylettek, mint sötét lámpák. Megfogta a kezem, és felmentünk az emeletre Hadley lakásába, Andre úgy koslatott a nyomunkban, mintha egy madzaggal Sophie-Anne lábaihoz lenne kötözve. Eszembe jutott egy olyan okatlan sugallat, hogy kitépem a kezem a királynőéből, ami természetesen hideg, száraz és erős volt, habár kezemet óvatosan fogta, nehogy megszorítsa. Annyira vibráltam attól, hogy ennyire közel vagyok egy ilyen régi vámpírhoz, mint egy hegedűhúr. Nem értettem, Hadley hogy tudta elviselni.

Behúzott a lakásba és becsukta mögöttünk az ajtót. Nem hittem, hogy akár egy nagyon jó hallású vámpír is hallhatna így minket. Ez is volt a célja, mert az első dolog, amit mondott, ez volt: - Ne mond el senkinek, amit most mondani fogok neked.

A félelemtől megnémulva megráztam a fejem.

- Az életemet vámpírként Észak-Franciaországban kezdtem kb. 1100 éve.

Nyeltem egyet.

- Persze nem tudtam, honnan származom, de azt hiszem, Lotharingiából. A múlt évszázadban próbáltam megtalálni a helyet, ahol az első 12 évemet töltöttem, de nem tudtam, még ha az életem is függött volna tőle - ugatva felnevetett a szófordulatra. - Az anyám a város leggazdagabb férfinak felesége volt, ami azt jelentette, hogy két disznóval több vagyona volt, mint másoknak. A nevem akkor Judith volt.

Keményen próbáltam nem ledöbbszentnek tűnni, hanem érdeklődőnek, de ez nagy harc volt.

- Mikor olyan 10, vagy 12 éves voltam, gondolom, egy házaló jött hozzánk az úton. Hat hónapja nem láttunk ismeretlent. Izgatottak voltunk. – De nem úgy mosolygott, vagy nézett, mint aki emlékszik az izgatottság érzésére. Nagyot sóhajtott. - Betegséget hordozott, amivel sosem találkoztunk korábban. Most úgy gondolom, hogy az influenza egy formája volt. Két hete sem volt a férfi a városunkban, mire mindenki meghalt, kivéve engem és egy idősebb fiút.

Egy pillanatig csendben voltunk, míg az elhangzottakon gondolkodtunk. Legalább is én, feltételezem, hogy a királynő emlékezett. Andre talán a guatemlai banán árán gondolkodott.

- Clovis nem kedvelt engem – mondta a királynő. - Elfelejtettem, miért. Az apáink... nem emlékszem. A dolgok talán másképp alakultak volna, ha ő törődik velem. A lényeg, hogy Clovis megerőszkolt és elvitt a következő városba, ahol felajánlott engem pénzért, vagy ételért. Habár az influenza bejárta az egész országunkat, mi sosem betegedtünk meg.

Próbáltam mindenhová nézni, csak rá nem.

- Miért nem nézel a szemembe? - követelte. Szóhasználata és akcentusa megváltozott, ahogyan beszélt, mintha csak most tanulná az angolt.

- Annyira rossz lehetett önnek - mondtam.

Olyan hangot adott ki, mintha felső fogsorát alsó ajkához szorítva erőltetetten beszívta volna a levegőt, majd kifújta. Valahogy így hangzott - FFFF!

- Ne nyugtalankodj, - mondta a királynő - mert ezután, mikor az erdőben táboroztunk, egy vámpír elkapta őt. - Elégedettnek tűnt ettől az emléktől. Utazott az emlékek csatornáin. - A vámpír nagyon éhes volt és Clovisszal kezdte, mert ő nagyobb volt, de amikor túl volt rajta, rászánt egy percet, hogy rám nézzen és úgy gondolta, hogy talán jó társa lennék. A neve Alain volt. 3 vagy annál több éven keresztül Alainnel utaztam. Természetesen a vámpírok akkor még titokban éltek. A létezésük csak kósza történet volt, amit az idős nők meséltek a tűz mellett. És Alain jó volt abban, hogy megtartsa őket ebben a hitben. Katolikus pap volt, akit a nők nagyon szívesen láttak az ágyukban - mosolygott visszaemlékezve.

Éreztem, hogy szimpátiám elapad.

- Alain csak ígérte és ígérte, hogy áthoz engem, mert persze olyan akartam lenni, mint ő. Vágytam az erejére. - Tekintetét rám szegezte.

Szívélyesen bólintottam. Ez meg tudtam érteni.

- De amikor pénzre volt szüksége ruhákra és ételre nekem, ugyanazt tette, amit Clovis tett, pénzért árult engem. Tudta, hogy a férfiak észrevennék, ha hideg vagyok, és tudta, hogy meg fogom harapni őket, ha áthoz. Az ígéretésével nőtem fel.

Bólintottam, hogy tudja, figyelek rá. És én, de az agyam mélyén, én azon csodálkoztam, hova a pokolba fog kilyukadni ez a monológ és miért nekem kell meghallgatnom egy ilyen ámulatba ejtő és nyomasztó történetet.

Aztán egy este egy faluba mentünk, ahol a vezető tudta, micsoda Alain. A hülye Alain elfelejtette, hogy járt már ott korábban, és lecsapolta a vezető feleségét! Így a falusiak megkötözték egy ezüst láncsal, ami elképesztő, hogy volt egy ilyen kis faluban. Én mondom neked... és bedobták egy kunyhóba, azt tervezve, hogy ott hagyják addig, amíg a falu papja visszatér egy utazásból. Azt gondolták, hogy a pap majd kiteszi a napra valamilyen vallásos ceremónia kíséretében. Szegény falu volt, de

a vezetőjük tanácsára összegyűjtöttek minden darab ezüstöt és fokhagymát, amit csak tudtak, azért hogy Alaint megfélemezzék - a királynő kuncogott.

- Tudták, hogy én ember vagyok, és tudták, hogy Alain meggyalázott engem - mondta. - Ezért engem nem kötöttek meg. A vezető családja úgy tartott, mint egy rabszolgát, mivel nem volt asszony a házban a vámpírnak köszönhetően. Tudtam, mit szeretnének.

Arckifejezése egyszerre volt szívszaggató és teljesen fagyos. Nagyon mozdulatlanul álltam.

- Akkor este kiszedtem néhány meglazult deszkát a kunyhó végéből, és bemásztam. Mondtam Alainnek, hogy ha áthoz engem, akkor kiszabadítom. Alkudoztunk egy darabig, aztán belement. Ástam egy gödröt a padlón, elég nagyot, hogy beleférjek. Azt terveztük, hogy Alain lecsapol és eltemet a szalma ágya alá, és elsimítja a padlót, amennyire csak tudja. Eléggé hajlott erre. A harmadik este fel kellett volna kelnem. El kellett volna szakítanom a láncot és elhajítanom a fokhagymát, habár megégette volna a kezemet. A sötétben szöktünk volna meg - hangosan felnevetett. - De a pap hamarabb ért vissza, mint ahogy a három nap letelt volna. Amikor kiástam magam a földből, Alain már csak megfeketedett hamu volt a szélben. A pap kunyhója volt, ahol Alaint tartották. Az öreg pap volt az egyetlen, aki elmondta nekem, mi történt.

Volt egy olyan érzésem, hogy most következik a történet csattanója. - Oké - mondtam gyorsan. - Gondolom a pap volt az első enivalója - ragyogóan elmosolyodtam.

- Ó nem - mondta Sophie-Anne, a korábbi Judith. - Azt mondtam neki, hogy a halál angyala vagyok és azért küldtek hozzá, mert olyan nagyszerű volt.

Figyelembe véve Jake Purifoy állapotát, mikor először kelt fel, nagyra tudtam értékelni azt a gyomor-korgató erőfeszítést, amit az új vámpírnak tennie kellett.

- Mit csinált ezután - kérdeztem.

- Pár év múlva, találtam egy olyan árvát, mint én, az erdőben kóborolt, mint én - mondta, és a testőre felé fordult. - Azóta együtt vagyunk.

És végül láttam egy kifejezést átsuhanni Andre kifejezéstelen arcán, tökéletes rajongást.

- Vele is erőszakoskodtak, mint velem - mondta gyengéden. - És én gondoskodtam erről.

Éreztem, ahogy a hideg végigfut a hátamon. Nem tudtam, mit mondhatnék, még ha fizettek volna sem.

- Az ok, amiért az ősrégi történetemmel untatlak, - mondta a királynő, megrázva magát és fentebb ülve egy kicsit - hogy elmondjam neked, miért vettem Hadley-t a szárnyaim alá. Őt is molesztálták, a nagybátyja. Téged is molesztált?

Bólintottam. Nem tudtam, hogy Hadley-vel is ezt tette. Nem jutott el odáig, hogy belém hatoljon, de csak ezért, mert a szüleim meghaltak és én a nagymamámhoz költöztem. A szüleim nem hittek nekem, de a nagyimat meggyőztem, hogy az igazat mondom azzal, hogy a bácsikám úgy gondolta, már elég érett vagyok 9 évesen. Természetesen Hadley idősebb volt. Még több közös van bennünk, mint valaha gondoltam. - Sajnálom, nem tudtam - mondtam. - Köszönöm, hogy elmondta.

- Hadley gyakran beszélt rólad - mondta a királynő.

Igen, köszönöm Hadley. Köszönöm, hogy a legrosszabb dolgot tetted velem... nem, várjunk, ez nem igazságos. Rájönni Bill hatalmas csalására nem a legrosszabb dolog volt, ami történt velem. De egyébként az első 10 között szerepelt a listámon.

- Erre már rájöttem - mondtam, hangom hideg és csípős volt.

- Zaklatott vagy, mert elküldtem Billt, hogy keressen meg téged, tudja meg, hogy a hasznomra lehetsz-e - mondta a királynő.

Vettem egy mély levegőt, erőltetetten kinyitottam a számat. - Nem, nem önre haragszom. Nem tehet róla, hogy micsoda. És nem ismer engem. - Még egy mély levegő. - Billre haragszom, aki ismer engem és aki végrehajtotta az ön utasításait nagyon alaposan és számítóan. - Számúztam a fájdalmat. - Emellett, miért érdeklis? - hangsúlyom a szemtelenséggel volt határos, ami nem volt bölcs, mikor egy erőteljes vámpírral bánsz. Nagyon fájó pontra tapintott.

- Mert te kedves voltál Hadley-nak - mondta Sophie-Anne váratlanul.

- Ez nem tűnt fel abból, ahogy bánt velem, mikor tinédzser lett - mondtam, nyilvánvalóan eldöntve, hogy a vakmerő ösztintet követem.

- Sajnálta ezt - mondta a királynő. - különösen, miután vámpír lett, és rájött, milyen egy kisebbséghez tartozni. Még itt, New Orleans-ban is jellemző az előítélet. Gyakran beszélgettünk az életéről, mikor egyedül voltunk.

Nem tudtam, mitől éreztem magam kényelmetlenebbül, az ötlettől, hogy a királynő és az unokatestvérem szeretkeztek, vagy hogy utána kényelembe helyezkedve rólam beszélgettek.

Nem érdekelt, ha a felnőttek szexeltek, nem számít, milyen szexbe egyeztek bele, ha mindkét fél megállapodott erről korábban. De nem feltétlenül kellett hallanom részleteket. Sokféle érzéki vággyal találkoztam az évek során az emberek fejében a bárban.

Hosszú beszélgetésünk fordulópontjához értünk. Azt akartam, hogy a királynő térjen a tárgyra.

- A lényeg az, - mondta a királynő - hogy hálás vagyok neked - és a boszorkányoknak - hogy még több ötletet adtatok nekem Hadley haláláról. És neked köszönhetően megtudtam, hogy ez a szövevényes cselekedet ellenem irányul, és nem csak Waldo féltékeny szívére szól.

Ez tettem?

- Tehát az adósod vagyok. Mondd meg, mit tehetek érted.

- Ah. Küldene jó sok dobozt, hogy bepakolhassam Hadley dolgait és hazamehessek Bon Temps-ba? Küldene valakit, hogy elvigye azokat egy jótékonyági intézménynek, amiket nem akarok megtartani?

A királynő lenézett, és én megesküdtem volna, hogy elfojtotta a mosolyát. - Igen, gondolom tudok - mondta. - Küldök néhány embert holnap, hogy megcsinálja ezeket a dolgokat.

- Ha valaki bepakolná a holmikat, amikre szükségem van, egy teherautóba és hazavinné Bon Temps-ba, az jó lenne - mondtam. - Talán utazhatnék én is azzal a teherautóval?

- Nem gond - mondta.

Na most a nagy szívesség. - Mindenképpen mennem kell önnel erre a konferencia izére? - kérdeztem, amiről tudtam, hogy kissé rámenős.

- Igen - mondta.

Oké, betonfal.

Hozzátette. - De nagyvonalúan meg foglak fizetni.

Felvidultam. Az a pénz, amit előző vámpír szolgálataimért kaptam még mindig a számlámon volt megtakarításként, és nagy anyagi problémám volt, mikor Tara „eladta” nekem a kocsiját egy dollárért, de annyira hozzászoktam, hogy pénzügyi gondjaim vannak, hogy egy kis plusz mindig jól jött. Mindig attól féltem, hogy eltöröm a lábam, vagy a kocsim összetörik, vagy a házam leég... várjunk, ez már megtörtént... egyszerűen, hogy valami katasztrófa fog történni, mint például egy erős szél lefújja a hülye bádogtetőt a nagyanyám házáról, vagy valami.

- Akar valamit Hadley dolgai közül? - kérdeztem a királynőt, gondolataim elkanyarodtak a pénztől. - Érti, egy emléktárgyat?

Valami felcsillant a szemében, valami, ami meglepett engem.

- Mindig kitalálsz, mit akarok mondani - mondta egy kis imádnivaló francia akcentussal.

Húha. Nem lenne jó, ha átkapcsolna elbűvölőre.

- Megkértem Hadley-t, hogy rejtessen el nekem valamit - mondta. A lószart mérőm úgy sípolt, mint egy riasztó. - És ha ráakadsz csomagolás közben, szeretném visszakapni.

- Hogy néz ki?

- Ez egy ékszer - mondta. - A férjem adta nekem eljegyzési ajándékként. Az történt, hogy itt hagytam, mielőtt férjhez mentem.

- Nyugodtan nézzen körül Hadley ékszeres dobozában - mondtam azonnal. - Ha a magáé, természetesen vissza kell kapnia.

- Ez nagyon kedves tőled - mondta, arca ismét megszokott üvegszerűen sima volt. - Ez egy gyémánt, egy nagy gyémánt, és egy platina karkötőre van erősítve.

Nem emlékeztem semmi ilyesmire Hadley dolgai között, de nem néztem meg alaposan. Azt terveztem, hogy az ékszeres dobozt érintetlenül teszem el, és majd szabadidőmben átnézem Bon Temps-ban.

- Kérem, nézze meg most - javasoltam. - Tudom, hogy baklövés lenne, ha elvesztené a férje ajándékát.

- Ó, - mondta óvatosan - nem is tudod, mekkora. - Sophie-Anne egy pillanatra becsukta a szemét, mintha túl nyugtalan lenne kimondott szavai miatt. - Andre - mondta és a férfi azonnal elment a hálósobába - nem volt szükséges elmagyarázni, hol találja meg - és amíg elment, a királynő furcsán félelbernek tűnt. Kíváncsi voltam, Andre miért nem kísérte el Bon Temps-ba, és egy sugallat hatására meg is kérdeztem.

Rám nézett, kristálytiszt szeme nagy és üres volt. - Nem akartam, hogy rájöjjenek, elmentem - mondta. - Tudtam, ha Andre New Orleans-ban marad, mindenki azt fogja hinni, hogy én is itt vagyok. - Azon töprengtem, hogy az ellenkezője is igaz-e. Ha a királynő itt volt, mindenki azt hinné, hogy Andre is? Aztán bevillant egy gondolat, egy gondolat, ami eltűnt, mielőtt eléggé meg tudtam volna ragadni.

Andre abban a pillanatban visszajött, egy kis fejrázás elárulta, hogy nem találta meg, amit a királynő vissza akart szerezni. Egy pillanatra Sophie-Anne elég boldogtalannak tűnt. - Hadley akkor dugta el, mikor dühös volt - mondta a királynő, és úgy gondoltam, magában beszél. - De talán visszaadja nekem a túlvilágról. - Aztán arca ellazult a megszokott kifejezéstelen állapotába.

- Nyitva fogom tartani a szemem - mondtam. Gyanítottam, hogy az ékszer értéke felbecsülhetetlen. - A karkötő itt volt az esküvő előtti estén? - kérdeztem óvatosan.

Gyanítottam, hogy az unokatestvérem ellopta a nyakláncot a királynőtől, mert megsértődött a királynő esküvője miatt. Ez Hadley-re vallott. Ha ismertem volna a nyaklánc rejtékhelyét, megkérhettem volna a boszorkányokat, hogy tekerjék vissza az órát az ektoplazmatikus helyreállításon. Meg tudtuk volna nézni, hova dugta Hadley a nyakláncot.

A királynő röviden biccentett. - Vissza kell kapnom - mondta. - Érted, hogy nem azért aggódom, mert a lánc értékes? Érted, hogy egy esküvő a vámpír uralkodók között nem egy szerelmi házasság, amiben sok mindent meg lehet bocsátani? Elveszteni a házastársadtól kapott ékszert nagyon komoly sértés. A tavaszi bálunkat két nap múlva tartjuk. A király reméli, hogy viselni fogom az ajándékát - hangja elhalt, és még Andre is aggodalmasnak tűnt.

- Értem az álláspontját - feleltem. Észrevettem, hogy Sophie főhadiszállásán már így is feszült a helyzet. Elszabadulna a pokol és Sophie-Anne lenne az egyik, aki megfizetné az árát. - Ha itt van, vissza fogom adni. Oké? - kitártam a kezem, kérdezve, hogy hisz-e nekem.

- Rendben - felelte. - Andre, nem tölthetek több időt itt. Jade Flower jelenteni fogja, hogy feljöttem ide Sookie-val. Sookie, úgy kell tennünk, mintha szexeltünk volna.

- Sajnálom, de bárki, aki ismer engem, tudja, hogy én nem szoktam nővel csinálni. Nem tudom, ki várja Jade Flower jelentését... (Természetesen tudtam, a király, de nem tűnt volna tapintatosnak, ha kimondom, hogy értelek.) - De ha végeztek egy kis kutatást, ezt tudják rólam.

- Akkor talán Andréval szexeltél - mondta nyugodtan. - És hagytad, hogy nézzem. Számos kérdés eszembe jutott, ez volt az első: „Ez nálad a szokásos eljárás?”, majd ez követte „Az nincs rendben, hogy elvesztettél egy karkötőt, de az rendben van, hogy ágyba bújsz valaki mással?”. De lelakatoltam a számát. Ha valaki egy fegyvert tartott volna a fejemhez, éppenséggel arra szavaztam volna, hogy a királynővel szexeljek, nem Andréval, mindegy, milyen a szexuális beállítottságom, mert Andrétól kirázott a hideg. De ha csak színleljük...

Nagyon szakszerűen Andre levette a nyakkendőjét, összehajtotta és betette a zsebébe, és kigombolt néhány gombot. Ujjával magához intett. Óvatosan odamentem. Átkarolt és közelebb húzott és magához szorított, és fejét a nyakamra hajtotta. Egy pillanatig azt gondoltam, hogy meg fog harapni, és teljesen bepánikoltam, de ehelyett beszívta az illatomat. Ez tudatos dolog egy vámpírnál.

- Tedd a szádat a nyakamra - mondta, miután még egy nagyot szippantott. - Így rám kerül a rúzsod.

Megtettem, amit mondott. Jéghideg volt. Olyan volt mint... nos, csak furcsa volt. A fotós munkámra gondoltam Claude-dal, sok időt töltöttem azzal, hogy imitáljam a szexet.

- Szeretem a tündérek illatát. Gondolod tudja, hogy van benne tündér vér? - kérdezte Sophie-Anne-t, míg én a rúzsom ráhelyezésén ügyködtem.

Erre felkaptam a fejem. Egyenesen a szemébe bámultam, ő pedig azonnal visszabámult rám. Még mindig a karjaiban tartott, és én megértettem, arról gondoskodik, hogy az ő illatát árasszam ő pedig az enyémet, mintha tényleg megtettük volna a dolgot. Nem önként jelentkezett, ami megnyugtató volt.

- Én mi? - biztos félreértettem. - Mi vagyok?

- Jó orra van ehhez - mondta a királynő. - Az én Andrém. Büszkének tűnt.

- Korábban a barátnőmmel, Claudine-nal töltöttem a napot - mondtam. - Ő tündér. Miatta érzed a szagot. - Tényleg le kell zuhanyoznom.

- Megengeded? - kérdezte Andre, és anélkül, hogy választ várt volna, körmét beledöfte a sérülésembe, egyenesen a sebbe.

- Jaj! - tiltakoztam.

Egy kis vércseppet letörölt az ujjával, és a szájához tette. Megízlelte, mintha egy korty bor lenne, végezetül azt mondta. - Nem, ez a tündér illat nem érintésből származik. A vérében van. - Andre rám nézett úgy, ami azt sugallta, hogy elvégezte a dolgát. - Van benned egy kevés tündérvér. Talán a nagymamád, vagy a nagyapád félvér volt?

- Nem tudok semmit sem erről - mondtam, tudtam, hogy hülyén hangzik, de nem tudtam, mit mondhatnék. - Ha bármelyik nagyszülőm más volt, mint 100%-ig ember, nem osztották meg velünk ezt az információt.

- Nem, nem tehettek - mondta a királynő gyakorlatiasan. - A legtöbb tündér-ember eltitkolja a családjá elől a tényt, mert nem igazán hinnék el. Szívesebben gondolják, hogy a szüleik örültek - vállat vont. Érthetetlen! - De a vér megmagyarázza, miért vannak természetfeletti udvarlói, és nem ember hódolói.

- Nincsenek ember hódolóim, mert én nem akarom - mondtam határozottan sértődötten. - Tudok olvasni a gondolataikban, és ez kiüti őket a versenyből. Ha már nem rettennek vissza eleve a hírnevemtől a furcsaságom miatt - tettem hozzá, visszatérve túl őszinte stílusumhoz.

- Szomorú az emberekre nézve, hogy egyikük sem toleráns valakihez, aki tud a gondolataikban olvasni - mondta a királynő.

Gondolom ez volt a végszó a gondolatolvasó képességemet illetően. Eldöntöttem, hogy jobb, ha befejezem ezt a beszélgetést. Sok mindent át kellett gondolnom.

Lementünk a lépcsőn, Andre elől, majd a királynő, én pedig a nyomukban. Andre ragaszkodott hozzá, hogy levegyem a cipőmet és a fülbevalómat, ami azt bizonyítja, hogy levetkőztem, majd visszabújtam a ruháimba.

A többi vámpír kötelességtudóan várakozott az udvaron, és felkapták a fejüket, mikor elindultunk lefelé. Jade Flower arckifejezése egyáltalán nem változott, mikor leolvasta a jeleit, hogy mivel töltöttük el fent az utóbbi fél órát, de legalább nem tűnt kételkedőnek. A Bert testvérek értették, de nem érdekelte őket, mintha a királynő nézi a szexelő testőrét forgatókönyv (ami tulajdonképpen furcsa) teljesen mindennapi lenne.

Amint a kapuban álltak a további instrukciókra várva, Rasul arca nagyon bánatos volt, mintha azt kívánná, bárcsak részt vehetett volna az eseményben. Másrészt Quinn olyan dühösen préselte össze a száját, hogy még egy tűn keresztül sem lehetett volna táplálni.

De amint kísértáltunk Hadley lakásából, a királynő nyomatékosan azt mondta nekem, hogy ne osszam meg senki mással a történetét, kihangsúlyozva a senki szót. Ki kell találnom valamit, hogy Quinn rájöjjön az igazságra, anélkül, hogy hagynám, hogy tudja.

További megbeszélés, vagy csevegés nélkül a vámpírok beszálltak az autójukba. Az agyamban annyira tolongtak az ötletek és a találgatások, hogy úgy éreztem magam, mintha fejbe kólintottak volna. Fel akartam hívni a bátyámat, Jasont, és elmondani neki, hogy egyáltalán nem ellenállhatatlan, hanem tündér vér folyik az ereiben, csak

hogy tisztán lásson. Nem, várjunk, Andre utalt arra, hogy az emberek nem vonzódnak a tündérekhez, mint a vámpírok. Ez az, az emberek nem akarják elfogyasztani a tündéreket, de szexuálisan vonzódnak hozzájuk. (A tömegre gondoltam, amely Claudine-t mindig körbevette a Merlotte-ban.) És Andre azt is mondta, hogy a többi természetfeletti is vonzódott a tündér vérhez, csak nem olyan edd-meg-módon, mint a vámpírok. Ettől Eric meg fog könnyebbülni? Olyan boldog lenne, ha tudná, hogy igazából nem is szeret engem! A tündér vér miatt volt az egész!

Néztem, ahogy a királyi limuzin elhajt. Amíg harcoltam a bennem keveredő legalább hat különböző érzéssel, Quinn csak eggyel küzdött.

Egyenesen előttem állt, arca mérges volt. - Hogy beszélt rá erre, Sookie? - kérdezte. - Ha kiáltottál volna, azonnal ott termek. Vagy talán akartad ezt? Megesküdtem volna rá, hogy te nem ilyen típus vagy.

- Senkivel sem feküdtem le ma este - feleltem. Egyenesen a szemébe néztem. Végül is ezzel nem árultam el, amit a királynő mondott nekem, csak... tisztáztam egy félreértést. - Nagyszerű, hogy a többiek ezt gondolják - mondtam óvatosan. - Csak te ne.

Egy hosszú pillanatig rám nézett, tekintete az enyémet kereste, mintha a szemgolyóimból olvasná ki a választ.

- Lenne kedved lefeküdni valakivel ma este? - kérdezte. Megcsókolt. Nagyon, nagyon sokáig csókolt, ahogy ott álltunk összeragadva az udvaron. A boszorkányok nem jöttek vissza, a vámpírok elmentek. Csak egy-egy, az úton elhaladó autó, vagy egy távoli sziréna emlékeztetett arra, hogy a város központjában vagyunk. Ez annyira különbözött attól, mint mikor Andre tartott a karjaiban, ahogy csak el tudtam képzelni. Quinn meleg volt, és éreztem, ahogy izmai mozognak a bőre alatt. Hallottam a lélegzését, és éreztem a szívdobogását. Éreztem a kavargó gondolatait, amelyek leginkább az ágy körül jártak, amelynek lennie kell valahol Hadley lakásában. Szerette az illatomat, az érintésemet, az ajkaimat... és Quinn nagy része igazolni akarta velem kapcsolatos elképzeléseit. . . Ez a nagy rész közöttünk feszült ebben a pillanatban.

Két férfival feküdtem le, és mindkét alkalom nem volt valami megfontolt. Nem ismertem eléggé őket. Az ösztöneimnek engedelmeskedtem. Tanulnom kellene a hibáimból. Ebben a percben nem voltam valami okos.

Szerencsés volt döntéshozatali képességemre nézve, hogy Quinn telefonja ebben a pillanatban kezdett el csörögni. Ég áldja a telefont. Azon voltam, hogy helyes elhatározásomat kidobjam az ablakon azért, mert féltem, teljesen egyedül voltam, és Quinnt viszonylag ismertem, és ő annyira akart engem.

Akárhogy is Quinn nem ezt a gondolatmenetet követte - nagyon messze járt tőle - és átkozódott, mikor a telefon másodszor is csörögni kezdett.

- Elnézést - mondta dühösen, mikor felvette az átkozott készüléket.

- Rendben - mondta egy pillanat múlva, ahogy hallgatta a telefon másik végén felcsendülő hangot. - Rendben. Ott leszek.

Lecsapta a készüléket. - Jake engem kér - mondta.

Mintha a tengeren hánykolódtam volna a vágy és a megkönnyebbülés hullámain, ezért eltartott egy percig, míg felfogtam, mit mond. Jake Purifoy, Quinn alkalmazottja második estjét tölti vámpírként. Pár önkéntesből táplálkozott, és

eléggé önmaga volt ahhoz, hogy Quinn-nel akarjon beszélni. Hetekig feküdt mély álomban a gardróbban, és sok mindent kellett még megértenie.

- Akkor menned kell - mondtam, büszke voltam arra, hogy hangom kőkeményen cseng. - Talán eszébe jutott, ki támadta meg. Holnap beszélnem kell veled arról, mit láttam itt ma este.

- Igent mondtál volna? - kérdezte. - Ha még egy percig nem zavarnak meg minket? Egy pillanatig megfontoltam. - Ha megtettem volna, megbántam volna - mondtam. - Nem azért, mert nem akarlak. Akarlak. De az elmúlt pár napban felnyitották a szemem, és most már tudom, hogy elég könnyen becsaptak. - Próbáltam gyakorlatiasnak és nem szánalomra méltónak hangzani, mikor ezt mondtam. Senki sem szereti a siránkozó nőt, legkevésbé én. - Nem akarok belebonyolódni valakibe, aki ebben a pillanatban fel van ajzva. Sosem voltam az az egyéjszakás nő. Biztos akarok lenni benne, ha szexelek veled, hogy azért teszem, mert velem akarsz maradni egy darabig, és mert kedvelsz engem, azért aki vagyok, és nem azért, ami vagyok.

Talán egy millió nő mondta már el hozzávetőlegesen ugyanezt a szöveget. Annyira őszintén gondoltam, mint bármelyik nő a millióból.

És Quinn tökéletes választ adott rá. - Ki akarna csak egy estét veled? - kérdezte, aztán elment.

19. fejezet

(fordította:Dahlia,Maminti)

Úgy aludtam akár egy halott. Szóval nem valószínű, hogy bárki olyan közel jönne, mint egy ember. Mintha álomban hallanám, hogy a boszorkányok betoltnak az udvarba. Még mindig egymásnak gratuláltak, erélyesen alkohollal. Nem találtam egy kevés igazi, becsületes pamutot sem a lenvásznak között, amivel betakartak, (Miért használnak még mindig vásznat? Láttál már egyáltalán vászonlepedőt életedben?), de bedobtam némi feketeselymet alátétnek így nagyon könnyű volt visszacsúszni az álomba.

Amikor reggel tíz után felkeltem. Kopogtattak az ajtón, én lebotladoztam az előtérbe, hogy kinyissam, miután felvettem Hadley spandex torna-nadrágjából egyet és egy erős rózsaszín felsőt hozzá. Dobozokat láttam csak a kémlelőnyílásból, majd kinyitottam az ajtót, amitől nagyon megörültem.

„Miss Stackhouse?” kérdezte a fiatal fekete férfi, aki az összehajtott dobozokat tartotta. Amikor bólintottam, így szólt, „Azt kérték hozzak önnek sok dobozt. Harminc elég lesz kezdésnek?”

„Oh, igen,” válaszoltam „Az remek lesz.”

„Továbbá utasítottak” folytatta „Hozzak önnek mindenfélét, amire szükséged lehet a pakolásnál. Van itt erősszövésű szigetelőszalag, fedőszalag, egy kevés Magic Markers, olló, és felragasztható címkék.

A királynő küldött nekem egy személyes bevásárlót.

„Akarsz színes pontokat? Néhány ember szereti narancssárga ponttal megjelölni a teli dobozokat amibe mondjuk a nappali szobai-dolgokat pakolta, hálósobai dolgokat egy zöld ponttal jelöli és így tovább.”

Soha nem cipeltem semmit, hacsak nem számít annak, az a néhány zacskó ruha és törülköző, amit átvittem Samhez, miután leégett a bútorozott a konyhám, és nem találtam más jobb helyet nekik. Sok volt a színes pontokkal felcímkézett teli dobozok részegítő látványa, nem szeretném újra elkövetni ezt a hibát. Ezután visszacsöppentem a valóságba. Nem szeretném felidézni túl sokszor Bon Tempst. Nehéz volt felbecsülni mennyi dobozra lesz szükség, mivel ismeretlen terület volt ez nekem, de tudtam, nem akarok sok bútort.

„Nem gondoltam rá, hogy szükségem lenne a pontokra, de azért kösz,” mondtam.

„El kezdek bepakolni ezekbe a dobozokba, aztán fel tudlak hívni, ha szükségem lenne még valamire, rendben?”

„Össze fogom gyűjteni őket, mondta. Nagyon rövid haja volt és ezek voltak a leggöndörebb szempillák, amit valaha láttam. A teheneknek van ilyen csinos szempillái, néha. Csúcsminőségű edzőcipőket viselt egy golfozó-típusú-inget és khaki övet.

„Bocsánat, nem értettem a nevedet,” mondtam, miközben ő kipakolta a műanyag bevásárló szatyrából a tekercseket, mérőszalagot, szíjakat. Nekilátott a munkának.

„Ó, elnézést,” mondta, és ez volt az első alkalom, amikor természetesnek hangzott.” A nevem Everett O'Dell Smith.”

„Örvendek a találkozásnak,” mondtam, mire abbahagyta a munkáját egy pillanatra, hogy kezet rázhassunk. „Hogy érted el, hogy itt lehess?”

„Oh, a Tulane Business Schoolba játok, és a professzoraim közül az egyik, akit Mr. Cataliadesnek hívnak, aki, mint egy a leghíresebb ügyvéd a vámpír körzetben. A professzorom a vámpírtörvényekre specializálódott. Mr. Cataliadesnek szüksége volt egy nappali személyre; én többnyire, napközben ki tudok jönni, és szüksége volt egy alacsonyabb beosztású személyzetre. Már három kész dobozt megkapott.”

„És cserébe?”

„Cserébe ott ülhetek vele a bíróságon a következő öt ügyén, amivel kereshetek egy kis pénzt, amire nagyon szükségem van.”

„Van időd arra, hogy ma délután elvigyél az unokatestvérem bankjához?”

„Persze.”

„Nem szalasztasz el egy órát sem most, vagy te?”

„Oh, nem, két órával a második osztályom előtt járok.”

Ő már előre megtanulta azt az anyagot, ahol az osztálya jár, mielőtt még felkeltem volna. Nos, ő nem volt fenn fél éjszaka, hogy megnézzé amint a halott unokatestvére, körbe sétál.

„A legközelebb Goodwillbe vagy a Salvation hadseregbeli boltba tudod elvinni ezt a több szemeteszsáknyi ruhát.” Az megtisztítaná a galériát, amitől úgy érezném, termékeny a munkám, ugyanakkor tüzetesen átvizsgáltam őket, hogy meggyőződjek arról Hadley semmit sem rejtett el bennük. Azon töprengtem a Salvation Army vajon mit csinál majd velük. Hadley Tightba és Skimpybe vitte őket; ez volt a legjobb út, ahova vihettem.

„Igenis, ma'am,” szólt miközben kinyitotta a jegyzetfüzetét és bele firkanott. Azután figyelmesen várt. „Bármilyen más?”, bátorított.

„Igen, étel nincs a házban. Amikor ma délután visszajössz, tudsz hozni nekem valamit enni?” Csapvizet tudtam inni, de nem tudok semmi enni valót készíteni. Ekkor egy hívást hallottam az udvar felől mire odakaptam a fejem a védőkorlát

irányába. Quinn lent állt kezében egy zacskóval a kezében, amiben valami zsíros lehetett. Összefutott a nyál a számban.

„Úgy tűnik az étkeztető angyalom, mindenről gondoskodik,” mondtam Everettnek miközben Quinn-nek integettem.

„Mit lehet segíteni?” tudakolta Quinn. „Meglepett, hogy az unokatestvéred talán nem iszik kávé se nem eszik, úgyhogy hoztam néhány beignet-et (*ford.megj.:töltött, fánk szerű sütemény*) egy kis kávé, amitől talán szőrt növesztesz a mellkasodon. Jó néhányszor hallottam már ezt a megjegyzést, de még mindig meg mosolyogtat.

„ Oh, az a célo, ” mondtam. „Tegyük fel. Itt van ez a kávé, de nekem nincs lehetőségem készíteni, mert Everett amilyen kedves a gondjaiba vesz.”

Everett mosolygott a tizedik doboza mögül. „Tudod, hogy ez nem igaz, de jó tőled ezt hallani,” mondta. Bemutattam őket egymásnak, aztán Quinn átadta nekem a csomagomat, és neki látott segíteni Everettnek összegyűjteni a dobozokat. Ültem az üveg ebédlőasztalnál és minden morzsáját megettem a beignet-eknek, amik a zacskóban voltak, és a kávé mind egy cseppig megittam. Mindenhol összeporcukroztam magam, de egy kicsit sem érdekelt. Quinn rám pillantott majd megpróbálta elrejtetni a mosolyát. „Viseled az ételedet, bébi,” jegyezte meg. Lenéztem a toppomra. „Nincs haj a mellkasomon, bár,” mondtam, „ meg tudnád vizsgálni?” kérdeztem.

Nevettem majd hátra mentem megmosni a fogaimat és megfésülködni, mindkettő nagyon fontos feladat. Megcsavargatva vizsgáltam át Hadley ruháit. A fekete félhosszú spandex edzőnadrágot valószínűleg, Hadley soha nem hordta, mert illet bele az ízlésébe. Nekem, nagyon kényelmes volt, de nem azok a nadrágok voltak, amit Hadley szeretett, ami számításba jöhetett a ... áh, nem számít. Hogy ne szóljanak semmit a fakó rózsaszín melltartó pántomat a rózsaszínfelső pántja közepe alá rejtettem, köszí Peck Tana-Lot-jának (Peck csomó mozija közül az egyikben belül egy videotéka, Bon Tempsben) ez M-es barna volt. Hadley biztosan tett volna egy ékszer a köldökébe.

A tükörben néztem magam, amint a köldökömhöz próbáltam egy arany díszgombot vagy valamit. Na. Felvettem egy kristálygyöngyökkel díszítettek, és vagy harminc másodpercig elragadónak éreztem magam.

Elmeséltem Quinn-nek, mit terveztem aznapra, minthogy inkább üvöltsek, ahogy beletéptem a hajamba a kefével, kiléptem a hálószobából az előtérbe a kefével és egy hajgumival a kezemben. Lehajoltam, amíg lófarkba nem fésültem a hajamat a fejem tetején. Biztos voltam benne, hogy középen van, mert ez a mozgássor az utóbbi években automatikussá vált. A lófarkam most a lapockáim mellett jött le.

Összehurkoltam a hajgumit a lófark körül, majd kiegyenesedtem, és a lófark hátrarepült a vállaim fölött és középre ugrott. Quinn és Everett abbahagyták, amit csináltak, hogy bámuljanak. Amikor visszanéztem rájuk, a két férfi sietve hajolt vissza a feladatához.

Oké, nem tudtam róla, hogy tettem volna bármi érdekeset, de úgy tűnik, mégis.

Vállat vontam és eltűntem a fő fürdőszobában, hogy egy kicsit kisminkeljem magam. Újabb tükörbe pillantás után az jutott eszembe, hogy talán az volt meglehetősen érdekes, hogy ebben a ruhában tettem, amit tettem, ha te egy teljesen működőképes fickó voltál.

Amikor kijöttem, Everett már távozott és Quinn ideadott egy papírcetlit a mobilszámával.

- Azt üzeni, hogy hívd őt, ha szükséged van még dobozokra - mondta Quinn. - Elvitte az összes ruhás zsákot. Úgy tűnik, nincs rám szükséged.

- Szó sincs összehasonlításról - mondtam mosolyogva. - Everett nem hozott nekem kaját és koffeint ma reggel, de te igen.

- Szóval mi a terv, és hogyan tudok segíteni?

- Oké, a terv...- még nem igazán határoztam meg pontosan - ezeken a cuccokon végigmenni és kiválogatni - és Quinn nem tehetett ezt meg nekem.

- Hogy is legyen? - kérdeztem. - Szedj ki mindent a konyhaszekrényekből, és rendezd el olyan helyen, ahol az egészet át tudom nézni, hogy eldöntsem, megy, vagy marad. Becsomagolhatod azokat, amit meg akarok tartani, és kiteheted a galériára, amit kidobok. Remélem, nem lesz eső. - A napos reggelt gyors felhősödés zavarta meg. - Amíg dolgozunk, elmesélem, mi történt itt tegnap éjszaka.

A fenyegető rossz időjárás ellenére dolgoztunk egész délelőtt, ebédre rendeltünk egy pizzát, és délután folytattuk a munkát. Mindazt, amit nem akartam megtartani, szemeteszsákokba raktuk, és Quinn fejleszthette az izmait azzal, hogy minden szemeteszsákot levitt az udvarra, és betette őket abba a kicsi fészerbe, ahol a kerti székeket tárolták, melyek még mindig a fűvön voltak felállítva. Megpróbáltam csak akkor csodálni az izmait, amikor nem látta, és azt hiszem, sikerrel jártam. Quinn nagyon érdeklődve hallgatott az ekto plazmás-újjaépítésről, és beszélgettünk arról, hogy ez az egész mit jelenthet, anélkül, hogy bármilyen következtetéseket levontunk volna. Jake-nek nem voltak semmilyen vámpír ellenségei, akikről Quinn tudott volna, és Quinn azt gondolta, hogy Jake-et inkább azért kellett megölni, hogy Hadley-t szégyenbe hozzák, mintsem Jake bármiféle saját bűne miatt.

Amelia szőrét-szálát sem láttam, és azon töprengtem, hogy hazament-e a Mormon Bobhoz. Vagy talán ő töltötte nála az éjszakát, és mesés időt töltöttek Amelia lakásában. Talán ő a fehér ing és a fekete nadrág alatt egy igazi tűzlabda volt. Körülnéztem az udvaron. Igen, Bob kerékpárja még mindig a téglafalnak támaszkodott. Mivel az ég a percről percre sötétebb lett, a biciklit szintén a kicsi fészerbe tettem.

Egész nap Quinn-nel lenni, ez minden pillanatban egy kicsit forróbbra hevítette a tüzeimet. Mindössze egy ujjatlan pólót és egy farmert viselt, és azon kaptam magam, hogy azon töprengök, vajon hogy nézne ki ezek nélkül. És nem hinném, hogy én voltam az egyetlen, aki azt találgatta, hogy mások hogy néznek ki meztelenül. Időnként el tudtam fogni egy-egy villanást Quinn elméjéből, míg egy zsákot cipelt végig a lépcsőn, vagy a fazekakat és serpenyőket pakolta egy dobozba, és ezek a villanások nem arról szóltak, hogy kinyitotta a postáját vagy elindított egy mosást. Elegendő gyakorlatias lélekjelenlétem maradt, hogy felkapcsoljak egy lámpát, amikor a távolban hallottam a mennydörgés első zúgását. A Big Easyben felhőszakadás készülődött.

Aztán vissza a Quinn-nel való szótlán flörtöléshez - ügyelve, hogy jó legyen a kilátás, amikor felnyújtóztam, hogy kivegyem a poharakat a szekrényből, vagy lehajoltam, hogy becsomagoljam azokat a poharakat újságpapírba. Talán negyedrészt zavarban voltam, de a többi részem jól szórakozott. A szórakozás nem volt egy

jelentős tényező az életemben mostanság – nos, soha – és élveztem a kis sétámat a vad oldalon.

Éreztem, hogy odalent Amelia agya bekapcsol, a divatos kifejezéssel élve. Mivel egy bárban dolgoztam, jártas voltam ennek felismerésében: Amelia másnapos volt. Mosolyogtam magamban, a boszorkány Bobon gondolkodott, aki még mindig mellette aludt. Eltekintve egy alapvető „Hogy voltam képes?”-től, Amelia legösszefüggőbb gondolata az volt, hogy kávára van szüksége. Nagyon nagy szüksége volt rá. Ráadásul nem kapcsolhatott lámpát a lakásban, ami a vihar közeledtével rohamosan elsötétült. A fény túlságosan bántotta volna a szemeit. Mosollyal az ajkamon fordultam meg, arra készülve, hogy szóljak Quinn-nek, lehet, hogy hamarosan híreket kapunk Ameliáról, de pont mögöttem találtam őt, az arca elszántnak látszott, amit nem ismerhettem félre. Ő valami teljesen másra készült. – Mondd, hogy nem akarsz, hogy megcsókoljalak, és meghátrálok – mondta, majd megcsókolt.

Nem szóltam egy szót sem.

Amikor a magasságkülönbség lett a kérdés, Quinn csak felemelt engem, és a konyhai pult szélére tett. Kintről mennydörgés hallatszott, ahogy szétnyitottam a térdeimet, hogy olyan közel állhasson hozzám, amennyire csak akar. A lábaimat köré tekertem. Kihúzta a hajgumit a hajamból, nem teljesen fájdalommentes eljárás, és végigfuttatta az ujjait a gubancokon. A kezébe zsúfolta a hajamat és mélyen belélegezte, mintha egy virág illatát szagolná.

– Ez rendben van? – kérdezte szaggatottan, ahogy az ujjai megtalálták a felsőm alját a hátamon, és felsettenkedtek alá. Tapogatva megvizsgálta a melltartómat és rekordidő alatt kitalálta, hogyan lehet kinyitni azt.

– Rendben? – mondtam kábultan. Nem voltam biztos benne, hogy vajon úgy értettem „Rendben? A pokolba, igen, siess!” vagy „Melyik része van rendben, akarsz tudni?”, de Quinn természetesen úgy vette, zöld utat kapott. A kezei félretolták a melltartót és hüvelykujjait keresztülfuttatta a mellbimbóimon, amik már kemények voltak. Azt hittem, hogy felrobbanok, és csak azt tartott vissza attól, hogy ott és akkor végem legyen, hogy további, még jobb dolgokra számítottam. Még jobban a pult szélére kígyóztam, így a Quinn farmerének elején lévő nagy dudor a nadrágom bemetszését nyomta. Igazán csodálatos, ahogyan illeszkedtek. Hozzám nyomódott, visszahúzódott, újra nyomódott, a hosszanti dudor, amit a farmer rugalmassága alakított ki a pénisze fölött, épp a megfelelő helyen volt, így könnyen elérte a vékony és rugalmas spandex anyagot. Még egyszer, és felkiáltottam, közben belekapaszkodtam az orgazmus vak pillanatában, megesküdtem volna, hogy kilóttek engem egy másik világegyetembe. A légzésem inkább zokogásra hasonlított, és úgy tekertem köré magamat, mintha ő lett volna a hősöm. Abban a pillanatban, természetesen az is volt.

Ő még mindig szaggatottan lélegzett, és tovább mozgott hozzám simulva, kereste a saját beteljesülését, mivel az enyém annyira hangos volt. A nyakát szívtam, miközben a kezem lecsúszott közénk, és simogatta őt a farmerén keresztül, majd hirtelen felkiáltott, éppolyan szaggatottan, mint én, és a karjai görcsösen körém záródtak.

- Ó, Istenem, - mondta - ó, Istenem. - Beteljesülése után szemei szorosan bezárultak, csókolta a nyakamat, az arcomat, a számat, újra és újra. Mikor a lélegzete – és az enyém is – kicsit egyenletesebbé vált, így szólt:

- Bébi, nem történt velem ilyen 17 éves korom óta, amikor az apám kocsijának hátsó ülésén voltam Ellie Hopperrel.

- Szóval, ez egy jó dolog - motyogtam.

- Naná - mondta.

Egy pillanatra egymás karjaiban maradtunk, és figyeltem arra, hogy az eső verte az ablakokat és az ajtót, és a mennydörgés távolról morajlik. Az agyam a kikapcsolás gondolatával játszott, egy kis szundítás erejéig, és ahogy Quinn visszakapcsolta a melltartómat a hátamon, lustán nyugtáztam, hogy az ő agya ugyanúgy elálmosodott. A földszinten Amelia kávé készített sötét konyhájában és Bob, a boszorkány a csodálatos illatra ébredt és azon töprengett, hogy hol lehet a nadrágja. És az udvarban, csendesen kúszva fel a lépcsőn, ellenség közeledett.

„Quinn!” Kiáltottam fel abban a pillanatban, amikor hirtelen figyelte a csoszogásra a lépcsőn. Quinn átváltott harci módba. Amióta nem voltam otthon nem tudtam leellenőrizni a naptárszimbólumokat, elfelejtettem, hogy közel voltunk a teliholdhoz. Quinn kezein megjelentek a karmok, legalább három hüvelyk nagyokká nőttek. A szemei elferdültek és aranyszínűvé váltak, kitágult fekete pupillákkal. Az arc csontjaiban bekövetkező változás idegenné tette őt. Tíz perccel ezelőtt szeretkezni akartam ezzel az emberrel és most alig ismertem rá, ha nem ismerném, elfutnék előle az utcán.

Bár nem volt arra idő, hogy bármiről is gondolkodjanak, ám most ez volt a legjobb megoldás. Én gyenge ellenfél voltam, és meg kellett volna ijednem a meglepetéstől. A pult mellé csúsztam elsiettem mellette, az ajtónál lévő lámpát megragadtam és elemeltem a talapzatáról. Amikor az első Vércapát áttört az ajtón, fejbe vágtam minden erőmből, amitől megtántorodott, és a következőt elődjéhez illően szintén fejbe vertem, míg Quinn végzett a harmadikkal. Sajnos, még hatan voltak.